

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Bạo hành ngập đất ! Phẫn nộ ngút trời !

Thời gian vừa qua, trên báo chí là trái trong nước và báo chí đấu tranh hải ngoại, đôi khi cả báo chí là phải của chế độ, có vô số tin tức về sự dã man tàn bạo ngày càng gia tăng của cái lực lượng “chỉ biết còn đảng còn mình”, “vì đảng quên dân, vì thân chiến đấu”... Sự dã man tàn bạo này không chỉ bộc lộ trong trại tạm giam, tù giam, biệt giam (như trường hợp nhà văn Trần Khải Thanh ngày 05-08-2010 ở Thanh Hóa) mà còn trên đường lộ, nơi công trường, tại đồn công an, trong phòng thẩm vấn, qua hình thức đánh trọng thương, bắn thủng đùi, cướp giật tài sản, đập vỡ nội tạng, treo cổ lên xà nhà..., dù người dân chỉ có “phạm những tội” như xung đột gia đình, tham dự đám tang, chạy quá tốc độ, không đội mũ bảo hiểm, đòi lại ruộng vườn bị tước đoạt... Các tên tuổi nạn nhân như Nguyễn Quốc Bảo (Hà Nội), Huỳnh Tấn Nam (Khánh Hòa), Lê Xuân Dũng (Thanh Hóa), Vũ Văn Hiền (Thái Nguyên), Nguyễn Thành Năm (Đà Nẵng), Nguyễn Văn Khương (Bắc Giang), Nguyễn Văn Trung (Bình Thuận)... là những tấm huy chương đầy máu gắn lên ngực ngành Công an Cộng sản Việt Nam, là những bằng thành tích “Nhắm thẳng dân lành mà bắn” của “công cụ bạo lực sắc bén của Đảng” (lời Nông Đức Mạnh khen tặng lực lượng quân đội và công an hôm 20-09 mới rồi tại Đại hội đại biểu Đảng bộ Quân đội lần thứ IX).

Sự bạo hành của công an trên mặt xã hội vừa nói thật ra chỉ là phần ảnh của nền “chuyên chính vô sản”, “bạo lực cách mạng” vốn là bản chất của chủ nghĩa, chế độ và chính đảng Cộng sản từ xưa tới nay, từ Âu sang Á. Một sự bạo hành cưỡng bức có trên nhiều mặt khác của chế độ nữa.

1- Bạo hành trong chính trị. Ngoài những cuộc thanh trừng nội bộ trong đảng kể từ thời Hồ Chí Minh đến nay, phải nói đến chủ trương không hề thay đổi là cấm đoán và trấn áp mọi tiếng nói độc lập, đối lập và đối kháng, dù đó là tổ chức quần chúng hay đảng phái chính trị. Những thí dụ gần đây là việc loại ra ngoài vòng pháp luật, vu cáo cho tội khủng bố và sách nhiễu hay giam cầm nhiều thành viên Khối 8406, đảng Vi Dân, Việt Tân, Thăng Tiến, Dân chủ Nhân dân, Dân chủ thế kỷ XXI... (mới nhất là Giáo sư Phạm Minh Hoàng, Mục sư Dương Kim Khải, Truyền đạo Nguyễn Thành Tâm, Thương nhân Trần Thị Thủy). Hôm 10-9-2010, khi ban hành văn bản số 112, hướng dẫn việc thu thập và công bố những góp ý của các tổ chức, cán bộ, đảng viên và nhân dân vào các dự thảo văn kiện Ban Chấp hành Trung ương trình Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ XI của Đảng CS, Ban Tuyên giáo Trung ương đã ra lệnh cho toàn hệ thống đảng rằng: “*Việc đăng, phát trên phương tiện thông tin đại chúng các ý kiến đóng góp cần có sự chọn lọc... không để những phần tử xấu lợi dụng diễn đàn công kích, xuyên tạc đường lối, chính sách của Đảng, Nhà nước*”, “*Đấu tranh phản bác các luận điệu sai trái, xuyên tạc quan điểm, đường lối của Đảng...*”, “*Không đăng và phát trên các phương tiện thông tin đại chúng những ý kiến phản bác chủ trương, đường lối, quan điểm của Đảng, về con đường đi lên chủ nghĩa xã hội, về học thuyết Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, về vai trò lãnh đạo của Đảng...*”.

2- Bạo hành trong pháp luật: Để tiếp tục duy trì quyền lực và thu vén quyền lợi, CS tiếp tục tăng cường hệ thống pháp luật bằng cách sửa đổi từ Hiến pháp đến các luật lệ bên dưới, nhất là luật về thông tin, về đất đai, về lao động, về khiếu kiện... để tạo điều kiện pháp lý dễ dàng cho những việc làm phi pháp của giới thống trị: đàn áp, cướp bóc, tham nhũng... biến những gì phi pháp của họ thành hợp pháp, đồng thời biến tất cả những gì dù hợp pháp đến đâu, nhưng bất lợi cho đảng quyền và độc quyền, thành phi pháp, hầu tiện xét xử và tổng ngục. Sau Quyết định 97 năm 2009 của Thủ tướng nhằm bịt miệng giới trí thức, khoa học (cụ thể là Viện Nghiên cứu Phát triển), mới đây Thanh tra Chính phủ, bắt chấp quyền hạn và pháp luật, lại ngang nhiên ban hành “Quy trình xử lý đơn khiếu nại, tố cáo, phản ánh, kiến nghị” (hiệu lực từ 11 tháng 10). Theo đó, “cơ quan hành chính nhà nước sẽ trả lại đơn khiếu nại có họ tên, chữ ký của nhiều người; gửi cho nhiều cơ quan, nhiều người, trong đó đã gửi đến đúng cơ quan hoặc người có thẩm quyền giải quyết”. Nghĩa là cấm khiếu nại tập thể, là bịt miệng dân oan thập cổ hết đường khiếu kiện. Cái gọi là “cuộc sửa đổi Hiến pháp quy mô” như được quảng cáo rùm beng (Vietnamnet 13-09-2010) cũng sẽ chỉ là hình thức, không động tới điều 4 rất cơ bản, vốn trao cho đảng CS quyền thống trị tuyệt đối và vĩnh viễn trên đất nước và xã hội. Trong thực tế, người ta chưa quên vụ hai nữ sinh vô tội ở Hà Giang đang bị những án tù dài vì đã “phục vụ sinh lý cho các quan chức đầu tỉnh”...

3- Bạo hành trong kinh tế: Dù tuyên bố Việt Nam đã bước vào nền kinh tế thị trường cách đây hơn hai thập niên, CS vẫn không quên thông thêm cái đuôi “theo định hướng xã hội chủ nghĩa”, cái đầu “kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo” và cái thân “công ty quốc doanh chiếm địa vị ưu tiên”. Do đó, bất chấp các ý kiến cố vấn hay phản biện cả trong lẫn ngoài nước, cả quốc tế lẫn người Việt, rồi dựa trên uy lực của chính phủ hay của đảng CS, nhiều dự án ngông cuồng vẫn tiếp tục được đem ra thực hiện, gây lăm thiệt hại hiện thời và tương lai về kinh tế, tài chính, môi trường, dân sinh, thậm chí an ninh quốc phòng. Chúng tồn tại như những khối ung thư tàn phá, để lại những món nợ khổng lồ mà chính nhân dân phải nai lưng trả. Đó là các dự án nhà máy lọc dầu Dung Quất, nhà máy khai thác bauxite Tây Nguyên, nhà máy điện hạt nhân Ninh Thuận, công ty đóng tàu thủy Vinashin... Riêng dự án Đường sắt cao tốc Nam-Bắc, dù bị Quốc hội ngăn chặn ngày 19-06-2010, mới đây trong Dự thảo chiến lược phát triển kinh tế xã hội 2011-2020 của Ban chấp hành Trung ương ĐCSVN lại thấy có câu “Nhà nước tập trung nguồn lực đầu tư xây dựng đường bộ và đường sắt cao tốc Bắc-Nam”! Rồi dù vụ Vinashin đang gây ra cho quốc dân món nợ khổng lồ 85 ngàn tỷ, chưa biết bao giờ trả nổi, thì đầu tháng 8, Chính phủ CSVN lại đã có kế hoạch “tái cấu trúc” để cứu con tàu này, một kế hoạch mà theo lời Phó Thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng -bộ óc cường quyền và ngông cuồng nhất trong nội các Nguyễn Tấn Dũng- sẽ “cho ta có một Vinashin mới năm 2015”. Kế hoạch này được chuyên

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Bạo hành ngập đất ! Phần
nộ ngút trời !**
- Trg 03 ► **Thư của công dân gửi chủ
tịch nước về tổ chức Đại lễ...
-Hà Sĩ Phu**
- Trg 04 ► **Lời mời gọi hiệp thông ăn
chay cầu nguyện cho toàn dân...
-Lm Nguyễn Văn Lý**
- Trg 05 ► **Lời kêu gọi tẩy chay Lễ hội
1000 năm Thăng Long-Hà Nội...
-Nguyễn Ngọc Quang**
- Trg 06 ► **Vu không Ms Hồng Quang,
báo SGGP chỉ là tiếng nói...
-Mỹ Linh**
- Trg 07 ► **GHPGVN TN Thừa Thiên-
Huế cầu nguyện giải trừ Pháp
-Phòng Thông tin Phật giáo QT**
- Trg 10 ► **Lời biện hộ cho Lm Ng. Ngọc
Tĩnh và câu "Em người dâu"...
- An Đức**
- Trg 12 ► **Ông Vũ Hải Triều sẽ hối lỗi
-Ngô Nhân Dụng**
- Trg 14 ► **Từ Sổ tay Nhân quyền tới Thế
trận Toàn dân.
-Đình Tấn Lực**
- Trg 17 ► **Điều 4 trong Hiến pháp phá
hủy nền tảng của chính H. pháp
-Trần Mạnh Hảo**
- Trg 19 ► **Giải tán ngay cái ĐCSVN đi.
-Tô Hải**
- Trg 21 ► **Hiện tình đàn áp và đấu
tranh tại Việt Nam
-Nguyễn Chính Kết**
- Trg 23 ► **Vai trò, sứ mệnh của Kẽ sĩ,
Trí thức và Sĩ phu thời đại
-Chu Tấn**
- Trg 25 ► **Vấn nạn "lên đồng tập thể" ở
Việt Nam
-Việt Hoàng**
- Trg 26 ► **Anh không về Đại lễ đầu em
(thơ)
-Lê Phú Khải**
- Trg 27 ► **Hãy cùng cất lên lời nói
thẳng
-Bùi Tín**
- Trg 28 ► **Nổi cao áp "Ổn định" đã bật
tung nắp (Đình Tấn Lực)**
- Trg 31 ► **Giúp đỡ dân oan: công hay
tội? (Tuông An)**

**HƯỜNG ỨNG CHIẾN
DỊCH VIỆT CHỮ "CHỐNG
GIẶC TÀU" TRÊN ĐƯỜNG
PHỐ, CHỖ CÔNG KHAI**

gia kinh tế Nguyễn Trung đánh giá là "cú lừa thế kỷ" (bài "Từ Titanic tới Vinashin, những cơn ác mộng kinh hoàng đến những cú lừa thế kỷ", 6-9-2010).

4- Bạo hành trong văn hóa giáo dục: Toàn thể xã hội VN đã chán ngán, công phần, thậm chí tuyệt vọng quá rồi về nền giáo dục của CSVN, một nền giáo dục đầy cường bức, chuyên độc quyền, vì bị chính trị hóa triệt để, chỉ cốt tạo ra những thần dân nô lệ của đảng thay vì công dân tự do của đất nước. Thiện chí đóng góp của các công dân và các tập thể, nhất là tập thể tôn giáo, từ nêu ý kiến xây dựng đường lối đến yêu cầu được cộng tác mở trường đều bị nhà nước và đảng khước từ, bắt chấp đủ thứ tệ nạn và thảm trạng trong nền giáo dục. Về bạo hành trong văn hóa thì nổi cộm nhất hiện thời là Đại lễ kỷ niệm Ngàn năm Thăng Long đang diễn ra, với những bộ phim thực hiện bất chấp thực tế lịch sử, bản sắc văn hóa, tinh thần dân tộc, bất chấp sự góp ý của những chuyên gia thiện chí trong ngành điện ảnh lẫn nhiều ngành khác cũng như của nhân dân. Nhà cầm quyền vứt cả núi tiền và trao số phận các phim ấy vào tay đạo diễn Tàu, biên kịch Tàu, trường quay Tàu, và như thế là giúp thực hiện ý đồ Tàu: làm mất linh hồn và hủy bản sắc của dân tộc Việt, đúng như Ngô Nhân Dụng nói trong bài "Lý Công Uẩn dời đô sang Tàu": "Ngày nay, CSVN đưa vua Lý sang Tàu mặc y phục, mũ mào giống y như tài tử đóng vai Tần Thủy Hoàng! Một dân tộc mất quặng mỏ, mất rừng, mất gỗ và mất môi trường sống trong lành cũng không nguy hiểm bằng mất cả linh hồn, khi bản sắc dân mình không còn nữa". Ngoài ra, thay vì được nghỉ như dự định, sinh viên học sinh đã bị buộc đi học ngày khai mạc Đại lễ vì CS sợ các em biểu tình.

5- Bạo hành trong tôn giáo: Đây trước hết là bạo hành trên tôn giáo. Những cuộc bách hại tôn giáo chưa bao giờ chấm dứt kể từ khi có đảng CSVN, chúng chỉ tùy hoàn cảnh và nơi chốn mà thay đổi hình thức, mức độ. Ngày xưa, khi đảng còn duy trì được bức tường bưng bít thông tin và tha hồ thi thố cường lực, thì đó là cầm tù, thủ tiêu, tàn sát, đầu độc... Nay mọi cái đều được mau chóng phơi bày và quốc tế sẵn sàng dòm ngó, thì đảng chơi trò phân hóa các tôn giáo, tha hóa hủ hóa các chức sắc, quốc doanh hóa hay công cụ hóa các giáo hội. Bàn tay bạo hành của đảng trở thành bàn tay lỏng lẻo, bàn tay giạt giấy, bàn tay nắm thóp. Vì thế không lạ gì mà người ta thấy -gần đây thôi- những chức sắc có tinh thần thỏa hiệp được cất nhắc, được đặt vào những vị trí quan trọng trong giáo hội; những chức sắc có tinh thần đấu tranh cho công lý bị tống khứ nhiệm sở, bị gây rối trong việc thực thi quyền hành; những cộng đoàn dòng tu có tinh thần chứng nhân bị bịt miệng không cho lên tiếng trên diễn đàn, bị khai trừ không cho tham dự các đại hội; những tập thể tôn giáo có tinh thần hiệp thông bị cấm cản cầu nguyện cho các đồng bào chịu bách hại đàn áp; những trang tôn giáo có tinh thần trình bày sự thật đều ít nhiều bị phá hoại...

Thế nhưng, bạo hành của cường lực ngập đất bao nhiêu, phần nộ của quần chúng ngút trời bấy nhiêu. Vào mạng Google, tìm cụm từ "*chống người thi hành công vụ*", sẽ có ngay 264.000 kết quả. Dĩ nhiên, nhiều kết quả trùng lặp. Dù vậy, con số trên 26 vạn đó cũng phản ánh một thực trạng khó chối cãi là dân Việt nay phản ứng lại người nhà nước và ngay cả với trộm cướp, ở nhiều cấp độ và bằng nhiều phương thức. Đình Tấn Lực, trong bài "Từ sổ tay nhân quyền đến thế trận toàn dân" đã nhận định: Nhân dân VN không tự vẽ ra cái lằn ranh đối nghịch vừa kể. Chính Hà Nội, với dàn lãnh đạo thiếu trí, thừa tham, từng hình thành, nuôi dưỡng, bảo kê một guồng máy tham nhũng, cộng thêm hệ thống công an tim đen, máu lạnh chỉ biết còn đảng còn mình nói trên, đã đẩy toàn dân VN ra khỏi tầm đối thoại để phải đứng vào thế đối đầu, với những đặc tính rất đáng quan tâm là càng ngày càng đông đảo, càng ngày càng chặt chẽ, càng ngày càng lớn mạnh và càng ngày càng phấn khởi. Y như bên Đông Âu và LX những năm 1989-1991, các lãnh đạo CSVN có thấy đây là những cánh chim báo bão, những hồi chuông cảnh cáo đối với họ? **BAN BT**

Đảng bóc lột nhân dân (Babui-DCVOnline)

Thư của Công dân gởi Chủ tịch Nước về tổ chức Đại lễ 1000 năm Thăng LongHà Sĩ Phu, 25-09-2010.....

Kính gửi: Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết

Tôi là công dân Nguyễn Xuân Tụ, tiến sĩ Sinh học, bút danh Hà Sĩ Phu, 71 tuổi, thường trú tại 4E Bùi Thị Xuân, Đà Lạt, Lâm Đồng, trân trọng gửi đến Chủ tịch một ý kiến ngắn liên quan đến việc tổ chức Đại lễ “1000 năm Thăng Long-Hà Nội”.

Kỷ niệm 1000 năm ngày ra đời và phát triển thủ đô Thăng Long-Hà Nội là một sự kiện có ý nghĩa rất thiêng liêng trong suốt chặng đường dài xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam ta, việc kỷ niệm long trọng là một chủ trương rất đúng.

Tuy vậy, Đại lễ này tiến hành trong tình hình đất nước ta đang đứng trước những cơ hội và thách thức phức tạp: cả về xây dựng cũng như bảo vệ đất nước đều có hai mặt, mặt thành tựu đáng vui mừng và mặt yếu kém đáng lo âu. Mọi mặt đều có sự phân hóa theo hai đầu trái ngược.

Trong dịp diễn ra Lễ hội, không người VN yêu nước nào lại có thể mãi vui mà quên tình trạng đất nước mình vẫn còn bị xếp hạng là một nước nghèo, số đông dân chúng vẫn còn phải kiếm sống rất chật vật, số đông vẫn chưa được hưởng quyền dân chủ để làm chủ đất nước.

Mối đe dọa bị xâm lấn và đồng hóa của nước láng giềng phương Bắc từ lịch sử 1000 năm đang hiện về rõ hơn lúc nào hết, và sự tự vệ, tự cường chủ quan của ta hiện nay nhiều mặt tỏ ra thua kém to lớn oai hùng thuở trước, trong khi điều kiện khách quan của thế giới hiện nay đã thuận lợi hơn trước rất nhiều. Mọi hiện tượng đã phơi bày trên báo chí khắp nơi, trong và ngoài nước, thiết tưởng không cần nhắc lại dài dòng.

Trong bối cảnh như vậy, tôi muốn bày tỏ 3 điều lo lắng cũng là ba đề nghị như sau:

1. Không thể khai mạc đại lễ

vào ngày 1-10-2010. Ngày ấy không phải ngày vua Lý Công Uẩn thảo Chiêu dời đô, không phải ngày khởi sự dời đô (động thổ), nhưng lại là ngày Quốc khánh Trung Hoa!

Đã thế ngày kết thúc là 10 tháng 10 lại trùng Quốc khánh của Trung Hoa Dân quốc tại Đài Bắc! Một nhà nước biết tự trọng phải tránh sự trùng hợp ấy, nhất là trong tình trạng tranh chấp Việt Trung hiện nay. Đọc diễn văn trình trọng vào những ngày ấy khác nào lảng nhục từng người dân Việt, tránh sao khỏi miêng thể mỉa mai về thân phận của kẻ chur hầu? Riêng điều này sẽ làm cho Lễ kỷ niệm không nêu cao được truyền thống anh hùng chống ngoại xâm đáng tự hào của dân tộc, khiến kẻ thù phải kiêu ngạo, mà sẽ gây tác dụng ngược rất nguy hiểm.

2. Loại bỏ những hình thức hội hè, tuyên truyền quá tốn kém.

Báo chí đã nêu chi phí Đại lễ khoảng 4,5 tỉ Mỹ kim, tức gần 1 phần 10 ngân sách quốc gia. Cần phải giảm bớt. Nhà nghèo không cứ phải khoe sang mới gây phấn khởi, trái lại sẽ là vết nhục trước cảnh bao nhiêu trường học còn đồ nát, học sinh phải đu dây qua sông đến trường, bệnh nhân không có giường nằm, bao nhiêu bé gái phải bán mình khắp năm châu làm nô lệ...

3. Không chiếu cuốn phim “Lý Công Uẩn – Đường tới thành Thăng Long” trong đợt kỷ niệm 1000 năm này, vì cuốn phim chưa được chuẩn bị kỹ lưỡng, mắc những sai lầm ngay từ gốc, sẽ gây phản cảm rất bất lợi trong dân chúng, có hại cho việc bồi dưỡng lòng yêu nước và giữ gìn văn hóa dân tộc.

Thưa Chủ tịch, kỷ niệm 1000 năm xây dựng Thủ đô vẫn hiển và bất khuất là một việc lớn lao vô cùng thiêng liêng, động đến tâm khảm của mỗi con dân nước Việt, mỗi thành công hay sai sót đều khắc

sâu dấu ấn vào lịch sử. Với tâm sự ấy tôi viết thư này (cá nhân tôi cũng được thành người Hà Nội từ năm 1949), nhờ báo chí chuyển đến Chủ tịch nước, mong được ông lưu ý. Công hay tội của thế hệ chúng ta sẽ được khắc vào bia đá, mà người khắc sẽ là muôn đời hậu thế, không phải chúng ta.

Kính chúc Chủ tịch sức khoẻ.

Xin gửi Chủ tịch lời trân trọng và thống thiết của một công dân.

Kính thư

Nguyễn Xuân Tụ, Ts. Sinh học
(Hà Sĩ Phu)

TỰ DO NGÔN LUẬN

**Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

**Xin vui lòng góp tay
phổ biến rộng rãi
bán nguyệt san này
cho Đồng bào tại
quốc nội**

**Kính mời vào xem
và ghi tên gia nhập
Khôi 8406 ở trang
mạng của Khôi :
[http://khoi8406vn.
blogspot.com](http://khoi8406vn.blogspot.com)**

LỜI MỜI GỌI

HIỆP THÔNG ĂN CHAY CẦU NGUYỆN CHO TOÀN DÂN VIỆT NAM

.....*Linh mục TNLT Nguyễn Văn Lý 26-09-2010*.....

**CHỐNG LẠI THÀNH CÔNG
QUỐC NẠN TÀU CỘNG ĐỒ
HỘ VÀ XÂM LƯỢC THEO
KIỂU MỚI THẾ KỶ 21 NHÂN
VIỆC VIỆT CỘNG LẤY CỜ KỶ
NIỆM 1000 NĂM THĂNG LONG
ĐỂ BẮT TOÀN DÂN VN MỪNG
QUỐC KHÁNH TÀU CỘNG**

Kính thưa Đồng bào Việt Nam
thân yêu trong và ngoài Nước,

Gần 720 năm trước, Hoàng đế
Trần Nhân Tông đã rất sáng suốt
cảnh báo chúng ta : *"Các người
chớ quên, chính Nước lớn mới làm
những điều bậy bạ, trái đạo. Vì
rằng họ cho mình quyền nói một
đang làm một nẻo. Cho nên họa
lâu đời của ta là họa Trung Hoa.
Chớ coi thường chuyện vụn vặt
xảy ra nơi biên ải. Các việc trên
khiến ta nghĩ tới chuyện khác lớn
hơn : Tức là họ không tôn trọng
biên giới quy ước. Cứ luôn luôn
đặt ra những cái cớ để tranh chấp.
Không thôn tính được ta, thì gặm
nhấm ta. Họ gặm nhấm đất đai
của ta, lâu dần họ sẽ biến giang
san của ta từ cái tổ đại bàng thành
cái tổ chim chích. Vậy nên các
người phải nhớ lời Ta dặn : "Một
tấc đất của Tiên Nhân để lại, cũng
không được để lọt vào tay kẻ khác.
Ta cũng để lời nhắn nhủ đó như
một lời di chúc cho muôn đời con
cháu."*

Thế mà hôm nay, quốc nạn Tàu
đồ hộ và xâm lược Việt Nam theo
kiểu mới, bắt chúng ta phải lệ thuộc
về văn hóa, ngoại giao, chính trị,
kinh tế, an ninh-quốc phòng đã quá
rõ ràng. Nhất là chúng ta đã phải
chịu mất lãnh thổ về tay Tàu Cộng :
quần đảo Hoàng Sa, phần lớn quần
đảo Trường Sa, phần lớn biển
Đông, một phần vịnh Bắc Việt,
hàng ngàn cây số vuông biên giới
phía Bắc, hơn 300 ngàn héc-ta đất
rừng đầu nguồn của 18 tỉnh phía

Bắc cho Tàu Cộng thuê miễn phí 50
năm, hàng chục ngàn héc-ta đất rừng
trong kế hoạch Bô-xít Tây Nguyên
mà đầu tiên là 2 khu nhà máy Tân
Rai, tỉnh Lâm Đồng và Nhân Cơ,
tỉnh Đak Nông; mất đất biên và tài
nguyên bởi nhiều Hiệp định về ranh
giới biên đảo, đất liền, khai thác và
hợp tác kinh tế, mà Việt Nam luôn
phải chịu thua thiệt.

**Sĩ nhục trắng trợn cay đắng
nhất không thể biện minh là Đại
Lễ kỷ niệm ngàn năm Thăng
Long, tốn kém cực kỳ xa xỉ quá
vô lý lên đến 90 ngàn tỉ đồng, lại
bị khống chế buộc phải khai mạc
đúng quốc khánh Tàu Cộng 01-
10-2010 và bế mạc vào đúng quốc
khánh Đài Loan 10-10-2010.**

Vì thế, để phản đối nhà cầm
quyền Việt Cộng cố tình mê muội
đẩy Dân tộc Việt Nam vào quốc nạn
bị Tàu Cộng đồ hộ tinh vi, đồng
thời hiệp thông cầu nguyện cho Tô
quốc thoát khỏi họa nạn giặc Tàu
xâm lược theo kiểu xói đục ngày
càng lộ liễu lộ bịch, tôi xin phép
được lên tiếng mời gọi :

- Mọi Đồng bào Việt Nam ở
hải ngoại đến các Tòa Đại sứ, Tòa
Tổng Lãnh sự Việt Cộng tại tất cả
các Nước trên thế giới : biểu tình
và tuyệt thực cầu nguyện 2 ngày
01 và 10-10-2010.

- Mọi Đồng bào Việt Nam
trong Nước đến các Nhà Chùa,
Nhà Thờ, Thánh Thất, Thiền
Viện, Tu Viện cùng nhau ăn chay
cầu nguyện 2 ngày 01 và 10-10-
2010. Những ai không thể đến
được các nơi cầu nguyện chung
thì hiệp thông ăn chay cầu
nguyện tại nơi ở hoặc nơi làm việc
của mỗi người. Viết 3 từ **CHỐNG
GIẶC TÀU** khắp nơi toàn cõi
Việt Nam.

Riêng tôi, ngoài lý do hiệp thông
phản đối và cầu nguyện như trên,
còn để phản đối và tố cáo trước

công luận thế giới việc nhà cầm
quyền CSVN, trong 6 tháng gần
đây, liên tiếp bắt bớ, đánh đập rất
thô bạo các Chiến sĩ Dân chủ Hòa
bình và ngăn cấm họ ra khỏi nhà hết
sức vô luật, vô lý. Cụ thể gần đây
nhất, tối 18-9-2010, Công an CSVN
đã đóng vai côn đồ truy sát khủng
bố 2 cha con Chiến sĩ Dân chủ
Hòa bình Nguyễn Ngọc Quang và
cậu bé Nguyễn Ngọc Quang Tuấn
7 tuổi, tại Định Quán, tỉnh Đồng
Nai, bằng cách dùng xe 2 bánh ép,
tông và cán ngang qua người họ,
làm anh Quang bị thương khá nặng.
Anh Quang đã may mắn thoát chết,
như từ năm 1995, anh đã từng bị
muru sát khủng bố tương tự 5 lần
khác trước đó.

Do sức khỏe giới hạn của tôi
hiện nay, tôi sẽ tuyệt thực trọn 3
ngày 01, 02 và 10-10-2010.

Trân trọng kính mời hiệp thông
hưởng ứng, kính cảm ơn và kính
chào mọi người.

Kính mời gọi từ nhà Hưu dưỡng
Nhà Chung Tông Giáo phận Huế
69 Phan Đình Phùng, Huế,
ngày 26-9-2010

*Linh mục Tù nhân lương tâm
Nguyễn Văn Lý*

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về HCMinh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

**Kính xin Đồng bào
trong nước tận
dụng điện thoại di
động để truyền đi
những thông điệp
dân chủ nhân
quyền qua tin nhắn.
Thông điệp 2:
"Chống giặc Tàu-
Dân làm chủ"**

LỜI KÊU GỌI

Tẩy chay Lễ hội 1000 năm Thăng Long-Hà Nội Phản đối nhà cầm quyền CSVN bán nước và lệ thuộc Trung cộng

Nguyễn Ngọc Quang 26-09-2010

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam Quốc nội và Hải ngoại

- **Xét rằng:** Việc tổ chức một lễ hội kỷ niệm đánh dấu một ngàn năm Thăng Long-Hà Nội là một việc tốt nhằm mục đích giáo dục cho hậu thế về công đức trời biển của các Tiên nhân trong suốt chiều dài lịch sử dựng nước và giữ nước của Dân tộc Việt ta. Đặc biệt, việc tổ chức lễ hội kỷ niệm một ngàn năm Thăng Long-Hà Nội còn có ý nghĩa nhắc nhở về truyền thống bất khuất, hào hùng của Dân tộc trong việc chống giặc ngoại xâm phương Bắc – kẻ thù truyền kiếp luôn ôm ấp dã tâm xâm lược nước VN ta trong suốt hai ngàn năm qua.

Thế nhưng ý nghĩa tốt đẹp đang được cả Dân tộc chờ đợi đó đã bị nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam chà đạp và xúc phạm nặng nề lòng tự tôn, niềm tự hào chính đáng của dân tộc ta với những lý do sau :

1/ Vua Lý Thái Tổ trong khoảng thời gian trị vì (1009-1028), vào tháng 7 năm Thuận Thiên thứ nhất (tháng 7, năm Canh Tuất-1010), đã dời kinh đô từ Hoa Lư về thành Đại La, sau đó đổi tên Đại La thành Thăng Long. Như vậy, đúng theo chính sử, đại lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long phải bắt đầu từ ngày 10-08-2010 dương lịch. Việc nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã ấn định ngày 01-10-2010 trùng với ngày quốc khánh nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, đã cho thấy CSVN cố tình xuyên tạc và bóp méo sự thật lịch sử Dân tộc Việt, chà đạp lên danh dự Tổ quốc, xúc phạm nặng nề lòng tự tôn, niềm tự hào chính đáng của dân tộc ta và chứng tỏ sự thuần phục hèn hạ của các thái thú Ba Đình Hà Nội với bá quyền Trung Cộng. Ngoài ra, việc tổ chức đại lễ 1000 năm Thăng Long-Hà Nội trùng với ngày quốc khánh Trung Cộng, đã cho ta thấy rõ CSVN thực chất muốn tổ chức lễ kỷ niệm quốc khánh Thiên triều để lấy lòng Trung Cộng dưới vỏ bọc trá hình đại lễ kỷ niệm 1000 năm T.Long-Hà Nội.

2/ Trong tình hình kinh tế đất nước chịu ảnh hưởng chung của cuộc suy thoái kinh tế toàn cầu; nhân dân Việt Nam số đông đang còn lầm than và sống dưới mức nghèo đói; vẫn nạn tham nhũng tràn lan không khác phục được; đạo đức xã hội suy

đồi, xuống cấp trầm trọng. Đứng trước tình hình xã hội như vậy, CSVN đã vung tay sử dụng đến hơn 94 ngàn tỷ đồng (tương đương với khoảng 4,5 tỉ đô la Mỹ !!!) tiền thuế của dân cho toàn cuộc lễ với nhiều chi phí sai phạm và vô lý (cổng chào, con đường gốm sứ, cải tạo mới Hà Nội cổ, phim ảnh v.v...). Điều đó chứng minh cho thấy CSVN đã cố tình phò trợ để lấy lòng Trung Cộng, chứ không hề nghĩ đến Nhân dân Việt Nam, không hề nghĩ đến tương lai của Tổ quốc Việt Nam.

3/ Tất cả các chương trình lễ hội đều cho thấy mang đậm bản sắc văn hóa Trung Hoa. Đây không thể là một sự tình cờ trùng hợp vô thức, mà là sự chủ động của CSVN muốn đẩy cả Dân tộc Việt vào con đường nô dịch về văn hóa, để từng bước đồng hóa Dân tộc Việt thành Hán theo ý đồ chủ động từ các quan thầy Trung Cộng của CSVN. Việc cố tình đẩy Dân tộc vào con đường nô dịch văn hóa đã cho thấy quá rõ sự quy phục hèn hạ của CSVN với Trung Cộng. Hiểm họa mất nước đang hiển hiện. Không một ai trong hơn 80 triệu người Việt có thể chịu ngồi yên để cho lịch sử đau thương từ ngàn năm trước tái diễn.

Với ba lý do về lịch sử, kinh tế - xã hội và văn hóa vừa nêu, chúng tôi kêu gọi toàn thể Người Việt trên khắp thế giới, mọi tổ chức, đảng phái người Việt Quốc gia hãy cực lực **PHẢN ĐỐI** và **TẨY CHAY ĐẠI LỄ NGÀN NĂM THĂNG LONG-HÀ NỘI** do nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam tổ chức.

- **Xét rằng:** Quốc thổ là tài sản thiêng liêng của toàn Dân do Tiên nhân từ nhiều đời tạo lập, giữ gìn để lại. Không một đảng phái nào có quyền cắt bán cho ngoại bang. Người Trung Hoa phương Bắc đã thực hiện dã tâm nuốt chửng Tổ quốc ta qua những cuộc xâm lăng từ mấy ngàn năm nay. Dã tâm ấy đến nay càng thể hiện rõ qua việc vạch một đường lưỡi bò trên biển, nhằm mục đích thôn tính các nước lân bang tiếp giáp và đặc biệt là nhắm vào nước Việt Nam chúng ta. Đã nằm trên của Trung Cộng đã và đang được sự tiếp tay hỗ trợ của đảng CSVN qua các Hiệp định Biên giới Việt Trung (1999 và 2000); qua Công hàm bán nước của

chính phủ Hồ Chí Minh do Phạm Văn Đồng đại diện ký (14-9-1958); qua các hợp đồng dài hạn cho thuê đất với giá như cho không và cho khai thác bô-xít trên Tây Nguyên do đảng CSVN thực hiện thông qua bàn tay của chính phủ Nguyễn Tấn Dũng; qua việc hợp đồng ưu tiên cho Tàu trong việc xây dựng các công trình trọng điểm quốc gia; và đặc biệt qua việc thực hiện dự án thành lập một khu phát triển mậu dịch giữa đôi bên Việt Nam và Trung Cộng đã được bàn tính từ năm 2007. Theo dự án này, mỗi bên để ra tám triệu rưỡi cây số vuông. Việc đó, liên hệ đến an ninh quốc gia và sự vẹn toàn lãnh thổ.

- **Xét rằng:** Người dân Việt Nam ta luôn có một truyền thống yêu nước và tinh thần chiến đấu chống ngoại xâm bất khuất suốt chiều dài lịch sử dựng nước và giữ nước. Qua một ngàn năm bị giặc Tàu đô hộ, chúng ta đã dấy lên không biết bao nhiêu cuộc kháng chiến để bảo vệ Sơn hà Xã tắc và Độc lập Đất nước. Chúng ta đã bảo tồn được đặc trưng văn hóa Việt. Chữ Hán đã được cải biên thành chữ Nôm của người Việt. Qua gần 100 năm bị người Pháp xâm lược, noi gương Tiên nhân, Dân tộc ta đã thể hiện lòng yêu nước quật cường qua các cuộc khởi nghĩa. Để thoát khỏi sự nô dịch về văn hóa, cha ông ta đã thoát khỏi chữ Tây để thay vào đó chữ Quốc ngữ với sự góp sức của một số nhà truyền giáo, mà đặc biệt là Linh mục truyền giáo dòng Tên Alexandre de Rhodes người Avignon – Pháp.

Giai đoạn lịch sử hiện tại, chúng ta không chờ trông được gì qua những việc làm hèn hạ và đang bán đất nước của đảng CSVN. Tất cả mọi người dân Việt quốc nội cũng như hải ngoại hãy đoàn kết, cùng đứng lên tổng nổi dậy theo gương tiên nhân, chung sức đánh đuổi Tàu Cộng và bẻ lũ Việt gian bán nước. Chúng tôi kêu gọi tất cả mọi tổ chức, đảng phái người Việt Quốc gia và toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước hãy thể hiện lòng yêu nước bằng một việc làm cụ thể và rất dễ mà ai cũng có thể làm được: Hãy viết ba chữ **CHỐNG GIẶC TÀU** bằng bất kỳ chất liệu gì và vào bất cứ vị trí nào thích hợp, phủ hợp với mỹ quan và văn hóa trên toàn lãnh thổ Việt Nam.

Kính mong toàn thể các tổ chức, các chính đảng người Việt Quốc gia và toàn dân Việt Nam hưởng ứng cao trào **CHỐNG GIẶC TÀU**.

Việt Nam ngày 26-09-2010

Kính kêu gọi

Nguyễn Ngọc Quang, Khối 8406

Vu khống MS Nguyễn Hồng Quang Báo Sài Gòn Giải Phóng chỉ là tiếng nói của một bọn lưu manh

+++++**Mỹ Linh 24-09-2010**+++++

Cách nay 4 năm ông Đỗ Thành Công có quốc tịch Hoa Kỳ, đảng viên của đảng Dân Chủ Nhân Dân bị bắt tại Việt Nam với tội danh khủng bố, âm mưu phá hoại Tòa Lãnh sự Hoa Kỳ tại số 4 Lê Duẩn, Sài Gòn. Vào ngày 21-9-2006, hàng chục các tờ báo lớn trong nước như VietnamNet, Sài Gòn Giải Phóng, VNExpress, Nhân Dân... đều đồng loạt loan tin ông Đỗ Thành Công đã nhận tội khủng bố, sau 34 ngày tuyệt thực. Trớ trêu thay, ngay ngày hôm sau, ông Đỗ Thành Công đã được phóng thích cho trở về Hoa Kỳ. Đây là một sự kiện vô cùng nhục nhã cho việc hành xử của Hà Nội và cho cả ngành báo chí đi theo lẽ phải của chế độ. Cái miệng không xương của Hà Nội và báo chí kết tội anh Công khủng bố và anh đã nhận tội, giờ lại đi thả khủng bố, vậy có nhục không ??? Hà Nội đi thả khủng bố, chẳng khác gì mang tội đồng lõa ??? **Sự thật, anh Công chẳng phải là một khủng bố nên được thả, và lúc đó bộ mặt dày của Hà Nội đã trở thành một tên vu khống, và hàng loạt những tờ báo trở thành những tờ báo nói láo chuyên nghiệp.** Hôm nay đây, sự việc lại xảy ra cũng tương tự, khi có 4 bài viết của tờ Sài Gòn Giải Phóng Online kết tội mục sư Nguyễn Hồng Quang đủ điều mà chẳng cần qua một phiên xử của tòa án. Vậy 4 bài viết trên tờ SGGP cũng đang mang phải cái tội vu khống, hay nói láo chuyên nghiệp, nhằm làm hại uy tín của MS Quang. Vấn đề ở đây có liên quan đến chính trị, vì MS Quang đã nhiều lần lên tiếng đòi tự do, dân chủ cho Việt Nam. Thử hỏi có luật pháp nào cấm người dân hay mục sư không được có thái độ chính trị với những việc làm sai trái của nhà cầm quyền? Trong tất cả các quốc gia dựa theo nền tảng dân chủ, những người như MS Quang rất được

trọng dụng khi lên tiếng phê bình, chỉ trích NCQ, nhờ đó, đất nước mới phát triển. Một nhà nước chẳng ai dám phê bình và chỉ trích, sẽ không bao giờ tiến bộ nổi vì đâu biết những việc làm sai trái của mình mà thay đổi. **Một Nhà nước lưu manh, không thể tiến bộ được khi tìm đủ mọi cách để bắt bớ, hay lên án, chụp mũ những công dân vạch ra những sai trái của Nhà nước.**

Thật tình mình không hiểu nổi những việc làm rất đê tiện của tờ báo gọi là Sài Gòn Giải Phóng Online. Ý mình có tờ báo trong tay rồi muốn viết gì thì viết, trong khi người dân chẳng có một tờ báo tư nhân nào ở trong tay để có thể phản bác lại. Việc hành xử tiếng nói một chiều như tờ báo SGGP là điều vô cùng bất công trong xã hội hiện tại. Người dân là nạn nhân như MS Quang chẳng có một cơ hội nào để lên tiếng. Tại sao giữa thế kỷ 21 như thế này, trước sự văn minh tiến bộ của nhân loại, vẫn còn xuất hiện những tờ báo cực kỳ vô lương tâm như tờ SGGP.

Những việc làm hiện tại này của tờ SGGP chẳng khác chi một bọn lưu manh, đã làm trì trệ sự phát triển của đất nước vì tâm trí của bọn lưu manh này nghĩ rằng Nhà nước hiện tại là hoàn hảo chẳng bao giờ có khuyết điểm. **Sự thật, những tên lưu manh này cũng hiểu rằng không có gì hoàn hảo cả, nhưng bản chất xu nịnh của nó, mục đích hám lợi cho cá nhân, khiến chúng phải đi ngược lại lương tâm của chúng.** Đất nước VN bị thụ lùi, dân Việt bị nghèo đói, cũng tại bọn lưu manh như tác giả bài viết Hoài Nam và Đường Loan này.

Ngày 24 tháng 9 năm 2010
Mylinhng@aol.com
<http://mylinhng.multiply.com>

PS: Một trong 4 bài viết trên Sài Gòn Giải Phóng Online, đầy những lời vu khống trắng trợn và lập luận ngụy biện của tay sai CS trong Tin lành quốc doanh.

VIỆC LÀM CỦA ÔNG QUANG PHƯƠNG HẠI ĐẾN HÌNH ẢNH ĐẠO TIN LÀNH Thứ bảy, 25-09-2010

Sau khi khởi đăng loạt bài “**Bộ mặt thật về mục sư tự phong Nguyễn Hồng Quang**”, nói về những hoạt động lợi dụng tôn giáo để chống lại các chủ trương, chính sách, pháp luật Nhà nước và xâm hại đến lợi ích cộng đồng của Nguyễn Hồng Quang, báo SGGP nhận được nhiều ý kiến đồng tình từ phía người dân và chính những tín đồ, chức sắc thuộc Hội thánh Mennonite VN.

• **Mục sư Nguyễn Quang Trung (Hội trưởng Hội thánh Mennonite Việt Nam): Nguyễn Hồng Quang không được Hội thánh Mennonite Việt Nam và thế giới thừa nhận**

Năm 2003, tại đại hội đồng lần đầu tiên, Nguyễn Hồng Quang được bầu làm Phó Hội trưởng Hội thánh Mennonite VN. Thế nhưng, đến năm 2004 chúng tôi phát hiện ông ta có hành vi bạo động, chống lại chính quyền và vi phạm giáo luật. Mặc dù đã được nhắc nhở nhiều lần song ông ta vẫn không nghe và tiếp tục có những hành động vi phạm pháp luật, làm ảnh hưởng đến giáo hội. Năm 2004, khi ông ta bị Tòa án Nhân dân TPHCM tuyên phạt 3 năm tù vì hành vi chống người thi hành công vụ, Hội thánh Mennonite VN đã chính thức không thừa nhận tư cách phó hội trưởng kiêm tổng thư ký của ông ta nữa.

Sau khi được Nhà nước đặc xá tha tù trước thời hạn, Nguyễn Hồng Quang cũng tự động tách ra khỏi Hội thánh Mennonite Việt Nam, sau đó đã không đăng ký tư cách pháp nhân theo quy định của Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo. Đã thế, ông ta còn đứng ra thành lập Giáo hội Tin Lành Mennonite Việt Nam, tự phong cho mình chức mục sư hội trưởng. Việc làm này của Nguyễn Hồng Quang không những trái

pháp luật mà còn không được sự thừa nhận của Hội thánh Mennonite VN và HT Mennonite thế giới.

Gần đây, khi nghe Nguyễn Hồng Quang có những hành vi sai trái, chúng tôi đã nhiều lần tuyên bố trong Hội thánh không chịu trách nhiệm về những việc làm của ông ta. Giáo luật của Hội thánh theo đường lối bất bạo động, không chấp nhận tham gia hoạt động chính trị. Khi phát hiện Nguyễn Hồng Quang có ý đồ muốn lợi dụng tôn giáo để hoạt động chính trị, chúng tôi đã kiên quyết không liên hệ với ông ta nữa. Trên thực tế, từ nhiều năm nay ông Quang không còn liên hệ với chúng tôi và những việc làm mà ông ta nhân danh Hội thánh Mennonite Việt Nam đều là giả mạo, lợi dụng và không có giá trị.

• Ông George Hardash, quốc tịch Hoa Kỳ và bà Nguyễn Thị Ánh Hồng (ngụ C. 5 bis, đường Lương Định Của, khu phố 1, phường Bình Khánh): Hành động của ông Quang giống như côn đồ.

Vợ chồng tôi sinh sống tại đây từ năm 2005 đến nay. Vì cách nhà ông Quang chỉ hơn 10m và lại nằm phía sau nhà ông ta nên chúng tôi phải chịu không biết bao nhiêu phiền phức do ông ấy gây ra. Tôi từng nhiều lần chứng kiến hàng xóm lên tiếng góp ý về cách sống của ông ta liền bị chửi bới, đe dọa cho xã hội đen xử. Tôi đã 4 lần trực tiếp sang nói chuyện với ông ta nhưng đều bị chửi bới với những lời rất xúc phạm. Hành động của ông Quang giống như côn đồ, thách thức mọi người, không giống như các vị mục sư truyền đạo.

Ở nước tôi, mọi tôn giáo đều hoạt động ở nhà thờ hoặc tại những nơi riêng biệt, không ảnh hưởng đến cuộc sống của người xung quanh. Sống nhiều năm ở Việt Nam, tôi thấy chính sách tôn giáo của Nhà nước luôn tôn trọng và tạo điều kiện để có nơi hành đạo. Ở Việt Nam không có chuyện cấm đạo hoạt động. Tôi không hiểu đạo của ông Quang là đạo gì mà thấy từ 5 giờ sáng đến tận 12 giờ khuya hàng ngày, trong nhà lúc nào cũng có vài chục người tụ tập, la hét, gây ảnh hưởng đến cuộc sống, sinh hoạt của

mọi người xung quanh. Tôi nghĩ, hành động của ông Quang là không nghĩ gì đến Chúa, chỉ là sự giả tạo để trục lợi. Qua đây, gia đình tôi và những người hàng xóm sinh sống gần nhà ông Quang mong muốn chính quyền nên có biện pháp giữ gìn trật tự và xử lý nghiêm những hành động xấu ông Quang gây ra.

• Bà Nguyễn Thị Mùi (Tổ phó Tổ dân phố 5, KP1, phường Bình Khánh, quận 2): Ông Quang nhiều lần đe dọa ném lựu đạn vào nhà tôi.

Là hàng xóm sống gần nhà ông Quang, hàng ngày tôi phải chứng kiến cảnh nhiều người tụ tập tại nhà ông ta hát hò, la ó om sòm. Nhiều lần tôi qua nhà góp ý về thái độ này, ông Quang lớn tiếng quát nạt và nói: “Đây là Hội thánh, là cơ sở tôn giáo. Hát Thánh ca phải la lớn mới hay chứ (!?)...”.

Thấy tôi hay phản ứng về việc “hành đạo” kỳ cục này, nhiều lần ông ta công khai tuyên bố sẽ ném lựu đạn vào nhà tôi. Thấy thái độ hung hăng, côn đồ của ông Quang, nhiều người dân sống trong khu phố cũng sợ, không ai dám lên tiếng. Được nước, ông Quang càng tỏ ra thách thức, bất chấp dư luận và tiếp tục có những hành động càng càng quấy.

Một việc nữa là trong lúc tôi đi vận động người dân chấp hành chủ trương thu hồi đất của TP để thực hiện dự án khu đô thị mới Thủ Thiêm, ông Quang lại xúi giục nhiều hộ dân ở lại, không đi đâu hết. Ông ta thường lớn tiếng tuyên

bố: “Đây là khu chính trang đô thị, bà con không đi đâu hết”. Việc làm này của ông Quang thể hiện rõ bản chất chống đối lại chủ trương phát triển của TP, gây hoang mang trong dư luận.

• Mục sư Nguyễn Quốc Cường (Hội thánh Mennonite VN, ngụ tại 633 đường 03-02, P8, Q10): Việc làm của ông Quang phương hại đến hình ảnh đạo Tin Lành.

Trong những ngày qua, đông đảo chức sắc, tín đồ trong Hội thánh Mennonite Việt Nam truyền tay nhau đọc loạt bài nói về hành vi vi phạm giáo luật và chống đối Nhà nước của ông Nguyễn Hồng Quang đăng tải trên Báo SGGP. Nhiều anh chị em trong Giáo hội tỏ thái độ bất bình về ông Quang – người nhân danh hầu việc Chúa. Theo giáo luật, đã là người hầu việc Chúa phải nghe theo lời Chúa răn dạy, cho dù ở hoàn cảnh nào cũng phải tuân phục chính quyền và làm sáng danh Chúa trong cộng đồng.

Trước kia, khi biết được những hành động sai trái của ông Quang, tôi đã nhiều lần góp ý nhưng ông Quang không nghe và tự tách mình ra khỏi giáo hội. Việc làm của ông Quang không chỉ làm phương hại đến hình ảnh đạo Tin Lành trong xã hội mà còn ảnh hưởng đến những người hầu việc Chúa. Tôi có lời khuyên với ông Quang nếu còn muốn hầu việc Chúa phải chấm dứt ngay những việc làm vi phạm giáo luật và chống lại chính quyền.

HOÀI NAM – ĐƯỜNG LOAN

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế cầu nguyện giải trừ Pháp nạn và Quốc nạn tại Giới trường chùa Linh Quang

❀❀❀❀ Paris 20-09-2010 ❀❀❀❀

Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) Thừa thiên-Huế vừa gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế để phổ biến bản Tường trình của Thượng tọa Thích Thiện Tấn, Chánh Thư ký Ban Đại diện, viết từ Huế ngày 17-9-2010 về tình trạng các chùa ở Huế bị đàn áp. Trước đây vụ chùa Phước Thành đã được trình bày qua Thông cáo báo chí phát hành ngày 13-8 vừa qua. Qua bản Tường trình hôm nay chúng ta được biết chùa Kim Quang bị đàn áp ngày 3-9-2010, một ngày sau lễ Quốc khánh CS. Đặc biệt là trường hợp Niệm Phật đường Mai Vĩnh mấy mươi năm bị sách nhiễu, uy hiếp.

Bản Tường trình thuật lại lễ Cầu nguyện Giải trừ Pháp nạn và Quốc nạn tại giới trường chùa Linh Quang, đồng thời cầu nguyện cho các chùa Mai Vĩnh, Phước Thành, Kim Quang, Giác Minh tại qua nạn khỏi. Sau đây là toàn văn Bản Tường trình :

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
BAN ĐẠI DIỆN GIÁO HỘI PHẬT
GIÁO THỪA THIÊN HUẾ**

V/P: Chùa Phước Thành, số 360
Phan Chu Trinh - Huế, ĐT : (054)
3821122 - Phật lịch 2554
Số 007/BĐD/TTH/BTT

**BẢN TƯỜNG TRÌNH
LỄ Cầu nguyện cho chùa Mai Vĩnh,
chùa Phước Thành, chùa Kim
Quang và chùa Giác Minh tại Giới
trường chùa Linh Quang**

Kính thưa Đồng bào Phật tử

Song song với Đồng Chiêm, Cồn Dầu, Bát Nhã... Mùa Vu Lan năm nay, Phật giáo Miền Trung đang trải qua những cơn khủng bố nghiệt ngã nói lên thực trạng phi tự do, phi dân chủ của Đất nước Việt Nam sau 75 năm thực hiện Xã hội Chủ nghĩa tại Miền Bắc và 35 năm thực hiện Xã hội Chủ nghĩa tại Miền Nam.

Ngày rằm tháng Bảy, ngày mà Phật giáo đồ cả thế giới kỷ niệm Vu Lan Thắng Hội, ngày mà đồng bào Việt Nam qua 2000 năm Phật Việt gọi là ngày Xá tội Vong nhân thì Chính quyền Cộng sản Việt Nam đã bất chấp luân lý truyền thống, bất chấp pháp lý tự do, họ đã tự treo ngược mình trong tiến trình dân chủ hóa của nhân loại qua hành động khủng bố chùa Giác Minh tại Đà Nẵng và Niệm Phật đường Mai Vĩnh, chùa Phước Thành, chùa Kim Quang tại Thừa Thiên Huế.

Đứng trước ác nạn đó, ngày 29 (thứ 30) tháng 7 năm Canh Dần, nhân hai Chúng tại gia và ba Chúng xuất gia tề tựu đông đủ để thỉnh giới và bố tát tại giới trường Linh Quang, Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại Thừa Thiên-Huế, đã tổ chức một buổi lễ Cầu nguyện Giải trừ Pháp nạn cũng như Quốc nạn đang treo ngược Người dân Việt Nam và Phật tử Việt Nam trên than hồng và giáo nhơn mà thủ phạm vẫn là nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam.

MỞ ĐẦU:

Sau hồi chuông trống Bát Nhã, Hòa thượng **Thích Như Đạt**, Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Tăng sự Viện Hóa đạo đã cung kính niệm hương bạch Phật và giáo giới đại chúng:

"Giữa Thế kỷ 21, nhân loại đang bước vào kỷ nguyên tâm linh, nhưng những thế lực vô thần vẫn hành xử

như trước thời Bình Ngô Đại Cáo, khi mà "Bọn gian tà còn bán nước cầu vinh. Nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn. Vùi con đỏ xuống dưới hầm tai vạ. Dối trời lừa dân đủ muôn ngàn kế. Gây thù kết oán trải mấy mươi năm. Bại nhân nghĩa nát cả đất trời. Nặng thuế khoá sạch không đầm núi."

Trong hoàn cảnh ấy, với tinh thần bất bạo động, Thầy kêu gọi Tăng Tín đồ hãy nỗ lực tinh tiến thực hành hạnh nguyện Từ bi để chuyển hóa tự thân và ngoại giới. Ân chay và niệm Phật phải khắc cốt ghi lòng, để cầu nguyện cho Tứ xứ Thọ nạn trở thành Tịnh độ Nhân gian"

CÁO BẠCH:

Hòa thượng **Thích Thiện Hạnh**, Chánh Thư ký Viện Tăng thống kiêm Phó Viện trưởng Viện Hóa đạo cáo bạch trước đại chúng tình hình tứ xứ thọ nạn để đại chúng có một cái nhìn tổng quát như sau:

1/ Nạn xứ Niệm Phật đường Mai Vĩnh:

Đây là trường hợp điển hình nhất minh chứng cho 3 giai kỳ bức tử Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất :

- Bức tử lần thứ nhất:

Năm 1975 khi Cộng sản cưỡng chiếm Miền Nam, người dân bị cưỡng bức lao động qua phương châm "giảm chợ đông đồng, gia công sản xuất", tầng lớp nông dân bị lừa xuống ruộng, tầng lớp công nhân bị lừa vào các tổ hợp, các xưởng sản xuất, đầu tắt mặt tối để kiếm công điểm. Ban ngày sản xuất, ban đêm họp hành liên miên, xem như họ bị tước đoạt cả đời sống vật chất lẫn tinh thần khi đang và nhà nước cáo buộc Tôn giáo là thuốc phiện. Để thực hiện chủ trương ấy, một mặt Đảng công khai ngăn cấm dân chúng đến chùa, một mặt Đảng cưỡng chiếm các chùa, các tự viện làm cơ sở sản xuất, chiếm dụng các Niệm Phật đường nông thôn làm kho phân kho lúa. Người dân không còn thời gian và không có nơi tu tập, các cơ sở Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất xem như "chết đứng" cùng lúc với hàng Giáo phẩm GHPG VNTN bị bắt giết, tù đầy.

- Bức tử lần thứ hai:

Thế nhưng vì đời sống tâm linh thời thức, bất chấp bạo quyền, người dân đã dần dần khôi phục lại các cơ sở sinh hoạt dù rất hạn chế. Trên 400 Khuôn hội trực thuộc GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế đã dần dần sống lại, nhưng đau đớn thay, 1/3 trong số ấy đã chết hẳn vì chính quyền địa phương quá hà khắc. Nỗi vui mừng chưa được trọn vẹn thì năm 1981, nhà nước thành lập Giáo hội Phật giáo Việt Nam để làm công cụ cho

Đảng. Với sự tiếp tay của Chính quyền, Giáo hội này đã ngang nhiên chiếm đoạt toàn bộ tài sản cả vật chất lẫn tinh thần còn lại của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Gần 400 Khuôn hội chỉ trong một ngày đã thay ngôi đổi chủ, ai theo thì sống, ai chống thì chết. Vì vậy thêm một số Khuôn hội lại bị bức tử lần thứ hai. Họ chấp nhận chết chứ không chấp nhận luật rừng, nên họ không theo Giáo hội Quốc doanh này, không chấp nhận làm tay sai cho Đảng Cộng sản: "Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục".

- Bức tử lần thứ 3:

Đặc biệt nhất là còn một số đơn vị vì tương lai của con em mà phải "giã đại qua ải". Trong số đó Mai Vĩnh là hình ảnh chịu đựng kiên cường nhất để duy trì sinh hoạt mà không sa ngã theo thế quyền.

Đứng về mặt Lý: Cũng như các đơn vị khác, sau năm 1981 Mai Vĩnh bị lừa vào Giáo hội Phật giáo Việt Nam, cho nên trên danh nghĩa Mai Vĩnh là «của» Giáo hội Phật giáo VN.

Đứng về mặt Sự: Thì từ sau năm 1975 cho đến nay, Mai Vĩnh hoàn toàn sinh hoạt với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất không hề thay đổi. Điều ấy chứng tỏ rằng dựa vào sức mạnh của Chính quyền, Giáo hội Phật giáo Nhà Nước cũng chỉ quản lý được cái xác mà không quản lý được cái hồn của Mai Vĩnh cũng như các đơn vị "giã đại qua ải" khác.

Vì vậy mà Giáo hội Nhà Nước đã cấu kết với chính quyền liên tiếp giáng xuống Mai Vĩnh những trận đòn chí tử :

15 năm qua Mai Vĩnh đã chịu đựng cảnh Chính quyền cướp đất chùa cấp cho tư nhân, cướp đất chùa để quản lý. Khuôn hội khiếu kiện thì bị khủng bố trừ dập thẳng tay. Hơn thế nữa, Chính quyền và Ban Trị sự lại cấu kết nhau vạch ra một kịch bản cướp chùa hợp pháp bằng cách lập lên một ban Hộ tự giả và bổ nhiệm Thượng tọa Thường Chiếu về trụ trì. Họ đem cái chết của cố HT Thiện Minh ra hăm dọa những ai chống đối. Đây là cách thâm độc để vô hiệu hóa những người đang lãnh đạo Mai Vĩnh trên con đường đấu tranh cho công bằng và tự do tôn giáo.

Một lần nữa Mai Vĩnh đã quyết liệt đấu tranh và chính quyền đã phải thay đổi chiến lược:

Giờ đây họ kích động những người trong họ tộc dựa vào thế chính quyền để cô lập, khiêu khích những người tâm huyết mà điển hình nhất là trường hợp của Huỳnh trưởng Lê Hữu Phước (Phó ban Hộ tự Niệm Phật đường Mai Vĩnh) và vợ là bà Tô Thị Qui đã bị ông Lê Văn Luận (Chủ

tịch Mật trận thôn) đánh đập vào lúc 13g ngày 1-9-2010 và sau đó ông Luận nhân danh Chủ tịch Mật trận thôn sẽ giết 2 vợ chồng ông Lê Hữu Phước, ông Chủ tịch mới sống yên. (Thỉnh Nguyễn thư của vợ chồng Lê Hữu Phước)

Đây là một trò vừa thâm độc vừa hèn hạ mà Chính quyền đang áp dụng để tiêu diệt Khuôn hội truyền thống Mai Vĩnh, Khuôn hội trung kiên của GHPGVNTN hồng cướp đất, cướp chùa để phục vụ cho thể quyền.

Mai Vĩnh là đứa con trung kiên của GHPGVNTN không thay lòng đổi dạ nên GHPGVNTN có nghĩa vụ bảo vệ. Không những Mai Vĩnh mà bất cứ đơn vị nào (kể cả phía Ban Trị sự) kêu cứu thì GHPGVNTN cũng sẽ lên tiếng bảo vệ vì đó là Bồ Đề Tâm, là Bồ Tát Đạo của Phật giáo mà cũng là tinh thần vị tha vong kỷ của GHPGVNTN: **“Không đặt sự tồn tại của mình trên nguyên vị cá biệt mà đặt sự tồn tại ấy vào sự tồn tại của Nhân loại và Dân tộc”**.

2/ Nạn xứ chùa Phước Thành:

Ngôi chùa nhỏ nhìn ra bờ sông An Cựu, đối diện với cung An Định bên kia bờ. Chùa tuy nhỏ nhưng tầm vóc của nó không nhỏ tí nào. Kể từ ngày Hòa thượng Thích Chí Thắng tiếp nhận và đảm nhiệm chức vụ trụ trì thì ngôi chùa này đã trở thành cơ sở của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Hơn nữa Hòa thượng trụ trì là Tổng vụ trưởng Tổng vụ Kiến thiết của Viện Hóa đạo GHPGVNTN. Khi Thiền sư Thích Nhất Hạnh với sự hỗ trợ của chính quyền về chiếm Tổ đình Từ Hiếu để truyền bá giáo lý Làng Mai, đuổi tăng chúng chạy tứ tán thì Văn phòng Ban Đại diện và Văn phòng Ban Hướng dẫn Gia đình Phật tử Thừa Thiên được dời về đây trước sự ngăn cản kịch liệt của Chính quyền. Và từ đó ngoài lễ Phật đàn được tổ chức tại Tổ đình Quốc Ân, mọi sinh hoạt Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Thừa Thiên-Huế đều tập trung tại chùa Phước Thành. Đối với chính quyền, đây là điểm nóng cho nên phải triệt hạ.

Qua bao lần khủng bố, đàn áp, Tăng chúng chùa Phước Thành vẫn kiên cường giữ vững cơ sở không khuất phục bạo quyền.

Nhưng theo thời gian, chùa Phước Thành đã xuống cấp nghiêm trọng cần tu sửa ngôi Chánh điện trước mùa mưa bão để tránh nguy hiểm cho Tăng chúng và Tín đồ. Chùa Phước Thành đã có đầy đủ thủ tục hợp pháp, nhưng đây lại là cơ hội cho Chính quyền trả đũa Phước Thành bằng cách không cho xây dựng, thẳng tay đàn áp khủng bố

Tăng chúng và đe dọa, ngăn cấm thợ thuyền, ngang nhiên cướp phương tiện làm nghề sinh sống của họ.

Mục đích của chính quyền là để cho chùa chiền đổ nát, Tăng chúng tan rã, Tín đồ chán nản buộc chùa Phước Thành phải đi đến chỗ tiêu diệt. Đòn thâm hiểm này không những đã chà đạp lên luật pháp do chính nhà nước ban hành mà còn chà đạp lên các Công ước quốc tế về Nhân quyền mà chính Nhà nước Cộng sản cam kết thi hành.

Tiêu diệt chùa Phước Thành đồng nghĩa với tiêu diệt Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại Huế.

3/ Nạn xứ chùa Kim Quang:

Đây là ngôi chùa cổ ở vùng An Lăng, nằm cạnh lăng vua Thành Thái và vua lăng Duy Tân, hai vị vua bất khuất của Dân tộc Việt.

Trước khi viên tịch, Hòa thượng trú trì Thích Diệu Hoàng đã phú thác cho đệ tử hiển cúng ngôi chùa làm cơ sở sinh hoạt cho Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Phụng hành di huấn của Bôn sư, năm 2004 Thượng tọa Thích Toàn Lạc đại diện cho môn đồ đệ tử, chính thức gửi đơn hiến cúng lên Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế, nhưng thế sự thăng trầm cho mãi đến ngày 19-8 Kỷ Sửu (2009) Ban Đại diện mới chính thức tiếp nhận. Tại buổi lễ này Ban Đại diện và môn đồ đã cung thỉnh Hòa thượng Thích Thiện Hạnh, Chánh Thư ký Viện Tăng thống kiêm Chánh Đại diện GHPGVNTN TT-Huế chấp chưởng ngôi vị trụ trì danh dự và Ban Đại diện cùng môn đồ cung thỉnh một Ban Quản trị để điều hành Phật sự.

Việc trước tiên là chùa tiến hành rào lại khuôn viên để khỏi bị xâm phạm thì đã bị chính quyền phường An Cựu đến gây khó khăn và ngăn cản. Đồng thời ngày 2-9-2010, chính quyền đã cho một số người ngang nhiên xông vào chùa quay phim chụp ảnh, đo đạc đất đai, đe dọa tăng chúng, ngăn cản thợ thuyền mà không hề báo cho chùa biết.

Sau đó, sang ngày 03-9-2010, Ban Quản trị đã gửi đơn trình báo đến UBND phường An Cựu để tiến hành sửa sang ngôi nhà tăng vì 3 lý do: - nhà tăng đang mục nát sắp sụp đổ; - cần có chỗ ăn ở và tu học cho tăng chúng; - tránh tình trạng đáng tiếc có thể xảy ra trong mùa mưa bão.

Song chính quyền đã trả đơn lui không nhận.

Chùa nhận thấy rằng: - đã báo cho Chính quyền; - chỉ sửa sang trên nền nhà cũ; - chỉ làm nhà cấp 4 tạm bợ. Do đó chùa đã tiến hành công việc tu sửa. Đột nhiên lúc 15g30 cùng ngày, ông Chủ tịch Ủy ban Nhân dân

(UBND) phường An Cựu đã dẫn cán bộ, công an, dân phòng xông vào chùa. Không cần gặp Ban Quản trị, họ ngang nhiên đến khủng bố thợ thuyền, cắt điện cắt nước nếu tiếp tục công việc. Sau đó họ gọi công an giao thông chặn bắt những người thợ này đưa về đồn An Cựu, lập biên bản, thu bằng lái và buộc các kết không được đến chùa Kim Quang làm bất cứ công việc gì. Một số Phật tử đến làm công quả cũng bị công an đến từng nhà hăm dọa, khủng bố.

Những việc làm này bất chấp luật pháp nên Ban Quản trị đã gửi Đơn Thông báo Khẩn cấp đến các cơ quan Chính quyền phản đối UBND phường An Cựu đã hành động như một bọn côn đồ.

4/ Nạn xứ tại chùa Giác Minh, TP Đà Nẵng:

Đây là một trong những thành trì vững chắc của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất cho nên bị Chính quyền liên tục tấn công trên 30 năm nay.

Ngôi chùa vừa là trụ sở của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng vừa là Văn phòng Tổng vụ Thanh niên và Gia đình Phật tử vụ trực thuộc Viện Hóa đạo GHPGVNTN. Hơn thế nữa, Hòa thượng trú trì Thích Thanh Quang vừa là Chánh Đại diện vừa là Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên của Viện Hóa đạo.

Làm sao mà chính quyền có thể để yên một cơ sở như thế được? Vì vậy mà không năm nào trước ngày Đại lễ Vu Lan và Phật Đản mà Tăng chúng chùa Giác Minh không bị mời làm việc và dùng bạo lực để khống chế; và ngay trong các ngày đại lễ, không có năm nào không bị đàn áp, khủng bố quấy rối tín đồ và Tăng chúng.

Đặc biệt Đại lễ Vu Lan năm nay, một cuộc đàn áp kinh hoàng đã xảy ra, chùa bị bao vây, Thầy Thiện Phúc, Thầy Đồng Thái bị đánh ngã, Ni cô Đồng Tâm bị xấu xí lăng nhục, Huỳnh trưởng Hồ Đủ, Nguyễn Chiến bị CA còng tay quăng lên xe bắt đi.

Chùa có tội gì? Chùa chỉ tổ chức Vu Lan cho Đồng bào cầu nguyện Ngày rằm Xá tội Vong nhân.

Tu sĩ, Huỳnh trưởng có tội gì? Họ chỉ bảo vệ Đồng bào Phật tử đang bị ngăn chặn không cho vào hành lễ. Phải chăng đây là tự do tôn giáo, kiểu Cộng sản Việt Nam?

Hình ảnh ấy đã gọi lại cho Phật tử Việt Nam một mùa Pháp nạn năm 1963 dưới ách Gia đình trị họ Ngô. Giờ đây lại xảy ra dưới ách Đảng trị họ Hồ gọi lại biết bao đau thương tủ nhục của người con Phật trước hạnh

Lời biện hộ cho Linh mục Pascal Nguyễn Ngọc Tĩnh và câu "Em người đâu" trong Cựu Ước -----An Đức 22-09-2010-----

nguyện tự do và độ tha.

Thật là: *Độc ác thay, trúc Nam Sơn không ghi hết tội. Dơ bẩn thay, nước Đông Hải không rửa sạch mùi! Lòng người đều căm giận. Trời đất chẳng dung tha;*

Trước tội ác như thế, Niệm Phật đường Mai Vĩnh, chùa Phước Thành, chùa Kim Quang, chùa Giác Minh đã kêu cứu đến các cấp chính quyền địa phương, nhưng chính quyền là thủ phạm nên chính quyền đành im lặng.

Trước tội ác như thế, Ban Đại diện GHPGVNTN Thừa Thiên-Huế đã gửi Kiến nghị thư đến UBND tỉnh, mở lối cho chính quyền sửa sai nhưng chính quyền vẫn ngoan cố.

Trước tội ác như thế, Hội đồng Lương viện đã gửi Thư Phản kháng đến Trung ương Đảng, Quốc hội, Nhà nước và Chính phủ nhưng vẫn còn nằm trong im lặng.

Giờ đây chúng ta cần nương tựa vào sức mạnh Tâm linh, nguyện cầu Hồng ân Tam bảo, Long thần Hộ pháp, Hòn thiêng Sông núi góp phần thúc đẩy giải trừ Quốc nạn và Pháp nạn. Xin Đại chúng hoan hỷ tin thọ phụng hành.

LỄ CẦU NGUYỆN:

- Sau khi nghe Cáo bạch của Hòa thượng Chánh Thư ký Viện Tăng thống, tất cả Chư tăng và Phật tử chấp tay Nhập Từ Bi Quán 3 phút để cầu nguyện cho những người đã ngã xuống vì Đại nghĩa Dân tộc và vì Đạo pháp Xương minh. Đồng thời cầu nguyện cho những người đang đấu tranh vì tự do, dân chủ giữ vững tín tâm để vượt qua khổ nhục. Cầu nguyện cho tử xứ thọ nạn được an thường tự tại.

- Thượng tọa Thích Khế Viên cử xướng Nghi thức Cầu nguyện. Tất cả Đại chúng thành tâm góp phần công đức cùng Chư chơn Tịnh tăng tại Giới Trường gióng lên tiếng chuông cảnh tỉnh nhà nước, một nhà nước nhân danh Chính quyền Cộng sản nhưng hành xử như một đám côn đồ vô lại, không khỏi bị lịch sử lên án là Tà quyền Cộng sản nếu không thức tỉnh kịp thời.

Lễ Cầu nguyện viên mãn lúc 9g30 cùng ngày trong niềm hoan hỷ của Chư tăng và Phật tử hiện diện.

Huế, ngày 17 tháng 9 năm 2010

Kính tường trình

T.U.N. BDD/GHPGVNTN THỪA

THIÊN-HUẾ

CHÁNH THƯ KÝ

(đã ấn, ký)

TỶ KHEO THÍCH THIỆN TÁNH

Chiều qua, chúng tôi tới thăm di của chúng tôi. Di là một nữ tu của một dòng lớn, có mặt rất lâu đời ở Việt Nam. Di trên tám mươi tuổi và đang ở trong Ban cố vấn của Tỉnh dòng. Vì nhiệm vụ, di thường sử dụng internet. Khi chúng tôi nói rằng mình vẫn vào trang mạng Nữ Vương Công Lý (NVCL) thì di có vẻ không hài lòng. Chúng tôi hỏi di đã đọc trang này chưa thì di cho biết là chưa vì di không biết vượt tường lửa. Chúng tôi nói trong NVCL có một số cha góp ý (lấy các cha làm bình phong cho "tội" của mình, tội đọc NVCL). Di chúng tôi đã nói: "Nghe nói NVCL có Cha Tĩnh viết dữ quá, cha viết gì mà "Em người đâu", dữ quá." Sau đó di cháu tôi nói sang chuyện khác.

Về nhà, nghĩ lại câu di nói, tôi cứ thấy lòng có gì không vui. Tôi hiểu di tôi trách cha Tĩnh đã buộc tội các Đức Cha nặng quá. Với tấm lòng hiền hòa của một nữ tu và lòng kính trọng các đấng bề trên, Di chúng tôi không thể chấp nhận cách viết của cha Tĩnh.

Nhưng làm thế nào để biện hộ cho cha Tĩnh bây giờ? Tôi đã đặt mình vào câu chuyện của Cain và Abel và suy niệm. Cain giết em thì tội rành rành và Chúa phạt rồi. Nhưng lý do việc giết này là gì?

Cain giết em không phải vì Abel xúc phạm anh, Abel rất hiền lành, không thể xúc phạm với anh. Cain và em không có tranh chấp quyền lợi vì hai người không cùng làm một nghề. Hai anh em cũng không tranh chấp vì giành gia tài, vì tranh giành người yêu, vậy vì sao?

Cain đã ghét em vì em được Chúa thương hơn mình. Cain muốn không nhìn thấy mặt em nữa và thực ra Cain cũng không hy vọng là Chúa sẽ thương mình sau khi giết em. Rõ ràng, sau khi giết Abel, Cain không chạy lại và nói với Chúa: "Bây giờ chỉ có mình con,

em con nó đi đâu rồi đó, con không biết, vậy Chúa thương con hơn đi". Trái lại Cain đã trốn ngay sau khi giết em cho đến khi Chúa tìm ông và hỏi: "Em con đâu"

Vậy động lực giết người của Cain là: "Thấy mà ghét, sao không biến đi cho khuất mắt tao". Với cách nghĩ đơn sơ của người thượng cổ, Cain đã giải quyết cách mà ông thấy là nhanh gọn nhất: Giết em!

Tội muốn loại bỏ anh em ngày càng phổ biến. Tuy nhiên để không quá dài dòng, chỉ xin ôn một số chuyện đã xảy ra khi Giáo hội Công giáo đã có một chỗ đứng vững chắc ở xã hội Âu Châu. Chúng ta, những môn đệ của thầy Giêsu đã làm gì? Từ thế kỷ 16 bắt đầu có Đạo Tin lành ở Âu Châu. Tin lành và Công giáo cùng một thầy Giêsu, cùng Cựu Ước, cùng Tân Ước, nhưng lại không muốn nhìn nhau, đều muốn loại trừ nhau nên đã xảy ra đánh giết lẫn nhau, cả hai phía đều nhân danh Giêsu mà thiêu sống, mà hành hình anh em. Bên Bắc Ái Nhĩ Lan cũng vậy và cuộc loại trừ nhau ở xứ này đến nay vẫn chưa hết hẳn. Công giáo và Tin lành Bắc Ái Nhĩ Lan vẫn vì Chúa mà đặt bom giết nhau, tuy nay đã giảm bớt. Tại Tây Ban Nha, Tòa án dị giáo do các tu sĩ dòng Đa Minh cũng đã gây nên nhiều oan nghiệt cũng vì các vị quá hăng say với đạo Chúa và loại bỏ không thương tiếc những gì mà các vị tin là trái đạo Chúa.

Đối với những người cùng đạo, người CG đã quyết liệt như vậy. Còn đối với người theo đạo khác thì sao. Cuộc Thánh chiến của Thập Tự quân nhằm loại anh em Hồi Giáo ra khỏi Giêrusalem (gọi là để giải phóng đất thánh) đã khiến biết bao người vô tội phải chết. Cho đến nay, thế giới chịu nạn khủng bố Hồi giáo một phần cũng vì những người CG đã muốn loại trừ người Hồi giáo lúc đó (chỉ một phần thôi, vì công bằng

mà nói cũng vì những lý do khác).

Chuyện lịch sử thì như vậy, còn chuyện hiện tại thì sao. Loài người ngày càng khôn hơn, tinh tế hơn thời trước. Nên đứng trước những xích mích của với anh em, loài người có nhiều cách giải quyết hơn, không cứ phải giết nhau.

Cuộc sống càng phức tạp, thì loài người lại càng có nhiều nguyên nhân để không ưa nhau, ghét bỏ nhau, và loài người cũng có nhiều cách biện hộ bóng bẩy về việc họ loại trừ anh em. Chúa thì không xuất hiện thường xuyên sau tội nguyên tổ và loài người thì an tâm sau khi tự biện hộ cho mình, nên ngủ ngon và không phải đào hầm để tránh con mắt của Chúa.

Sau khi đã suy nghĩ về câu chuyện bí hiểm giữa “hai anh em nhà kia” và những việc tiếp theo loài người và nhất là người CG chúng ta đã làm để loại anh em.

Chúng tôi nghiệm ra là tội trọng thứ hai đã xảy ra sau tội ăn trái cấm của loài người chính là “tội không nhận anh em, muốn loại bỏ anh em, tội này rõ ràng là có trước tội giết người”.

Hiện nay khuynh hướng loại trừ anh em (không phải là giết anh em) đang có vẻ phổ biến trong GHCG VN chúng ta.

Vì quan niệm cần hoà hoãn và cần thúc đẩy bang giao giữa Tòa thánh và chính quyền (cũng là ý ngay lành thôi), chúng ta đã loại (hay ít nhất là đồng ý loại) ĐGM Ngô Quang Kiệt. Chuyện đã xảy ra thế nào thì tất cả chúng ta cũng biết một phần. Dĩ nhiên còn những chuyện bí ẩn khác. Nhưng dù sao thì chúng ta đã rất nhanh chóng giúp cho việc hoán chuyển xảy ra càng mau càng tốt. Không để cho ĐGM Kiệt một cơ hội nào gặp gỡ và trình bày quan điểm với các anh em. Cứ như là bất hòa của ĐGM với Chính quyền HN là chuyện ĐGM phạm sự thánh công khai cần phải thi hành kỷ luật ngay.

Một sáng sớm khi nhận thấy Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt không có ở Hà Nội và cũng không có ở Đan viện Xi-tô Châu Sơn, có thể Chúa Giêsu đã thăng thốt và hỏi HĐGMVN là: “*Này các*

anh em, thế anh Kiệt đâu rồi?”

Vì muốn chân dung một mục tử được vẽ theo ý mình, các vị tổ chức chức buổi hội thảo về Đức cố Tổng Giám mục Bình cũng đã loại bài phát biểu của cha Chân Tín. Thử nghĩ, nếu hôm đó chính Thầy Giêsu cũng có mặt, chắc Chúa cũng sẽ hỏi: “*Anh Hợp này, thế anh Tín không đến à? Anh Tín cũng biết rõ về anh Bình đấy. Là thật, anh Tín cũng có tên trong danh sách những người phát biểu mà*”. Không rõ nếu chuyện xảy ra thật thì “anh Hợp” sẽ ăn nói ra sao với Chúa.

Còn về Đại hội Dân Chúa, Chúa Kitô cũng đến dự vì Ngài là Đấng Sáng lập Dân Chúa mà. Dĩ nhiên Ngài chỉ là chủ tịch danh dự của chủ tọa đoàn mà thôi. Mọi việc đã có người khác lo.

Không thấy có một số vị mà Chúa cứ tin là sẽ tham dự, Chúa sẽ hỏi thế này (Lạy Chúa xin tha cho con tội phạm thượng vì con gán ghép cho Chúa nhiều lời nói quá):

- Anh Mẫn này, mấy anh DCCT VN đâu ? Nghe nói mấy anh này quậy dữ lắm hả ? Thầy muốn hỏi mấy anh ấy vài câu. À có mấy anh CLB Nguyễn văn Bình hả, tốt quá. Còn mấy anh thuộc Nhóm LM. Nguyễn Kim Điền đâu vắng ? Thế anh Lý đâu ? Nói gì bậy đến nỗi bị người ta bị miệng cho cả thế giới thấy vậy? Mấy anh này quá lắm rồi, Đại hội DC mà không có mặt. Bộ muốn “trả thế” hay sao vậy ?

Qua những chuyện giả tưởng, nhưng có thể xảy ra thật, chúng tôi thấy, à mà cháu thấy: Cứ thế này thì Chúa còn phải hỏi: “Em người đâu” nhiều lần nữa đi ạ. Dĩ đừng giận cha Tinh và cháu nữa nhé. Giận vì tội viết và đọc NVCL ấy.

Xin phép ban biên tập NVCL cho tôi được nói thêm đôi điều: Đôi dòng tâm sự cùng tất cả quý vị yêu mến NVCL như chính chúng tôi cũng yêu mến. Sau đây chúng tôi gọi quý vị là “anh chị em NVCL”.

Qua câu chuyện trao đổi giữa một nữ tu lớn tuổi và chúng tôi, chúng tôi chợt thấy rằng: Cuộc đấu tranh đòi Công lý của chúng ta thật sự cam go. Ngoài việc đấu tranh đòi công lý với người ngoài, chúng ta phải đấu tranh nội bộ. Không kể các

anh em có ý hướng hoàn toàn trái ngược với chúng ta và họ rất mạnh vì có thể lực, chúng ta còn gặp phải lực cản của đại đa số những anh em thâm lặng. Những người này dù là giáo dân, tu sĩ, linh mục, thậm chí giám mục rất hiền lành, sợ đụng chạm. Trong truyền thống lâu đời “ý Cha là ý Chúa” anh chị em chúng ta vâng phục tuyệt đối. Mọi ý nghĩ ra khỏi lễ một chút là các anh chị em này rất sợ. Chưa đọc NVCL, nhưng vẫn sợ vì “dữ quá”!

Đương nhiên, chúng ta vẫn đi theo đường của chúng ta, nhưng nếu cô đơn quá thì cũng không tốt. Chúng ta có nhiệm vụ nêu cao công lý nhưng cũng phải cho anh chị em biết chúng ta không đáng sợ và chúng ta không phải là bọn nhí nhỏ, phân loạn, nói bậy, nói bạ đến nỗi làm “hông cả việc lớn của GH”.

Nói có sách sách mạch có chứng chúng ta đưa đến cho anh chị em lời của Đức Cố Hồng Y Nguyễn văn Thuận, một thánh nhân của hòa bình và công lý, nói về vai trò của GHCG: “*...Xin Chúa cho con thành thực với chính mình con, kéo con sống đạo đức theo lối “đạo đức trá hình” theo “óc bè phải”, xây dựng những “pháo đài”, những “lô cốt” kiên cố chỉ dung nạp những ai là đồ đệ của con, và làm cho bao tâm hồn, bao khả năng trong Hội Thánh phải héo khô, cằn cỗi, nghèo nàn, thất vọng... Hội Thánh không phải là ông chủ của Sứ điệp Chúa Giêsu, mà chỉ là tôi tớ phục vụ sứ điệp ấy... Điều quan trọng không phải là làm cho Hội Thánh vinh quang, làm lợi cho Giáo dân. Quan trọng là làm cho sức mạnh của Sự thật Nước Trời được phổ biến đến mọi người... Con phải phục vụ Hội Thánh, làm tôi tớ khiêm tốn và trung thành của Sứ điệp CGS. Chứ không phải là chủ ông quan liêu...”* (Trích bài nói chuyện với Cộng đồng người Việt Công Giáo tại Strasbourg).

Chỉ có cơ hội thuyết phục anh chị em, nếu chúng ta không để anh chị em sợ phải dây đến chúng ta mà lánh xa chúng ta. Vậy, chân thành đề nghị anh chị em NVCL vài điều:

1. Chúng ta giữ lịch sự khi viết

bài và khi nêu ý kiến. Sách Nho của Trung Hoa có câu: “Quân Tử Hòa Nhi Bất Đồng” nghĩa là người quân tử giữ sự hòa nhã dù bất đồng ý kiến với người khác.

2. Chúng ta giữ lễ độ khi nói với các vị chức sắc trong đạo. Các vị là người được Chúa chọn để phục vụ Hội thánh, cũng như Chúa đã ban cha mẹ cho chúng ta. Chúng ta không mắng cha mẹ, dù nhiều khi cha mẹ làm buồn lòng ta.

3. Chúng ta sẽ nói sự thật, tất cả sự thật và không gì ngoài sự thật vì chỉ có sự thật mới giải thoát được chúng ta và vì mọi sự thêm thắt là bởi ma quỷ.

4. Chúng ta không dán nhãn lên anh em, chúng ta không hề quyết người này là “người được gài vào” hoặc người kia “chính là họ”. Khi đã dán nhãn là hết đối thoại, là loại bỏ nhau theo thói đời. Chúng ta cũng từng chịu tiếng oan, bị dán nhãn, khi có những lời vô căn cứ nói về chúng ta: NVCL là ma quỷ, NVCL mà không có một chút gì là công lý, Ai đọc NVCL phạm tội trọng v.v... Chúng ta là con cái NVCL. Chúng ta quyết không hành xử bất công với anh em.

5. Mục đích của chúng ta là: tranh đấu để có một Giáo hội Công giáo Đoàn kết và Trung thành với Phúc Âm, vì thế khi thấy anh em (kể cả các vị chức sắc) làm không đúng với quan điểm của chúng ta về Tin Mừng, chúng ta thẳng thắn lên tiếng, đấu lý đến khi nào chân lý, lẽ phải được hiển hiện. Nhưng dù gì thì tất cả chúng ta (những người có các khuynh hướng khác nhau trong GH) là anh em của nhau vì thế nếu nói nhau nặng lời quá sau này khó mà nhìn mặt nhau. Chúng tôi còn nhớ lời mẹ chúng tôi dạy ngày chúng tôi lập gia đình: Phải lựa lời mà nói khi hai vợ chồng bất hòa vì nếu buộc tội nhau nặng quá, xấu quá, đến khi hết giận thì “còn mặt mũi nào mà chào nhau nữa”.

Mấy lời chân tình, nếu anh chị em NVCL nào không bằng lòng thì chúng tôi xin lỗi. Xin lỗi thì xin lỗi, nhưng nếu cho nói lại thì chắc chúng tôi cũng lập lại như vậy thôi.

Xin Chúa chúc lành cho tất cả chúng ta. ●●●●●●●●●●

ÔNG VŨ HẢI TRIỀU SẼ HỎI LỖI

.....Ngô Nhân Dụng 12-09-2010.....

Một bạn từ trong nước báo tin cho biết: Nhà văn Đào Hiếu bị xe tông. Mặc dầu ông Đào Hiếu là một nhà văn rất nổi tiếng, nhưng một vụ đụng xe chắc không thể coi là một tin đặc biệt.

Vì xe cộ ở Việt Nam chạy như thế nào, ai cũng biết. Không, tin này quan trọng vì, người bạn nói thêm: Đào Hiếu bị xe tông trong lúc ông đang đứng thơ thẩn ở trong sân nhà mình, tại Nha Trang. Chưa hết, chiếc xe nó chạy xồng xộc từ ngoài đường vào giữa sân, nhắm thẳng chỗ ông đứng mà tông, húc trúng phốc, cứ y như trong rạp xiếc ấy! Tôi đoán ông bạn này thêm thắt cho câu chuyện thêm ly kỳ. Nhưng một ông bạn khác xác nhận vụ đụng xe trong sân nhà này có thật. Nhà văn Đào Hiếu phải vô bệnh viện; các chi tiết có thay đổi chút đỉnh nhưng rất nhiều người biết có tai nạn ấy và biết cả lý do. Họ bảo, tuy đang đứng trong sân nhà mình đấy, nhưng thực ra ông nhà văn Đào Hiếu, tác giả tiểu thuyết Lạc Đường, lúc nào cũng vẫn đi! Mà ông ta lại không theo đúng luật đi đường của nhà nước Cộng sản, cho nên mới bị xe tông! Ý nói: Chẳng oan chút nào cả!

Nguyên do, vì Đào Hiếu đã cho sống lại, tái sinh, trang mạng của ông mang tên “Lê Bên Trái.” Cái website này vốn không được các vị công an (CA) văn hóa ưa thích, họ đã nhiều lần nhấn bảo ông phải bỏ nó đi. Có lúc Đào Hiếu chán quá, đã buông rồi. Nhưng đọc giả khắp nơi họ kêu rêu, cho nên, gần đây ông cho mạng “Lê Bên Trái” sống lại. Được ít ngày thì xảy ra tai nạn lưu thông. Ở Việt Nam, tất cả các giống trâu bò đều biết phận, chúng chỉ đi bên phải thôi, các nhà văn đi lê bên trái rất nguy hiểm!

Thế đấy, ngày xưa Nguyễn Vĩ than với Trương Tửu: “Nhà văn An Nam khổ như chó.” Thời nay thì “Nhà văn An Nam khổ như bò!” Bởi vì có làm thân con bò mới bị người ta quất roi bắt đi theo một con đường nhất định, đi trệch ra

ngoài một bước là bị xe đụng! GS Ngô Bảo Châu mới nói với phóng viên Người Việt rằng mình là người thì phải có quyền tự do đi lại. Chỉ có bầy cừu mới để cho chúng nó bảo đi đâu thì cứ đó mà đi. May mắn ông Ngô Bảo Châu chỉ là một nhà toán học, không phải nhà văn. Và ông đang sống ở Mỹ chứ không ở VN. Xin chúc mừng ông đi đường được bình an và ngồi trong sân nhà cũng được bình an. Chưa thấy guồng máy CA VC sang tới Mỹ hoạt động trong lãnh vực lưu thông!

Cái tội của Đào Hiếu, như một nhà toán học trong nước giải thích, là nhà văn này đã làm cho sổ thống kê của cả ngành công an bị sai trật. Chỉ sai một con số thôi, nhưng cũng làm mất uy tín lãnh đạo, không tha thứ được.

Hồi đầu năm, Tướng Vũ Hải Triều, tổng cục phó Tổng cục An ninh mới báo cáo thành tích, là trong vòng năm tháng giữa hai năm 2009 và 2010, cái cục lớn của ông đã phá sập 300 trang mạng và blog của dân chúng nước VNCHXHCN! Đó là một chiến công lẫy lừng, được gọi là một trận Điện Biên Phủ trên mạng, đánh thẳng vào các mạng dân chúng, lập công với Đảng! Khi ông tướng CA nói “phá sập” thì không nhất thiết phải hiểu là các ông mất công phá bằng kỹ thuật điện tử với những cái máy vi tính. Một vụ đụng xe ngoài đường (hay suýt bị đụng xe có báo trước), cũng có thể gây tác dụng điện tử. Qua một đêm, sáng hôm sau một mạng lưới bỗng ngưng tất ngóm! Đây là một kỹ thuật gián điệp, thời ông Stalin đã áp dụng rồi. Không biết trong số 300 mạng mà Tướng Vũ Hải Triều khoe đã tiêu diệt, có bao nhiêu mạng chết vì bị đụng xe?

Trang nhà Lê Bên Trái của nhà văn Đào Hiếu đã từng bị tắt ngóm như vậy, trong thời gian Tướng Vũ Hải Triều phân đấu lập thành tích tiêu diệt 300 mạng, mạng lưới chứ chưa phải mạng người. Nay nếu ông Đào Hiếu cho mạng Lê Bên Trái

của ông hoạt động trở lại, thì số thống kê 300 mạng của TC An Ninh sẽ tụt xuống chỉ còn 299 mà thôi, không còn là một số tròn nữa!

Cũng giống như nhật báo Người Việt làm mục “Mỗi ngày một con số,” các ông bà công an cũng rất thích nêu cao các con số thành tích. Thí dụ, 300 mạng bị đánh sập trong 5 tháng; 25 mạng (người) bị đụng xe trong một ngày; 5 thùng phân đã được đổ trước cửa nhà 3 tên trí thức phản động trong 3 ngày, vân vân. Mỗi con số là một thành tích báo công. Các chiến sĩ công an có nhiều nghề; có chiến sĩ vào Internet phá mạng lưới Mẹ Nấm, X-Cafe hoặc Boxit.vn; trong khi chiến sĩ khác thì bung thùng phân tới đổ trước nhà bà Trần Khải Thanh Thủy. Cả hai đều lập công với Đảng như nhau! Làm cho một con số thống kê thành tích bị sai lệch, 300 giảm bớt còn 299 thôi, tức là phá hoại, âm mưu lật đổ chính quyền vô sản! Công an phải uốn nắn, giáo dục, cải tạo!

Sau khi rút kinh nghiệm, CA thấy đem phân tới đổ vào cửa nhà cũng không thể giáo dục, cải tạo được các nhà văn. Bà Trần Khải Thanh Thủy mỗi lần ra cửa thấy mùi lại kêu lên: Chúng nó đổ tư tưởng HCM đầy cửa nhà tôi rồi! Nhưng bà vẫn chưa chịu cải tạo! Nhà vẫn rất khó thấm nhuần loại tư tưởng mà các đồng chí CA đem tới giúp đỡ uốn nắn họ! Cho nên bây giờ mới đổi mới, một chiếc xe chạy thẳng vào sân nhà người ta, tông trúng mục tiêu cần cải tạo. Kết quả, lập lại thành tích tiêu diệt 300 mạng và blog, không thiếu mạng nào.

Phải công nhận các nhà văn Việt Nam rất may mắn. Có thể nói, họ đã được chế độ nuông chiều. Họ chỉ bị đổ phân trước nhà hay bị xe tông ở trong sân. Nhiều người Việt Nam khác không may mắn, không được ưu đãi như vậy.

Như báo Người Việt mới đăng tin, nhiều thanh niên khỏe mạnh chỉ được mời đến “làm việc” với công an phường rồi bỗng đột ngột treo cổ chết trong đồn công an. Còn những vụ đột ngột treo cổ trong phòng giam, trong nhà xí, thậm chí dưới chân tường đồn công an thì nhiều vô kể. Phải coi là có một bệnh

dịch treo cổ.

Chưa có một quốc gia nào lại có nhiều thanh niên đột ngột treo cổ trong đồn công an như thế. Thanh niên đột ngột treo cổ ở Bà Rịa, ở Bắc Giang, ở Đắc Nông, ở Thanh Hóa, ở Quảng Nam, Hậu Giang, Đồng Nai, vân vân. Đọc danh sách trên nhật báo Người Việt hôm qua thấy kinh hoàng. Mà những người này không bị bắt vì phạm những tội lỗi nặng như ăn hối lộ hàng triệu đôla hoặc quản lý kinh doanh lỗ lã thiệt hại công quỹ hàng tỷ đô la. Những kẻ phạm những tội nặng đó mới đáng hối hận, tự tử (mai một chắc sẽ có). Phần lớn các thanh niên bị CA giữ chỉ vì ăn trộm vặt hay cãi cọ trong gia đình. Vậy thì tại sao họ lại đột ngột treo cổ? Tại sao vào trong đồn công an thì những thanh niên này lại chán đời muốn chết?

Cách giải thích duy nhất là các chiến sĩ công an xã hội chủ nghĩa làm việc giỏi. Các thanh niên này chỉ ở trong đồn một ngày thôi cũng đủ tự thấy họ có tội, cho nên tự sát. Sẽ có ngày chúng ta đếm đủ con số thanh niên đột ngột treo cổ trong suốt những năm đảng Cộng sản cai trị nước ta, đưa ra một con số để nêu cao thành tích của công an VN.

Ở nước ta, ngay thời Pháp thuộc cũng chưa bao giờ công an, mật thám lại làm việc giỏi như thế. Chắc hẳn không phải người mình tự nghĩ ra mà đây là một kỹ thuật các chiến sĩ công an đã theo gót Bác Hồ đi học hỏi ở Nga Xô đem về.

Nhưng ông Tướng Vũ Hải Triều có lúc cũng nên tự hỏi giết ba trăm mạng, dù chỉ là mạng Internet chứ không phải mạng người, có phải là tạo quá nhiều ác nghiệp hay không? Bởi vì trong thế giới bây giờ Internet là một dụng cụ rất quan trọng cho sự tiến bộ kinh tế. Giết mạng Internet cũng là giết những mầm mống cơ bản tạo nên cảnh kinh tế tiến bộ, văn hóa phong phú, và xã hội tự do. Ông Vũ Hải Triều có nghĩ sẽ đến ngày con cháu ông họ đọc lại tờ báo cũ, cũng tự hỏi ông cha chúng đã làm gì khiến cho nước Việt Nam chậm tiến, thua kém các nước lân bang hay không?

Ai cũng biết, các xã hội tiến bộ là vì tạo ra nhiều cơ hội trao đổi với

nhau. Trao đổi nông sản, hàng hóa, rồi tới trao đổi sức người, dịch vụ; và sau cùng trao đổi đến hiểu biết và ý kiến. Nền kinh tế hiện đại dựa trên hiểu biết, gọi là kinh tế tri thức. Nhờ có trao đổi, kiến thức của người này gặp gỡ hiểu biết của người khác, chúng giao hòa, sanh ra những ý kiến mới. Tất cả đóng góp và bộ não chung của xã hội. Chính bộ não chung tiên bộ tạo ra kinh tế tiến bộ.

Khi kinh tế dựa trên tài nguyên, tư bản hay lao động, dựa trên năng lượng, thì còn có ngày lo tài nguyên thiên nhiên sẽ cạn, giếng dầu lửa, mỏ than đá cũng hết, sức lao động bị giới hạn. Nhưng khi nền kinh tế đặt trên việc khai thác các ý kiến, tri thức, thì cái nguồn cung cấp đó vô tận. Càng sử dụng nó lại càng nhiều thêm, giàu có hơn, sắc xảo hơn. Nhưng phải làm sao cho tri thức được kích thích, tự nó sinh ra, trao đổi với nhau, đẻ ra những tri thức mới. Phương tiện trao đổi tri thức và ý kiến hữu hiệu nhất hiện nay là internet. Đó là bậc thang cần thiết để bước lên cảnh kinh tế phồn thịnh.

Internet không thể giúp gì được xã hội loài người nếu không được tự do trao đổi. Phải cho nó sống trong khung cảnh xã hội tự do. Đó là lý do những thành công lớn gần đây nhất trong lãnh vực này, như eBay, Google, Facebook, vân vân, đều xuất phát từ nước Mỹ, nơi người ta dám thí nghiệm các ý kiến mới, không bao giờ phải lo nhìn trước ngó sau xem có được ai đó ở trên cho phép hay không! Ngăn cấm sinh hoạt trên Internet, phá hoại các blog, các trang mạng, tức là xâm phạm những quyền tự do căn bản vẫn giúp cho xã hội tiến bộ. Như Lê Phan viết trong Câu Chuyện Cuối Tuần vừa qua, quyền tự do phát biểu là quyền căn bản cho các quyền tự do dân chủ khác, thiếu nó thì không thực hiện được những quyền khác, không có dân chủ. Tự do trao đổi cũng là quyền căn bản cho việc phát triển kinh tế. Trong cuộc sống kinh tế tri thức bây giờ, tự do trao đổi ý kiến là nền tảng, thiếu internet thì kinh tế không tiến được.

Tù Sốt tay Nhân quyền tới Thết trần Toản dân

Đình Tán Lực 18-09-2010

Những người bênh vực việc phá hoại 300 mạng và blog sẽ nói rằng nhà nước và công an chỉ phá đổ những mạng xấu, những blog xấu mà thôi; không làm hại gì đến sự tiến bộ cả. Nhưng thế nào là xấu? Ai quyết định chỉ tiêu phân biệt xấu và tốt? Bênh vực công an như vậy là vẫn nghĩ rằng trong xã hội chỉ có nhà nước và công an của họ mới biết cái gì là tốt và cái gì là xấu cho anh, cho tôi; còn người dân thường như anh và tôi thì không biết gì đâu! Thử nhớ lại thời ông Stalin, ông Mao Trạch Đông còn ngự trị; họ đều nhân danh một chủ nghĩa “nhà nước cha chú” như thế cả. Nhân dân cứ theo lệnh nhà nước như đàn cừu, vì chỉ có đảng và nhà nước biết cái gì là tốt nhất cho dân. Các ông đó có giúp cho xã hội tiến bộ hay không, hay chỉ gây cảnh trì trệ, bết tắc? Cuộc thí nghiệm CS đã hoàn toàn thất bại, phải mở mắt ra chứ!

Cho nên, thế nào cũng có ngày ông Vũ Hải Triều sẽ hồi lỗi có lúc đã ra tay phá hoại sự tiến bộ của dân tộc Việt Nam, phá tư nền tảng của tiến bộ, là những mạng lưới trao đổi ý kiến tự do và độc lập. Một mạng lưới như Lê Bền Trái của nhà văn Đào Hiếu không gây tiếng xấu cho chế độ bằng một vụ ăn hối lộ của bọn Huỳnh Ngọc Sĩ; không thể gây oán hận trong lòng dân bằng một cái chết của anh Nguyễn Hữu Thiện, một thanh niên trai tráng (sinh năm 1990) “chết trong tư thế treo cổ trên trần nhà tạm giữ của công an huyện Trảng Bom” như báo Người Việt thuật ngày hôm qua. Phá hoại 300 mạng lưới không cứu cho chế độ sống lâu thêm được bao lâu, nhưng sẽ để tiếng như muôn đời. Muôn đời người Việt Nam sẽ nhớ đến những các nhà thơ Hữu Loan, Phùng Quán, Nguyễn Chí Thiện, Đặng Đình Hưng, vân vân, và sẽ nguyên rủa cả chế độ đã hành hạ và cướp giật tự do của họ. Một Đào Hiếu bị tai nạn nằm nhà thương, sẽ có hàng ngàn người khác quyết tâm tiến bước tự do không cần phải đi theo bên lề do công an chỉ định! Phải tỉnh ra chứ!

Tạp chí Nhân Quyền VN quả nặng tính tạp, nhẹ tính chí. Thử lược duyệt những thực tiễn có đăng báo gần đây, khác rõ:

Ghi số Nhân quyền

Các cơ quan công an đồng loạt giương khẩu hiệu “Công an nhân dân chỉ biết còn đảng còn mình”:

Ngày 4-5-2010, công an cơ động thành phố Đà Nẵng đã ra tay đánh đập tang lễ và cướp quan tài cụ bà dân oan Hồ Nhu, nữ danh Đặng Thị Tân, ở Cồn Dầu. Chuỗi sự việc nghiêm trọng xảy ra tại Giáo xứ Cồn Dầu khiến 1 người bị thiệt mạng; 6 người bị bắt giam; nhiều người bị đánh đập tàn nhẫn, bị thẩm vấn gắt gao; 42 Giáo dân, trong đó có 15 phụ nữ, 1 cụ già 70 tuổi và 6 em nhỏ, đã phải rời bỏ quê hương đi lánh nạn tại Thái Lan. Đó là một hệ quả tiêu cực tất yếu từ những mưu toan đàn áp tôn giáo có hệ thống ở thành phố Đà Nẵng nói riêng, Việt Nam nói chung.

Chuỗi sự kiện này đã đưa đến cuộc thăm viếng của một đại diện đại sứ quán Mỹ tại Hà Nội thân hành đến Cồn Dầu gặp bà Hồng Anh để hỏi về cái chết oan khuất của chồng bà là ông Nguyễn Thành Năm. Trong khi đó, Dân biểu Liên bang Hoa Kỳ Frank Wolf đã lên tiếng về cái chết của ông Nguyễn Thành Năm tại buổi điều trần của Ủy ban Nhân quyền Tom Lantos ở Quốc hội Hoa Kỳ, ngày 18-8-2010. Công an địa phương vẫn đe dọa và cấm tiết giáo dân Cồn Dầu có mọi liên hệ thông tin với giới truyền thông ngoài luồng hay ngoài nước.

Theo lời kể của các nhân chứng ở Cồn Dầu: “Anh Nguyễn Thành Năm bị công an địa phương kêu lên làm việc, bị đánh đập tra tấn rất tàn nhẫn rồi thả về nhà. Đến tối, khoảng 10g đêm, công an lại tiếp tục đến nhà anh sách nhiễu. Thấy công an bắt thân xông vào nhà, anh bỏ chạy ra ngoài đường để có hàng xóm chứng kiến, công an đuổi theo, bắt được, và buộc anh phải quỳ xuống, không cho đứng dậy. Vợ con anh Năm thấy thế cũng cùng quỳ xuống để xin tha mạng sống cho anh Năm, nhưng công an bắt tiếp tục đánh đập. Sau cùng họ thả anh ra, và bảo rằng ngày mai phải lên sở công an làm việc tiếp. Anh Năm đau đớn cả đêm, đến sáng thì tử vong. Anh Năm chính là người đã từng bị công

an đánh trọng thương vào ngày 4 tháng 5, trong đám tang cụ bà Đặng Thị Tân.

Trước đó, ngày 21-01-2010, công dân Nguyễn Quốc Bảo chết ở đồn CA quận Đống Đa, Hà Nội, đã được Viện Pháp y Quân đội kết luận nguyên nhân tử vong là do bị nhục hình.

Ngày 20-5-2010, Trung tâm giám định pháp y thành phố Đà Nẵng cho biết, đơn vị vừa có văn bản số 77/PY kết luận về trường hợp tử vong của công dân Võ Văn Khánh tại phòng thẩm tra của công an là do... treo cổ tự tử bằng dây cột giày.

Ngày 23-7-2010, công an Nguyễn Thế Nghiệp, huyện Tân Yên, Bắc Giang đã tra tấn đến tử vong công dân Nguyễn Văn Khương về tội đi xe máy không đội mũ an toàn.

Đêm 6-8-2010, hai công an Trương Đình Hoàng và Nguyễn Ngọc Hậu của tỉnh Thái Nguyên, mặc thường phục, đã chặn xe máy của công dân Nguyễn Tuấn Hùng rồi nã đạn bắn thủng đùi xuyên xương chậu của công dân Hoàng Thị Trà (sinh viên khoa Toán tin Đại học Sư phạm Thái Nguyên) ngồi phía sau, về tội không đội mũ an toàn.

Ngày 14-8-2010, công dân Trần Duy Hải được công an báo cáo là chết “do treo cổ tự sát trong phòng tạm giữ của công an huyện Châu Thành A, tỉnh Hậu Giang”.

Ngày 9-9-2010, công an xã Thanh Bình, huyện Trảng Bom, tỉnh Đồng Nai đã thẩm vấn đến tử vong công dân Trần Ngọc Đường ngay tại trụ sở công an xã. Sau đó, báo tin ông Đường đã tự tử chết trong tư thế ngồi co, hai tay chống vào trong tường nhà, đầu treo vào song cửa hội trường UBND xã, còn đầu thòng lọng treo vào cổ bằng sợi dây thắt lưng.

Công an Đà Nẵng cấm Phật tử vào chùa Giác Minh dự lễ Phật đản, Vu lan: Ngày 14 tháng 7 âm lịch, từ 7g sáng, công an và dân phòng đã gác kín các ngõ đường, các hẻm vào chùa suốt đến 11g đêm và đã vào chùa kiểm tra hộ khẩu. Tất cả tăng ni trong chùa đều phải ra trình diện để lập biên bản. Vào đúng ngày Rằm, từ 3g sáng, công an đã đổ quân đầy nghẹt hết các ngã đường, không cho bất kỳ một Phật tử nào vô chùa. Thậm chí có hai Phật tử ở thành phố

Đà Nẵng đã lọt vào bên trong cổng chùa thì bị công an chạy theo bắt rì lại giống như bắt cướp.

Thông tin của ông Scott Johnson, Cố vấn của tổ chức Sáng hội Người Miền núi (trụ sở tại bang South Carolina, Hoa Kỳ): Từ ngày 22-8-2010, lực lượng công an địa phương đã bao vây 32 làng của người miền núi ở Tây Nguyên, và tìm cách ngăn chặn hoạt động của tổ chức Hội thánh tại gia của đồng bào. Các Hội thánh tại gia đang phát triển ở khu vực Tây Nguyên vì đồng bào thiếu số ở đây bị chính quyền ngăn cấm việc xây nhà nguyện. Họ phải làm lễ tại nhà nhưng vẫn bị chính quyền ngăn cản và điều động lực lượng công an đến bao vây. Scott nhấn mạnh rằng đồng bào thiếu số là những người không có vũ trang, và không có ý định làm bất cứ một việc gì không tốt. Họ chỉ mong muốn mỗi điều là được tự do và tôn trọng nhân quyền.

Cao Hồng Khuyến, nguyên Huyện ủy viên huyện Cầu Ngang (Trà Vinh), và vợ là Cao Thị Bé chiếm đoạt 130 m² đất của bà Nguyễn Thị Ngân (84 tuổi) ở khu I, thị trấn Mỹ Long huyện Cầu Ngang, đã khiến bà cùng hai con, một mắc bệnh tâm thần, một trí nhớ không tốt, phải ra ở nhờ ngoài nghĩa địa. Sau hơn ba tháng sống tạm trong ngôi nhà mồ, sáng ngày 2-9-2010, người con trai lớn (63 tuổi) của bà Ngân đã qua đời. Đó là một kỷ niệm không thể quên của cụ Ngân, và của cả nhân dân địa phương, về ngày “quốc khánh” năm nay.

Ngày 9-9-2010, Công an huyện Đức Linh, tỉnh Bình Thuận, gửi giấy triệu tập cho ông Lê Hồng Kỳ đến cơ quan “để làm rõ về việc giúp đỡ thương phế binh chế độ cũ và bổ túc hồ sơ xin cấp đất”. Nhưng khi ông Kỳ đến nơi thì vỡ lẽ ra là công an muốn tra khảo và gán ghép cho ông về tội danh “đánh cán bộ”.

Theo bản tin ngày 9-9-2010 của tổ chức Kitô hữu Hành động chống Tra tấn (ACAT, Actions by Christians Against Torture): Ít là có 4 đảng viên Việt Tân (Việt Nam Canh tân Cách mạng đảng), đã bị bắt giữ vào tháng 7 và tháng 8-2010 chỉ vì đã bảo vệ các quyền căn bản của công dân. Họ bị giam giữ một cách độc đoán và có thể sẽ bị hành hạ hay bị tra tấn:

- Giáo sư Phạm Minh Hoàng, 55 tuổi, giảng dạy môn toán tại Trường Đại học Bách kKhoa TP.HCM, bị bắt vào ngày 13-8-2010 tại Sài Gòn. Ông là người Pháp gốc Việt, đã ủng hộ những hoạt động chống khai thác khoáng sản trên Cao nguyên Miền trung Việt Nam. Ông đã tham dự một cuộc mạn đàm tại Sài Gòn về chủ

quyền của Việt Nam trên quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Theo lời vợ ông, công an cũng điều tra về những khóa học do ông giảng dạy về đề tài kỹ năng lãnh đạo. Ông cũng là chủ nhân một trang blog, với bút danh là Phan Kiến Quốc, đăng tải những bài viết phê bình các chính sách sai trái của nhà nước. Một trong những bài viết đầy nhiệt tình của ông có tựa đề là: *Xóa Bỏ Hận Thù - Tại Sao Không?* Gia đình ông không được thông báo nơi giam giữ cũng như lý do bắt giữ, mặc dù đã nhiều lần đòi hỏi. Cho đến ngày 6-9-2010, bà Phạm Minh Hoàng mới nhận được một tờ thông báo của công an cho biết chồng bà bị giam giữ về tội “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”.

- Mục sư Dương Kim Khải, 52 tuổi, thuộc Giáo hội Tin lành Mennonite VN, bị bắt ngày 10-8-2010 tại Sài Gòn. Trong quá khứ, ông đã nhiều lần bị giam vì những hoạt động tôn giáo, và từng bị ngược đãi trong tù.
- Bà Trần Thị Thúy, 39 tuổi, hành nghề buôn bán, bị bắt ngày 10-9-2010 tại Đồng Tháp. Bà Thúy, theo đạo Phật giáo Hòa hảo, là một dân oan và từng giúp cho nhiều dân oan khác đi khiếu kiện.
- Ông Nguyễn Thành Tâm, 57 tuổi, nghề nông, là một tín đồ Tin lành, bị bắt ngày 18-7-2010 tại Bến Tre.

Ngoại trừ GS Hoàng, cả ba người sau vừa kể đều đã bênh vực các nông dân bị cướp đất trong suốt 20 năm qua tại tỉnh Bến Tre và Đồng Tháp. Cả ba cũng bị ghép tội “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân” chiếu theo điều 79 bộ Luật Hình sự VN.

Tại tỉnh Bến Tre, trong cùng đợt bắt giữ ông Nguyễn Thành Tâm, công an đã tung ra một cuộc khủng bố nhắm vào nhiều dân oan khác. Họ bắt giữ ông Phạm Văn Thông ngày 18-7-2010, và triệu tập hỏi cung ông Nguyễn Văn Nông, bà Nguyễn Thị Ni, bà Nguyễn Thị Hằng, bà Phạm Thị Tạo, v.v... Trong số này, có người bị đánh đập tại chỗ, có người bị tra khảo bằng roi điện đến hồng cả hai mắt và hai chân.

Ngày 6-9-2010, công an Hà Nội đã huy động lực lượng hàng trăm cảnh sát cơ động, dân phòng, các ban ngành... mang đầy đủ vũ khí súng ống, dùi cui điện, lá chắn, cùng với xe cứu hỏa, xe bít bùng... đến thôn Phùng Khoang để cưỡng chế, cướp đất của dân. Bà con thôn Phùng Khoang vô cùng bức xúc đã đến hiện trường đòi công lý, đòi quyền lợi và giữ 2 lều canh đất, thì bị công an bóp cổ, đánh đập dã man, rồi

bắt 6 người đưa lên xe bít kín không biết chở đi đâu. Mọi người kéo nhau đến UBND huyện đòi thả người vô điều kiện, nhưng họ không thả mà vẫn tiếp tục đánh đập, bắt thêm một số người khác. Sau đó, họ dùng những thủ đoạn bí ối đến từng nhà bắt người vào ban đêm, đưa đi đâu không ai biết.

Ngày 15-9-2010, dân oan tại nhiều địa phương khác nhau trong tỉnh Nghệ An đã tập trung kéo về thành phố Vinh để tố cáo những cán bộ tham nhũng. Một thương binh tham gia cuộc biểu tình này kể lại: “Dù trời mưa nhưng chúng tôi có băng rôn, biểu ngữ căng ra đi từ Bến Thủy đến dinh Tỉnh ủy. Tôi từ huyện Tân Kỳ, rồi có người từ Nghĩa Đàn, rồi Anh Sơn, Quỳnh Lưu, Diễn Châu, Nam Đàn, Nghi Lộc, thành phố Vinh. Điềm chung của những người tham gia là vì bị chính quyền dùng quyền lực để cướp đất. Cán bộ lợi dụng những việc như giải phóng mặt bằng, xây trường học, nói chung họ nói để phục vụ phúc lợi nhà nước, phúc lợi nhân dân... để cướp đất của dân, ví dụ một mét vuông đất đền 2500 đồng, bằng giá một gói mì tôm. Họ lấy đất của dân để bán lại làm giàu. Họ dùng công an mặc đồ thường thu hết băng rôn của dân. Tại dinh Tỉnh ủy, họ dùng luật rừng, sử dụng dùi cui bắt cóc bà Hồ Thị Bích Khương đưa lên xe máy đi đâu mất, tôi không biết”.

Bà Trần Khải Thanh Thủy, 1 trong 6 người cầm bút Việt Nam đã được Tổ chức Quan trắc Nhân quyền trao giải Hellman-Hammett vào đầu năm nay, hiện đang bị hành hung có tổ chức tại nhà tù số 5 ở Lam Sơn, Thanh Hóa.

Bà Magdalena Sepulveda, chuyên gia độc lập của LHQ về nhân quyền và đói nghèo, đã phát biểu trong cuộc họp báo tổ chức tại Hà Nội ngày 31-8-2010 về người nghèo ở VN, ngoài vấn đề thu nhập ít, họ còn bị “*hạn chế tiếp cận nước sạch và vệ sinh, giáo dục, nhà ở; hạn chế trong việc tham gia vào đời sống xã hội, rất khó để tiếp cận với luật pháp*”. Nhu cầu trước mắt là họ “*phải được đảm bảo các quyền khác như quyền bày tỏ ý kiến, quyền được lập hội, tham gia vào việc đưa ra các quyết định chung*”.

Một báo cáo gần đây của Tổ chức Quan trắc Nhân quyền đã nhận định rằng nhà nước VN đang cố tình tấn công vào những người viết blog độc lập. Theo hiệp hội Ký giả Không Biên giới, nhà nước VN hiện đang giam giữ/quản chế các bloggers/nhà báo cùng những người sử dụng internet bị quy vào tội chống chính quyền: Trần Khải Thanh Thủy, Trương Minh Đức,

Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Túc, Ngô Quỳnh, Nguyễn Kim Nhân, Phạm Văn Trội, Vũ Hùng, Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân, Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Lê Thăng Long, Nguyễn Tiến Trung, Trần Quốc Hiền, Trương Quốc Huy, Điếu Cây Nguyễn Hoàng Hải, Phạm Thanh Nghiên, Lê Nguyên Sang, Nguyễn Bắc Truyển, Huỳnh Nguyên Đạo, Nguyễn Ngọc Quang, Ng. Hữu Phú, Trương Quốc Huy... Mới nhất là blogger Phan Kiến Quốc, tức GS Phạm Minh Hoàng.

Freedom House, một tổ chức phi chính phủ có trụ sở tại New York đã xếp hạng tự do báo chí của Việt Nam trong năm 2009 ở mức 82 trên 100, có nghĩa là không có tự do báo chí.

Vào ngày 26-4-2010, thành ủy Hà Nội đã ký quyết định về quản lý internet trong đó quy định các máy chủ của các quán cafénet phải cài đặt phần mềm quản lý internet kể từ năm 2011. Chuyên gia phân tích chính sách của Google, bà Dorothy Chou, đã bày tỏ mối lo ngại về các biện pháp mới này của VN. Theo bà, biện pháp này sẽ cho phép chính phủ VN phong tỏa việc truy cập vào các trang mạng và cùng lúc truy nã những người sử dụng.

«*Việt Nam tấn công vào các quán cà phê Internet*», đó là tựa đề một bài viết từ Hà Nội, được đăng trên nhật báo cánh tả Liberation ở Pháp ngày 16-9-2010: Nhà cầm quyền đã triệt để cắt đường truyền của các cửa hàng internet sau 23 giờ.

Suốt hai tháng qua, các trang mạng điện tử và các blogs trên hệ thống internet thường xuyên bị phá hoại trong 1 chiến dịch mới của hệ thống công an mạng VN dưới quyền điều động của tướng công an Vũ Hải Triều: X-café, Dân Luận, TrangDen Online, Talawas, Tiền Vệ, Đàn Chim Việt, Đối Thoại, Tiếng Nói Tự Do Dân Chủ, Thăng Tiến, Thông Luận, Hà Sĩ Phu, Đài Chân Trời Mới..., các trang blogs của AnhbaSG, Free Lê Công Định, TTX Vàng Anh v.v...

Trang nhà của cơ quan Thanh tra Chính phủ và nhiều báo trong luồng đồng loạt đưa tin về quyết định cấm khiếu kiện tập thể: Theo quy trình xử lý đơn thư do Thanh tra Chính phủ vừa mới ban hành, từ ngày 11-10-2010 (tức là ngay sau đại lễ Ngàn năm Thăng Long), tất cả các loại đơn khiếu nại, tố cáo gửi đến cơ quan hành chính nhà nước sẽ bị trả lại nếu đơn có họ tên, chữ ký của nhiều người. Những đơn được gửi đến nhiều cơ quan, gửi tới nhiều người và đã gửi đến đúng cơ quan hoặc người

có thẩm quyền giải quyết, cũng sẽ không được tiếp nhận.

Ngày 4-9-2010, ông Trần Ngọc Thành, một công dân Ba Lan gốc Việt Nam đến Mã Lai đã bị chính quyền Mã Lai, do áp lực trong khối ASEAN của Hà Nội, bắt giữ tại cửa khẩu và trục xuất khỏi Mã Lai 72g sau đó. Ông là chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Người Lao động VN trong hai nhiệm kỳ liên tiếp, và từng có nhiều chuyến sang Mã Lai hoạt động trợ giúp bảo vệ công nhân VN xuất khẩu lao động tại đây.

Ngày 15-09-2010, nhiều hãng thông tấn quốc tế đi tin: Trong cuộc họp báo cùng ngày tại Hà Nội, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao VN Nguyễn Phương Nga tuyên bố "Việt Nam hoan nghênh việc Thái Lan không cho phép sử dụng lãnh thổ Thái Lan vào các hoạt động với mục đích chống phá Việt Nam". Nội dung chính yếu của việc hoan nghênh này là Thái Lan, do áp lực ngoại giao của Hà Nội, đã ngăn chặn không cho 2 nhà hoạt động nhân quyền ở Pháp được tới xứ Thái để tham dự cuộc họp báo về tình trạng vi phạm nhân quyền trầm trọng tại VN. Theo phép tam đoạn luận cơ bản thì chốt lại: Nói về tình trạng vi phạm nhân quyền trầm trọng tại VN chính là "Hoạt động với mục đích chống phá VN".

Ông Vũ Minh Trí, cán bộ Tổng cục II, vừa bị lột đảng tịch cũng như hàm Trung tá, về tội quyết liệt tố cáo các hành động bất minh của Nguyễn Chí Vịnh, nguyên Tổng cục trưởng Tổng cục II và hiện đang giữ chức Thứ trưởng Bộ Quốc phòng.

Cách nay 6 tháng, Tiến sĩ Đỗ Xuân Thọ đã từng khiến dư luận xôn xao khi ông đề nghị "Loại bỏ chủ nghĩa Mác-Lê ra khỏi nền tảng tư tưởng của đảng và thay vào đó bằng chủ nghĩa Dân tộc". Mới đây, TS Đỗ Xuân Thọ loan báo sẽ đốt thẻ đảng nếu sau Đại hội lần thứ 11 mà đảng CSVN vẫn không từ bỏ chủ nghĩa Mác-Lê. Ông vừa bị cúp lương, và bị an ninh hăm dọa sẽ triệu hồi con trai lớn của ông (hiện du học tại Đức) về nước, đồng thời, sẽ biến con trai út của ông thành một kẻ nghiện xì ke.

Rõ là khoa học ngày nay vẫn chưa xác định hết được các loài động vật có máu lạnh.

Định vị Kẻ thù

Lãnh đạo đảng CSVN, do bởi nhu cầu yên vị làm giàu thông qua chế độ độc tài toàn trị, nên luôn luôn cần có một kẻ thù để tuyên truyền ma mị đối với đại khối quần chúng về một vai trò/sứ mệnh quan là giữ vững ổn định chính trị thời bình.

Các kẻ thù đế quốc cũ giờ đều trở thành những nhà tài trợ/đầu tư/chủ

dự án, tất nhiên đều là những bầu sữa/huyết mạch mà Hà Nội cần rập mình trân trọng chiều dài.

Hầu hết các đồng minh cũ của CSVN giờ đang trên đường phát triển sau đợt sóng dân chủ hóa toàn cầu hồi cuối thập kỷ 80 của thế kỷ trước. Chỉ riêng đàn anh Trung Quốc của giai đoạn bành trướng chủ nghĩa xuồng miến Nam VN, bỗng chốc biến thành kẻ thù chí tử từ trận chiến giáo trùng 1979 và các trận đánh thảm khốc 1984-1988. Nhưng kể từ 1991 tới nay, TQ đã tự nâng cấp thành quan thầy, thông qua tâm thức chur hầu tay sai sẵn có của đàn lãnh đạo Hà Nội, cho dù TQ đã huy động vũ lực chiếm đất/biển/đảo của VN. Và mới đây lại được Thứ trưởng Quốc phòng VN Nguyễn Chí Vịnh ve vuốt thêm bằng lời cam kết ba không.

Về mặt xã hội, nhân dân VN là nguồn cung cấp ngân sách cho đảng CSVN chi tiêu tùy tiện, cả công lẫn tư; cung cấp dịch vụ/lao động/sản xuất cho guồng máy kinh tế cả nước xập xình; cung cấp cả khung thể chấp cho các món nợ khổng lồ và hoang phí của đảng và nhà nước. Nhưng nếu nhân dân phản đối các chính sách sai lầm/di hại của đảng và nhà nước, phản đối lãnh đạo các cấp của quyền/tham nhũng có hệ thống, hoặc nếu nhân dân dám giống tiếng kêu oan, thì đích thị nhân dân là kẻ thù của đảng.

Một GS kêu gọi xóa bỏ hận thù, một MS truyền đạo trong căn chuồng bò cũ nát, một bác nông dân vững lòng tin vào Chúa, một chị dân oan chỉ có tờ đơn khiếu kiện trên tay... nhất nhất đều trở thành những bị cáo về tội "hoạt động lật đổ chính quyền".

Với thực trạng này, ông Hà Sĩ Phu đã phải bức xúc cùng cực thành lời: "*Hàng loạt thông tin về công an đánh chết người vô tội, đánh đập dân oan, công an đánh bắt sinh viên đòi chủ quyền lãnh thổ tổ quốc, công an đứng về phía chủ công ty, chủ kinh doanh để chống lại công nhân đòi quyền, chống lại nông dân đòi đất, trên biển thì lính Trung Quốc bắn giết ngư dân ta, trên đất liền thì công an ta có đánh chết người dân vô cơ cũng không bị trừng trị thích đáng, công an bao che cho kẻ có chức quyền và tiền bạc trong nhiều vụ án nghiêm trọng, 'nhiều đứ đàng viên phải gọi là thẳng'... Người chủ trì một trang Web chỉ để góp ý, phản biện, để xây dựng và bảo vệ đất nước là Gs Nguyễn Huệ Chi lại thành đối tượng phải làm việc với công an để bị ép phải ngưng trang web? Tại sao một khẩu hiệu đáng phải trân trọng 'Hoàng Sa - Trường Sa là của VN' lại phải viết tắt,*

phải tranh thủ viết ban đêm vì sợ công an, tại sao một cháu gái muốn thức tỉnh tinh thần bảo vệ đất nước bằng cách chỉ biểu tình ngồi trong nhà một mình mà vẫn bị tù tội?...”

Về mặt trí tuệ, kẻ thù của Hà Nội hiện giờ chính là những trí thức tâm huyết với tương lai của đất nước và dân tộc, không phân biệt ở trong hay ngoài đảng, không phân biệt tại chức hay phục viên, đã mạnh dạn phân tích/phản biện/kiến nghị... về các mặt lợi/hại của mọi chính sách/đường lối/dự án của đảng và nhà nước.

Về mặt truyền thông, kẻ thù của dân lãnh đạo chủ trương bịt mồm/bưng bít/ngu dân chính là giới bloggers, bao gồm cả những người có thể nhà báo, đang khai dụng phương tiện internet để vượt phá mọi rào cản của Ban tuyên giáo TW hay Bộ 4T thông qua hoạt động tấn công lên lút của hệ thống CA mạng, hầu cung cấp sự thật cho người đọc, phần nào quân bình hóa đặc tính lọc lựa và lọc lừa của dàn báo đài chính quy của đảng.

Về mặt chính trị, kẻ thù của Bộ chính trị và TW đảng CSVN, từ 1930 đến nay và nhất thiết cần phải triệt hạ bằng mọi giá, chính là các đảng phái chính trị khác. Trước kia là Việt Quốc, Việt Cách, Đại Việt... Gần đây là Dân Chủ, Vi Dân, Thăng Tiến... và đặc biệt là Việt Tân, một đảng phái chủ trương đấu tranh ôn hòa bắt bạo động để canh tân con người và đất nước VN, đã được CSVN thường xuyên ưu ái dấn cho cái nhãn mác khủng bố cực hại.

Nghĩa là nhìn chung, thông qua các mặt xã hội, trí tuệ, thông tin và chính trị vừa nêu, toàn dân ta bỗng chốc trở thành thế lực thù địch của Hà Nội.

Trận thế Toàn dân

Nhân dân Việt Nam không tự vẽ ra cái lằn ranh đối nghịch vừa kể. Chính Hà Nội, với dàn lãnh đạo thiếu trí/thừa tham từng hình thành/ nuôi dưỡng/bảo kê một guồng máy tham nhũng, cộng thêm hệ thống công an tìm đen/máu lạnh chỉ biết còn đảng còn mình nói trên, đã đẩy toàn dân VN ra khỏi tầm đối thoại để phải đứng vào thế đối đầu, với những đặc tính rất đáng quan tâm:

Càng ngày càng đông, với nhiều thành phần; nhiều tôn giáo; nhiều lớp tuổi; nhiều vị trí trong xã hội... Ngay cả đại khối thâm lặng thời trước, nay cũng đã mạnh dạn chọn thái độ. Thực tiễn thời sự gần đây, với mức độ phản biện/phản đối của dân gia tăng từ thời của những người viết sử Lê Thị Công Nhân qua Lê Công Định tới Phạm Minh Hoàng... cả chữ viết trên màn hình internet cho tới nắm tay

trên đường phố, đã chỉ rõ ra điều đó. Đặc biệt là sự có mặt đều khắp của phái nữ, nhiều nơi nhiều lúc là chủ lực của các cuộc đấu tranh đòi công lý và quyền làm người.

Càng ngày càng chặt, với nhiều đảng phái/tôn giáo cộng tác, hoạt động liên hoàn có phối hợp nhịp nhàng, có thông tin chính xác, có bài bản lớp lang, có mục tiêu rõ ràng, có chiến thắng gọn nhẹ được nâng cấp khắp nơi... Quan trọng nhất là có lòng dân, khi mà các bất đồng đã bị Hà Nội bắt chấp để biến thành bất mãn, và chút tin cậy vào đảng còn sót lại cũng đã theo đó bốc hơi thành thái độ khinh bỉ/tẩy chay. Ở chiều ngược lại, quần chúng có chung một điểm đồng viên là lòng khao khát thấy những thay đổi tích cực hơn cho mọi người, cộng thêm hoài bão được đóng góp trí tuệ và công sức vào việc xây dựng (chưa nói cho đất nước hay dân tộc, mà là) cho chính mình và con cháu mình một tương lai tươi sáng, công bằng và đỡ nhọc hơn hiện giờ. Thực tiễn nhồi sổng từ Thái Hà, Tam Tòa... cho tới Bắc Giang, Nghệ An... đã minh chứng điều đó.

Càng ngày càng lớn mạnh, với tinh thần vô úy vượt qua nỗi sợ cá nhân bởi đã hoạt động có tính tập thể; với sinh hoạt dân chủ đa nguyên ngay từ việc hoạch định công tác đấu tranh; với tiềm năng xây dựng sinh hoạt xã hội dân sự sánh đôi cùng công tác đấu tranh; với khả năng vận động sự hỗ trợ của cộng đồng người Việt hải ngoại và áp lực của dư luận/doanh nghiệp/chính giới quốc tế; với kỹ thuật đấu tranh bắt bạo động rút tỉa/chọn lọc/tập hợp kinh nghiệm thành công nhiều nơi, nhiều thời, của các cuộc cách mạng tháo gỡ độc tài

trên toàn thế giới... Thực tiễn đối phó ngày càng khó xử/lúng túng/bị động/hoàng loạn của lãnh đạo CSVN (ngay cả lúc lặng im co rút, ngay cả lúc lên lút phản công, hay kể cả lúc hùng hổ vung tay bạo lực), đều đã hiển thị rõ ra điều đó.

Càng ngày càng phấn khởi, với mức độ sự thật được phủ sóng; với tình trạng rỗng dần của những trụ cột chống đỡ cho chế độ như chứng loãng xương; với nhịp độ dân kiện nhà nước nhật dần; với tình trạng cá đối bằng đầu ở thượng tầng và tép riu chết thay ở cơ sở; với báo động thường xuyên về tình hình diễn biến từ bên trong; quan trọng nhất là ngày càng nhiều những Trung tá Vũ Minh Trí, những TS Đỗ Xuân Thọ... giống tiếng chày đập đá và sự thật ngay từ thời tại chức. Thực tiễn nội dung cốt lõi các báo Nhân Dân, với loạt bài dài tập về nguyên nhân sụp đổ của Liên Xô, hoặc tiết mục trường kỳ chống diễn biến hòa bình trên tờ QĐND... đã hòa nhau tiết lộ điều đó.

Tóm lại, tình hình là chưa bao giờ lãnh đạo đảng CSVN bị đặt trước những thách thức trực diện và vây bủa trùng lớp như hôm nay. Nhờ là những thách thức tranh luận về lòng yêu nước và các tội danh 79 & 88. Nhờ là các thách thức minh bạch hóa thu chi ngân sách quốc gia và tài sản của lãnh đạo. Lớn là các thách thức thực hiện các diễn đàn đối thoại và một cuộc trưng cầu dân ý về thể chế chính trị tối ưu cho đất nước.

Có dám không?

Hay phải đợi nghiên cứu bức ảnh cánh công tình ủy Bắc Giang mà mường tượng ra những điều kế tiếp?

18-9-2010, sau khi đọc bài “Ai - Đảng Nào?” của Mẹ Năm.

Điều 4 trong "Hiến pháp nước CHXHCNVN năm 1992" phá hủy nền tảng của chính bản Hiến pháp**Trần Mạnh Hảo 27-09-2010**.....

Điều 4 trong bản “Hiến pháp nước CHXHCNVN năm 1992” (Nxb Chính trị Quốc gia-2005-Bản sửa đổi), có đoạn viết như sau: **“Đảng Cộng Sản Việt Nam... là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Mọi tổ chức của Đảng hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật.”**

Điều 4 này mâu thuẫn và chống lại Điều 2, Điều 3, Điều 8, Điều 15, Điều 16, Điều 21, Điều 83... của chính bản Hiến pháp. Chúng tôi sẽ lần lượt chứng minh.

Điều 2 của bản Hiến pháp có đoạn viết như sau : **“Nhà nước CHXHCN VN là nhà nước pháp quyền XHCN của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân.**

Tất cả quyền lực nhà nước thuộc về nhân dân...". Theo Điều 2 này khẳng định nước CHXHCNVN là một nước dân chủ. Bởi Điều 2 nhắc lại định nghĩa của Ngài Abraham Lincoln (1809-1865) – vị anh hùng giải phóng nô lệ, vị tổng thống thứ 16 của Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ, thần tượng của Karl Marx, được Marx tôn làm biểu tượng của Tự do – định nghĩa về một quốc gia dân chủ như sau : *“Một quốc gia dân chủ là một quốc gia mà chính quyền của dân, do dân, vì dân !”*.

Như vậy, khi Điều 4 khẳng định: *“Đảng CSVN là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội”*, tức là nước CHXHCNVN theo một chế độ Đảng trị = Đảng chủ, hoàn toàn chống lại Điều 2 : khẳng định nước CHXHCNVN là một nhà nước Dân trị = Dân chủ ! Như vậy, nếu căn cứ vào Điều 2, thì Điều 4 là vi hiến và ngược lại; nhưng Điều 2 có trước Điều 4, nên ta có thể coi Điều 4 là điều vi hiến được chăng ?

Điều 83 của Hiến pháp có đoạn viết như sau : *“Quốc hội là cơ quan đại biểu cao nhất của nhân dân, cơ quan quyền lực cao nhất của nước CHXHCNVN. Quốc hội là cơ quan duy nhất có quyền lập hiến và lập pháp...”*. Như vậy, Điều 2 và Điều 83 cùng khẳng định quyền tối thượng của nước CHXHCNVN thuộc về nhân dân chứ không thuộc về Đảng CSVN như Điều 4 đã quy định Đảng CSVN nắm quyền tuyệt đối : *“là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội”* . Xã hội là toàn bộ đời sống văn hoá, chính trị, kinh tế, pháp luật, thể chế, lịch sử, tôn giáo... của con người trong một quốc gia. Tức là Điều 4 quy định Đảng CSVN là chủ nhân ông của đất nước và dân tộc Việt Nam, là ông vua của các vua, chúa của các chúa. Nhưng oái oăm thay, ở Điều 2 và Điều 83, bản Hiến pháp năm 1992 lại khẳng định Nhân Dân là chủ nhân ông của đất nước và dân tộc, nắm quyền tối thượng quốc gia, y hệt các nhà nước dân chủ khác trên thế giới vậy (Thế giới ngày nay có chừng 95% số quốc gia theo chế độ dân chủ đại nghị) ! Do đó, cứ theo Điều 4, Điều 2, Điều 83, thì nước Việt Nam ta có hai “vua” :

“Vua Đảng CSVN” và “Vua Nhân Dân” ư ? Nếu lấy hai chọi một, thì Điều 4 là thiếu số phải bị coi là vi hiến trước Điều 2 và Điều 83 đa số !

Chưa hết, ngay cả ở Điều 3 trong bản Hiến pháp 1992 cũng hàm chứa yếu tố chống lại Điều 4. Điều 3 có đoạn viết như sau : *“Nhà nước bảo đảm và không ngừng phát huy quyền làm chủ về mọi mặt của nhân dân”*. “Quyền làm chủ về mọi mặt của nhân dân” nghĩa là nhân dân làm chủ tất tần tật mọi sinh hoạt xã hội từ chính trị, văn hoá xã hội, thể chế, luật pháp, lịch sử... của nước Việt Nam. Mệnh đề này của Điều 3 trong Hiến pháp phủ nhận Điều 4 ! Như vậy, Điều 3 đã về hòa với các Điều 2 và Điều 83 cùng xóa bỏ Điều 4 trong bản Hiến pháp !

Mệnh đề thứ 2 của Điều 3 viết như sau : *“...Thực hiện mục tiêu : dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh, mọi người có cuộc sống ấm no, tự do, hạnh phúc...”*. Chính Điều 3 trong Hiến pháp đã xác định xã hội Việt Nam là một xã hội công bằng, tự do. Tự do và Công bằng xã hội là mọi công dân đều bình đẳng, không ai nhay ra sai khiến (lãnh đạo) ai mà không được sự đồng ý của người bị sai khiến (bị lãnh đạo). Đảng CSVN chỉ là một nhóm người rất thiểu số trong cộng đồng dân tộc Việt Nam (hơn hai triệu đảng viên CS trong khi đó có hơn 80 triệu người dân ngoài đảng). Vậy thiểu số kia muốn cai trị (lãnh đạo) đa số này phải hỏi ý kiến xem 80 triệu dân có đồng ý (cho phép) Đảng CSVN cai trị đại đa số nhân dân VN hay không!

Nghe câu hỏi này, Đảng CSVN bèn bảo : –Quốc hội nước CHXH CNVN đã bỏ phiếu xác định vai trò lãnh đạo tuyệt đối của Đảng CS thì không phải là toàn dân đồng thuận là gì ? Vâng, đây chỉ là sự đồng thuận hình thức, đồng thuận ảo, đồng thuận giả tạo ! Vì trong Quốc hội có đến hơn 95% đại biểu là đảng viên CS, thì Quốc hội thực chất chỉ là Quốc hội của Đảng CS mà thôi ! Với phương châm bầu cử : “Đảng cử, Dân bầu” của Đảng CS, thì người dân (hơn 80 triệu) đã bị tước quyền ứng cử và bầu cử. Khi Nhân Dân mất quyền “cử” thì chữ

“bầu” cũng thành vô nghĩa, thành trò hề ! Do đó, mọi cuộc bầu bán do Đảng CS tổ chức để hình thành Quốc hội đều chỉ là hình thức, là trò ảo thuật kiểu Đảng CS vừa đá bóng, vừa thổi còi, vừa linh thiêng mà thôi ! Bầu cử Quốc hội mà Đảng CS toàn cử người của mình ra ứng cử, rồi bắt dân chỉ được quyền “Bầu”, không được quyền “Cử”, Dân không được quyền kiểm phiếu... thì cái Quốc hội kia chỉ là Quốc hội của Đảng chứ nào đâu còn là Quốc hội của Dân ? Do đó, chính Đảng CSVN đã vi phạm Điều 3 của Hiến pháp là không tôn trọng hai chữ : Tự do – Bình đẳng (Công bằng) ! Như vậy, Điều 3 trong Hiến pháp đã phủ nhận chính Điều 4 vậy!

Điều 8 trong bản Hiến pháp 1992 có đoạn viết như sau : *“Kiến quyết đấu tranh chống tham nhũng, lãng phí và mọi biểu hiện quan liêu, hách dịch, cửa quyền”*. Điều 8 không cho phép ai (kể cả Đảng CS) được phép quan liêu, cửa quyền. Nhưng ở Điều 4, Đảng CSVN đã chứng tỏ sự quan liêu, cửa quyền của mình bằng cách tự cho mình quyền lãnh đạo tối thượng nhân dân Việt Nam trái với quy định ở Điều 2, Điều 3 và Điều 83. Do đó, Điều 8 cũng đã phủ nhận chính Điều 4.

Điều 15 trong bản Hiến pháp, có đoạn viết : *“Nhà nước thực hiện nhất quán chính sách phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa... dựa trên chế độ sở hữu toàn dân, sở hữu tập thể, sở hữu tư nhân, trong đó sở hữu toàn dân và sở hữu tập thể là nền tảng...”*. Chính sự khẳng định nền kinh tế VN là nền kinh tế thị trường (khái niệm “định hướng XHCN” hoàn toàn vô nghĩa), chấp nhận nền kinh tế tư nhân tại VN nơi Điều 15 này đã phủ nhận Điều 4; vì Điều 4 ghi : *“Đảng CSVN theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng HCM”*. Vì sao vậy ? Vì ai đã đọc Mác-Lênin, dù chỉ ở trình độ sơ cấp, cũng biết chủ nghĩa Mác-Lê phủ nhận kinh tế thị trường = tư bản, xóa bỏ sở hữu tư nhân. Có chủ nghĩa Mác-Lê thì không có kinh tế tư bản = kinh tế thị trường và sở hữu tư nhân và ngược lại ! Như vậy, Điều 15 đã xóa bỏ Điều 4 hay ngược lại ! ?

Giải tán ngay cái ĐCSVN đi

Tô Hải 16-09-2010

Điều 17 trong bản Hiến pháp 1992 tiếp tục phủ nhận Điều 4 bằng cách nói rõ hơn sự phát triển tư bản chủ nghĩa ở Việt Nam như sau : *“Phát huy mọi năng lực sản xuất, mọi tiềm năng của các thành phần kinh tế gồm kinh tế nhà nước, kinh tế tập thể, kinh tế cá thể, tiểu chủ, kinh tế tư bản tư nhân, kinh tế tư bản nhà nước và kinh tế có vốn đầu tư nước ngoài...”*. Chính sự khẳng định Đảng CSVN lãnh đạo Nhà nước và xã hội Việt Nam đang xây dựng nền kinh tế tư bản chủ nghĩa ở Điều 17 này đã giết chết chủ nghĩa Mác-Lênin là tôn giáo và cương lĩnh của Đảng như Điều 4 đã quy định. Vậy, Điều 17 này đã xóa bỏ Điều 4 hay ngược lại ?

Điều 21 trong bản Hiến pháp 1992 tiếp tục khẳng định Việt Nam xây dựng nền kinh tế thị trường, tức kinh tế tư bản chủ nghĩa, như có đoạn viết sau : *“Kinh tế cá thể, tiểu chủ, kinh tế tư bản tư nhân được chọn hình thức tổ chức sản xuất, kinh doanh, được thành lập doanh nghiệp, không bị hạn chế về quy mô hoạt động...”*. Mục đích của chủ nghĩa Mác-Lênin là chôn chủ nghĩa tư bản. Sao Đảng CSVN ghi trong Điều 4 Hiến pháp *“là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội... theo chủ nghĩa Mác-Lênin”* lại phát triển kinh tế tư bản ? Hóa ra, bằng cách đề ra bốn Điều : 15, 16,17, 21 trong Hiến pháp 1992 là xây dựng nền kinh tế tư bản trên đất nước Việt Nam, Đảng CSVN đã làm ngược lại 180 độ chủ nghĩa Mác-Lênin; cũng có nghĩa là chính Đảng CSVN không chôn tư bản như nguyên lý Mác-Lênin đã dạy, mà ngược lại còn đi xây dựng tư bản chủ nghĩa. Như vậy, có phải chính là Đảng CSVN đã ngầm xóa bỏ Điều 4 trong bản Hiến pháp ?

Tự trung, Điều 4 trong Hiến pháp 1992 (bản sửa đổi) đã xóa bỏ các Điều 2,3,8,15,16,21,83... của chính bản Hiến pháp, cũng là xóa bỏ nền tảng của Hiến pháp vậy ! **Muốn bản Hiến pháp không bị vô hiệu hoá vì sự thậm vô lý (ngược đời), cần phải xóa bỏ Điều 4 .**

Trần Mạnh Hảo

Một “linh hồn chết” xin lên tiếng
 Vâng! Tôi, một “linh hồn chết” đã bỏ cái thân xác của “Hắn” ra đi từ những ngày “Cách mạng long trời lở đất”, mặc xác “Hắn” sống trong lo âu, sợ hãi. Mặc xác “Hắn” lo cho vợ con “Hắn” không có bát cơm ăn, “Hắn” sợ vì tính mạng “Hắn” chẳng biết lúc nào sẽ vào tù, đi cải tạo hoặc bị sát hại. “Hắn” sống trong khắc khoải, lo âu, sống giả vờ để làm tròn trách nhiệm của một đảng viên, của một cán bộ, của một cây kèn chuyên cất lên những giai điệu hào hùng, thúc giục mọi người tiến lên đánh thắng mọi kẻ thù giai cấp một cách bất đắc dĩ! Tôi ghét “Hắn”! nên... kệ thầy “Hắn”... Nhưng dù sao vì “tình nghĩa thể xác-linh hồn”, thỉnh thoảng tôi cũng trở về nhập vào “Hắn” để xem “Hắn” suy nghĩ gì. Thì ra, “Hắn” vẫn còn dấu vết của linh hồn là tôi. Đặc biệt sau gần 40 năm tôi bỏ “Hắn” ra đi, “Hắn” đã có những hành động và việc làm đáng cho tôi phải nhập hồn giúp “Hắn” khỏi những “con đau thể ki”....

Kể từ khi “Hắn” đã xa rời mọi trách nhiệm, mọi toan tính cuộc đời để về ở ẩn tại một nơi xa vắng thì đầu óc của hắn đã làm tôi muốn nhập hắn về lại xác thịt hắn. Và tôi đã làm đúng cái cương vị của một linh hồn, tuy chết rồi nhưng nay sống lại để nâng hắn đứng dậy, truyền thêm sức mạnh cho cái thể xác đã tàn úa, hom hem, tồn tại đúng như một cái xác không hồn suốt hơn 40 năm qua....

Mấy hôm nay, “Hắn” cặm cụi xem tivi, đọc báo, lên mạng rồi bản khoản chẳng biết nói gì trước những ý kiến của những lão thành cách mạng hơn “Hắn” cả về thành tích vào tù ra tội, xung phong nơi chiến địa ngoài Bắc, trong Nam, bên Lào, bên Căm, quyết tâm chống trả máu xương vì bài học của Đặng Tiểu Bình nơi biên cương Tổ Quốc... “Hắn” đọc những trang lí luận dài dòng, “Hắn” phân tích những tài liệu của các ông mà “Hắn” phục lẫn như Đặng Quốc Bảo, Trần Độ... “Hắn” gõ keyboard để xem lại các tài liệu từ Đông sang Tây, từ cổ chí kim để áp ú một vài kiến gì đó mà “Hắn” sẽ công bố thật hoành tráng chăng? Tôi thấy thương “Hắn” quá, chỉ còn 5 ngày nữa là “Hắn” chính thức bước sang tuổi 84. Vậy mà “Hắn” vẫn ăn không ngon, ngủ không yên với những công việc mà chẳng ai cần hắn dính tới. Do đó, tôi -linh hồn chết của “Hắn” sống lại- xin thay mặt “Hắn” làm cái việc mà tôi nắm được (vì tôi là

linh hồn của “Hắn” mà), cái việc mà hắn vẫn luôn ngập ngừng khi phải gọi đúng chữ đúng nghĩa khi cần góp ý phản biện hoặc xây dựng một vấn đề gì liên quan tới vận mệnh đất nước.

Vậy thì, tôi, là linh hồn của Hắn, cao hơn thể xác Hắn một cái đầu, nhân dịp này thay mặt Hắn phát biểu một ý kiến duy nhất mà nếu hơn 3.000.0000 đảng viên đảng công sản Việt Nam, kể cả các vị lãnh đạo, chịu lắng nghe và chịu thực hiện thì mọi vấn đề bản khoản của “Hắn” và hàng ngàn sĩ phu đất Việt khỏi tồn công lí luận dài dòng ! Đó là:

Giải tán ngay cái ĐCS đi

- Thực tế cái chủ nghĩa Cộng sản do 2 ông Mác, Lê ngụy tạo ra một cách điên khùng đã làm đảo lộn thế giới loài người gần 1 thế kỉ qua, làm chết cả trăm triệu con người nhân danh đấu tranh giai cấp.... Chẳng lẽ các ông không biết ?

- Thực tế cái chủ nghĩa CS bị toàn thế giới loài người lên án. Sang Tây, sang Mĩ, ở đâu cũng thấy những đài tưởng niệm, những nạn nhân và lên án những kẻ giết người. Gần đây nhất là sự thú nhận tội lỗi của ông cha mình gây ra vụ thảm sát hơn 20.000 sĩ quan Ba Lan tại rừng Katyn bởi chính tổng thống Medvedev nước Nga đến dự lễ tưởng niệm phải liệu mạng vượt dưới làn bụi tro khiến mọi vận chuyển hàng không phải đình chỉ. Chẳng lẽ các ông cũng không biết ?

- Thực tế là chủ nghĩa Cộng sản đã sụp đổ ở những nước “thành trì cách mạng vô sản” và những tượng đài cuối cùng của 2 anh Mác, Lê đã bị đập tan và vất vô bãi rác ngay đúng giữa hôm ông Nguyễn Minh Triết có mặt tại Nga kỉ niệm ngày chiến thắng Phát-xít Đức. Chẳng lẽ các ông cũng không biết ?

- Thực tế là ngay cái “chủ nghĩa xã hội”, phát minh “ảo” của chủ nghĩa Cộng sản làm người đời làm tượng với chủ nghĩa xã hội dân chủ hay chủ nghĩa quốc gia dân chủ (quốc xã của Hitler), nên trên thế giới ngày nay, ngay đất nước anh “Kim liên” hay anh “Phi-đen xôm”, anh Săm-đéc Hun-sen, anh Cù Mông chi chút gì đó bên nước Lào, đặc biệt bên nước đàn anh “láng giềng 4 tốt”, cũng chẳng ai dám lấy nó để đặt tên nước. Vậy mà giữa lúc bị tứ bề bao vây, cấm vận, giữa lúc toàn dân ăn bo bo, cái tên Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam được chiêng làng một cách liêu lĩnh, vô duyên! Ai quyết định? Vì sao phải

thay đổi tên Đảng, tên Nước? Chẳng lẽ các ông không biết nốt?

- Thực tế là trên các văn kiện Đảng của nước bạn “16 chữ vàng”, họ đã chối bỏ chủ nghĩa Mác-Lênin, thậm chí gắn đây lên án nó, loại bỏ hình ảnh 2 ông Tây điên này cùng chủ tịch Mao của họ ra khỏi hội trường các đại hội Đảng gọi là Cộng sản Trung Hoa của họ. Chẳng lẽ các ông cũng không biết?

- Hồ Cẩm Đào nói những gì về việc “thay đổi cơ chế chính trị sớm nếu không muốn thành quả về kinh tế sẽ bị sụp đổ” trong chuyến viếng thăm Thâm Quyển vừa qua... Tướng Lưu Á Châu, con rể Lý Tiên Niệm, trong một tài liệu cực dài hi hữu được phổ biến công khai bên Tàu, phủ nhận tất cả những thành quả thậm chí đạo đức tư cách của người Trung Hoa Cộng sản và khẳng định con đường duy nhất tốt đẹp là đi... theo con đường của Mỹ! 16.000 ý kiến phản đối chế độ chính trị phản dân chủ, sau khi có đường liên hệ bằng web thẳng từ 20 triệu công dân mạng tới Hồ Cẩm Đào. Chẳng lẽ các ông cũng không biết?

- Anh em nhà Castro vừa giờ nói gì, làm gì ở bên kia bán cầu giữa lúc ông Nguyễn Phú Trọng đang có mặt tại Cuba chứng kiến việc mời gần 1.000.000 công chức nhà nước nghỉ việc, ra khỏi biên chế ăn lương nhà nước mà buôn bán, kiếm sống bằng... kinh tế thị trường đến nỗi cuộc gặp của ông Trọng và Fidel chẳng được chụp ảnh, quay phim, và báo chí lẽ phải thì... im thin thít... Chẳng lẽ ông Trọng và tất cả các ông cũng không biết?

Còn ở trong nước:

+ Cộng sản gì mà lại có hàng tỉ đô la, có hàng vạn công nhân, có máy bay riêng, có du thuyền riêng, có thể tung ra hàng tỉ đồng để mua vui khen thưởng trong một kì thi hoa hậu, một trận bóng đá! Đây là CNCS kiểu gì? Chẳng lẽ các ông không biết?

+ Chủ nghĩa Cộng sản gì mà ruộng đất của nông dân trở thành của các tập đoàn tư nhân nước ngoài, nhà cửa đất đai của cá nhân kể cả các cựu chiến binh, của các bà mẹ anh hùng đều bị dỡ bỏ để cho họ hàng anh em các vị lãnh đạo thực hiện “dự án”, xây nơi ăn chơi nghỉ dưỡng, sân golf... Uất ức đi khiếu kiện hăng quá có khi vào tù ! Chẳng lẽ các ông cũng không biết?

+ Giai cấp “công nhân tiên phong” của quý vị được trả mỗi tháng mấy đồng lương và đồng lương đó có thể nào giúp họ kiếm được một miếng thịt ăn mỗi tuần, may được cái áo mỗi tháng, nuôi được đứa con mấy năm?

Chẳng lẽ các ông không biết?

+ Một ông giáo sư, một bác sỹ mới ra trường, quý vị trả cho họ bao nhiêu đồng để đến nỗi họ phải làm thêm, mở phòng mạch thêm, dạy thêm... và cả ăn cắp thuốc, khai man bệnh nhân? Tại sao? Chẳng lẽ các ông không biết?

+ Những cán bộ có quyền cao chức trọng, đặc biệt quyền kí cho ngân sách chi tiêu bạt mạng, cho vợ con, anh em họ hàng nắm những “quả đấm thép kinh tế nhà nước” như Vinashin, như các Ngân Hàng, các thị trường chứng khoán, các Tập đoàn Dầu khí, Than, Khoáng sản, Điện lực... Họ là những ai? Làm và phá như thế nào? Chẳng lẽ các ông không biết?

+ Những vụ quan tham làm vua ở mọi “sứ quân”, thậm chí chủ tịch xã com-lê cả vạt đi thăm đồng nay cũng cưỡi cả xe Lexus, cũng chơi gái tập thể, cũng vẫn thao thao giảng dạy đạo đức tư cách Hồ Chí Minh. Hàng ngàn tiến sĩ giáo sư chẳng một ngày đi học, đi dạy, chẳng bao giờ có đề án nghiên cứu hay công trình khoa học nhưng vẫn được cấp văn bằng thật, được giới thiệu om sòm trên báo trên đài với những cái tên lạ hoắc, mặt mũi ngó ngẩn, ăn nói lấp bắp, “L” thành “N”. Ở đâu ra? Chẳng lẽ các ông không biết?

+ Văn học nghệ thuật lai căng, đòi truy, phụ thuộc nước ngoài, thậm chí “bán nước về văn hoá” như phim “Lí Công Uẩn... đường về Bắc Kinh”. Giới khoa học, lịch sử, văn nghệ sĩ đang vạch trần cái mưu đồ Hán hoá văn hoá Việt này thì ở bên nước “bạn” người ta cũng cho công bố những văn bản “Chiếu dời đô” bằng chữ Hán và tuyên bố ngay trên báo chí là “Lý Công Uẩn chính là người Tàu” cho nên vở “kịch phim sân khấu” nói trên là một sự hợp tác ngay từ đầu để khẳng định một lần nữa rằng “người Việt Nam là dân Bách Việt của người Tàu (!?), đất biển VN chính là đất biển của người Tàu, nền văn hoá Việt Nam chính là văn hoá của người Tàu”. Chẳng lẽ các ông không biết?

Chỉ kể qua mấy thực tế trong vài ba nước còn sót lại do chủ nghĩa Cộng sản đẻ ra đang “chuyển hoá” về ý thức hệ cũng như về kinh tế xã hội.

Chỉ nói đến thực tế của xã hội Việt Nam, từ khi ông Đỗ Mười chúc mừng “toàn dân làm giàu” bắt chước lời tuyên ngôn bắt hủ của một Đảng viên Cộng sản Trung Quốc (bốn lần bị khai trừ Đảng) nhưng khi nắm được chính quyền rồi thì mới mạnh miệng: “Mèo trắng hay mèo đen đều tốt, miễn là bắt được chuột” rồi sang Mỹ đội mũ cao bồi, cưỡi ngựa sánh vai cùng

tổng thống Hoa Kỳ thì mọi lý thuyết của cái chủ nghĩa Cộng sản phân khoa học đã bị chính những người Cộng sản chính thức gạt bỏ.

Cho nên, là một “linh hồn chết” nhưng tôi đã sống lại và “nhập” vào thân xác “Hắn” để nói lên hộ hắn những điều này:

- Chủ nghĩa Cộng sản với cái Đảng của nó chưa hề và không thể có ở xã hội Việt Nam.

- Nó chỉ ra mặt chính danh bởi những vị lãnh tụ kiêu binh sau khi người Mĩ rút lui và Việt Nam Cộng hoà sụp đổ, tưởng chừng “một nước nhỏ mà đánh thắng hai Đế Quốc to” thì làm gì cũng được, cái tên nước CHXHCN Việt Nam và đảng Cộng sản Việt Nam mới vênh vang thay thế VNDCCCH và đảng Lao động.

- Với sự thay đổi bốc nhằng này, các vị lãnh đạo cao nhất, nhưng quá trẻ để chẳng dám làm điều gì ngược ý tiền nhân đành cứ “anh đã phóng lao thì em phải theo lao”. Đành bày ra những viện nọ ban kia, cố gắng xây nên một nền lí luận tả pí lù vẫn theo chủ nghĩa Cộng sản nhưng đổi mới bằng máng kinh tế thị trường nghĩa là vẫn có tư bản bóc lột... Vẫn đề cao ông Mác ông Lê nhưng vẫn bắt tay hợp tác những người đã vứt ông Lê ông Mác vào sọt rác.

Quý vị đều biết những gì mà chúng tôi biết, và chúng tôi cũng biết quý vị biết chúng tôi biết những cái gì! Chứ chẳng ai không biết những gì mà quý vị cũng như triệu triệu người khác biết mà không tiện nói ra đâu. Vậy mà quý vị cứ lúng ta lúng túng mãi trong những rừng rậm rịt chữ nghĩa của hết văn kiện này đến văn kiện khác mà nội dung cốt làm người đọc bị gỡ không ra trong cái mờ bồng bong chữ nghĩa để rồi chẳng hiểu nó nói cái gì vì toàn những con số, những phần trăm, những phương hướng, những dự án, những kế hoạch, những tầm nhìn do những tiến sĩ không phải văn chương mà là tiến sĩ chính trị Mác-Lênin ảo soạn thảo cốt để làm nản lòng người đọc càng nhiều càng tốt.

Có một cái điều mà nhân dân mong đợi kể cả đảng viên mong đợi nhất đó là tuyên bố (hoặc không tuyên bố cũng được) : xoá bỏ chủ nghĩa Mác-Lênin, bỏ tên Đảng Cộng sản mà ai cũng muốn biết thì lần này lại... Không! Không! và Không!

Cái gì đã làm cho quý vị không dám nói, không dám hành động như một Gorbachev, một Eltsine? Phải chăng là do quyền lợi, ngôi vị? Phải chăng vì chẳng ai tin ai, sợ... Tổng cục 2 hay sợ một thế lực nào?

Riêng tôi thì tôi nghĩ: khi có một nhóm lãnh đạo cao nhất can đảm

đứng lên như Khrútxốp vạch trần tội ác của Stalin tại đại hội Đảng Cộng sản Liên Xô lần thứ 20 thì những người đó sẽ được toàn thể đảng viên cũng như nhân dân tung hô nhiệt liệt, vì chính từ những ngòi nổ đó sẽ tạo thành cả chuỗi nổ tiếp theo, giải quyết mọi vấn đề mà các nước Nga, Đức, Tiệp, Hung đã “diễn biến hoà bình”, đã tự hoàn chỉnh để đi lên độc lập thật sự, hạnh phúc thật sự và giàu mạnh thật sự.

Vạn chuyện trên đời sẽ tiến lên hay thụt lùi cũng nhờ vào sự “mở miệng” của các ông đảng viên Cộng sản đó! Có đi trước thì làng nước mới theo sau. Và lần này điều kiện để theo sau đang có đầy đủ không đến nỗi bị đơn độc, bị trừng trị, trấn áp như thời các ông Đặng Quốc Bảo, Trần Xuân Bách, Trần Độ, Phạm Quế Dương, Vũ Cao Quận, Hoàng Minh Chính... nữa đâu. Mấy lời gọn gàng khó nghe nhưng dễ hiểu, nhân danh linh hồn chết của “Hấn” gửi tới các vị.

Xin vái các ông mở bái, mong các ông ghi vào văn kiện: Giã từ chủ nghĩa Mác-Lênin, vĩnh biệt chủ nghĩa Cộng sản cho toàn dân nhờ!

Sài Gòn 16-9-2010

HIỆN TÌNH

đàn áp và đấu tranh tại Việt Nam

—Nguyễn Chính Kết 27-09-2010—

Nguyên nhân thảm trạng hiện nay của Việt Nam

Nguyên nhân của tất cả mọi thảm trạng đang xảy ra ở Việt Nam, cũng như nguyên nhân tạo nên những cuộc đấu tranh trong nước (dù là chính trị hay phi chính trị) là do CSVN quyết tâm theo đuổi và thực hiện với *bất cứ giá nào* hai mục đích sau:

– *duy trì quyền lực vô thời hạn*, không chấp nhận bị thay thế, để có thể cai trị và cướp đầu cướp cổ nhân dân hết thế hệ này sang thế hệ khác, hầu thực hiện mục đích thứ hai là:

– *thu vén quyền lợi*, làm giàu trên xương máu và mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Cả bộ máy cầm quyền CSVN đều quá rõ chế độ của họ đang đem lại tai họa vô cùng lớn lao cho dân tộc VN, nhưng họ không chấp nhận thay đổi chế độ vì lòng tham vô đáy

không muốn từ bỏ những phương tiện làm giàu nhanh chóng đang nắm trong tay, đồng thời sợ rằng nếu để quyền lực lọt vào tay người khác hay tổ chức khác thì họ sẽ bị dân chúng xử tử vì đã gây ra quá nhiều tội ác (như trường hợp của Nicolae Ceausescu ở Rouma-nie, hay Erich Honecker ở Đông Đức...)

I- Hiện tình đàn áp và bóc lột của CSVN

Để thực hiện hai mục đích trên, CSVN chủ trương:

1- Tăng cường ý chí lệ thuộc Trung cộng, liên kết chặt chẽ với Trung cộng để được nước này bảo vệ quyền lực cho mình; đồng thời sẵn sàng trả giá cho việc bảo vệ này bằng việc nhượng lãnh thổ lãnh hải của tổ quốc cho Trung cộng bất chấp sự phản đối của dân chúng, thậm chí bỏ tù những ai phản đối việc nhượng đất nhượng biển này.

2- Tăng cường hệ thống pháp luật bằng cách sửa đổi từ Hiến pháp đến các luật lệ bên dưới, nhất là luật

dân, và để đàn áp khi cần thiết.

4- Tăng cường các dự án kinh tế để vơ vét ngân quỹ quốc gia, tiền viện trợ: Trường hợp Vinashin, tàu cao tốc, việc cho ngoại quốc thuê rừng, thuê biển, thuê đất, tổ chức kỷ niệm 1000 năm Thăng Long... Càng đưa ra thực hiện nhiều dự án kinh tế thì càng có nhiều cơ hội để tham nhũng, cắt xén...

5- Tăng cường phương sách đàn áp:

- **Lũng đoạn các tôn giáo:** khi không tiêu diệt được các tôn giáo, CSVN tìm cách biến các tôn giáo thành công cụ phục vụ họ, bằng cách mua chuộc hoặc giải bẫy các lãnh đạo tinh thần, ru ngủ các giáo hội bằng luận điệu “*tôn giáo không làm chính trị*” (câu này trên thực tế có nghĩa là tôn giáo không được chống lại sự ác hay bất công do nhà cầm quyền Cộng sản gây ra, vì như thế là làm chính trị).

- **Kiểm soát, phân hóa giới trí thức**, nắm chặt trong tay giới sinh viên học sinh: Giới trí thức và sinh viên học sinh là giới ý thức rõ nhất quyền làm người, thấy rõ nhất những sai trái của chế độ, và có nhiều phương tiện để lên tiếng chống lại chế độ độc tài bất nhân. Do đó, họ tìm cách cài người của họ vào hàng ngũ này để ly gián, khống chế...

- **Kiểm soát thông tin, ngôn luận:** đánh phá các trang mạng (web), nhật ký mạng (blog) dám nói sự thật về chế độ. Công an CSVN có một ngành mới là công an mạng, được đào tạo để có thể làm hacker, xâm nhập vào máy vi tính hoặc vào email account để lấy thông tin của những ai chống đối họ, và để phá hủy những trang web hay trang blog của những người này.

- **Trấn áp dã man dân thường đòi công lý** hay thậm chí chỉ vi phạm luật giao thông: mục đích là đánh phủ đầu người dân, khủng bố họ, khiến họ sợ hãi không còn dám lên tiếng chống đối, cho dù bị ức hiếp bất công.

- **Theo dõi, sách nhiễu, khủng bố, cầm tù các nhà dân chủ đối kháng:** mục đích là để hạn chế mọi hoạt động của họ, nhất là không để họ liên kết với nhau thành một tập

về thông tin, về đất đai, về lao động, về khiếu kiện... để tạo điều kiện dễ dàng về mặt luật pháp cho những việc làm phi pháp của giới thống trị: cướp bóc, tham nhũng, đàn áp... Nghĩa là biến những việc làm phi pháp của họ thành hợp pháp, đồng thời biến tất cả những gì bất lợi cho sự cai trị độc tài của họ – dù hợp pháp đến đâu – thành phi pháp, thành vi phạm pháp luật (để tiện xét xử và bỏ tù những ai chống đối).

3- Tăng cường bộ máy công cụ như công an các loại (phường, quận, trình sát, điều tra, phản gián, tôn giáo, kinh tế, giao thông, bảo vệ chính trị, mạng Internet, mạng điện thoại...), Mặt trận Tổ quốc, Hội Phụ nữ, Đoàn Thanh niên Cộng sản... bằng cách trang bị cho họ những phương tiện hữu hiệu để theo dõi, quản lý và kiểm soát chặt chẽ tư tưởng và hành động của người

hợp hay một tổ chức. Hiện nay, CSVN có thể tạm chấp nhận cho các nhà dân chủ riêng lẻ nói xấu chế độ trên các phương tiện truyền thông, nhưng sẽ thẳng tay ngăn chặn hay trừng trị khi thấy họ liên kết với nhau.

II- Hiện tình người dân đòi công bằng xã hội và dân chủ nhân quyền

1- Giới dân oan đòi công bằng xã hội, đòi lại đất đai, nhà cửa bị tước đoạt cách bất công, bằng cách khiếu kiện, biểu tình. Từ ngày cướp được chính quyền tới nay, CSVN ngày càng gia tăng việc cướp đất đai nhà cửa của dân chúng, đặc biệt của những người dân thấp cổ bé miệng. Vì thế số người dân khiếu kiện đất đai và tham gia biểu tình đòi công lý ngày càng nhiều, và CSVN ngày càng gia tăng trấn áp đối với những dân oan này.

2- Giới công nhân đòi quyền lợi (đòi tăng lương, cải thiện điều kiện làm việc...) bằng cách đình công, lập công đoàn tự do: Giới công nhân bị giới chủ nhân ngoại quốc bóc lột sức lao động, trả lương thấp, ép làm việc quá giờ, đánh đập, nên họ phản đối bằng những cuộc đình công, lập công đoàn độc lập hay công đoàn tự do để bênh vực quyền lợi công nhân. Nhưng nhà nước CSVN, công an, công đoàn luôn luôn đứng về phía chủ nhân, tiếp tay với giới chủ nhân để đàn áp những cuộc đình công, bắt bỏ tù các chủ tịch công đoàn độc lập và những người lãnh đạo các cuộc đình công.

3- Giới trí thức, sinh viên học sinh đòi dân chủ bằng cách lập các trang blog, trang mạng và lên tiếng trên đó. Việc lập các trang blog đã trở thành một phong trào từ mấy năm nay: số trang blog đối kháng đã lên đến hàng ngàn. Ngoài ra, họ còn tham gia việc rải truyền đơn khắp nơi, tổ cáo vụ tham nhũng (như vụ Vinashin, PMU 18...), chống lại việc bắt những người gây ý thức dân chủ trong giới sinh viên (như Gs Phạm Minh Hoàng...)

4- Giới tín đồ đòi tự do tôn giáo và tài sản Giáo hội bằng cách vừa tố cáo nhà cầm quyền đàn áp, bóc lột qua phương thức bắt tuân dân sự, tập trung cầu nguyện, hỗ trợ bị

cáo, lập trang mạng thông tin, vừa phê phán các lãnh đạo tôn giáo có tinh thần thỏa hiệp, các tổ chức tôn giáo quốc doanh, các lễ hội tôn giáo “tốt đời đẹp đạo”... Đặc biệt trong Giáo Hội Công giáo, chưa bao giờ giáo dân biểu lộ sự bất mãn cao độ như hiện nay đối với sự im lặng đồng lõa của một số vị lãnh đạo Giáo Hội trước những bất công và tội ác đang lan tràn do nhà CSVN gây ra, hay trước việc CSVN chiếm đất đai tài sản của Giáo Hội...

5- Giới dân chủ đối kháng đòi dân chủ nhân quyền bằng việc thành lập những tổ chức (nhóm, khối, đảng, liên minh), việc in ấn phát hành tạp chí, việc thiết lập trang mạng, việc lên tiếng trên các diễn đàn và đài phát thanh, việc rải truyền đơn, giảng biểu ngữ, việc biên soạn hiến pháp mới...

III- Hiện tình cuộc tranh đấu đòi sự toàn vẹn lãnh thổ

Khoảng 2 năm nay, cuộc đấu tranh trong nước lại mang thêm một màu sắc mới được người dân trong nước và hải ngoại hưởng ứng mạnh mẽ là:

– cực lực **phản đối nhà cầm quyền CSVN bán nước, dâng đất dâng biển của tổ quốc cho Trung cộng:** đặc biệt vùng biên giới phía Bắc, hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, cùng một số vùng biển ở vịnh Bắc Bộ và dọc theo bờ biển Việt Nam (cách bờ 12 hải lý trở lên). Đồng thời phản đối CSVN tạo điều kiện cho Trung cộng âm thầm Hán hóa Việt Nam bằng việc cho Trung cộng đem hàng chục ngàn người giả dạng công nhân vào Tây Nguyên với danh nghĩa khai thác bauxite; mở những đường hỏa xa từ Trung cộng vào Việt Nam; cho phép Trung Cộng tự do đưa dân của họ qua Việt Nam định cư, làm ăn không cần visa; cho Trung cộng thuê rừng dài hạn (50 năm) và được phép đưa người của họ đến những khu rừng ấy khai thác...

– **phản đối âm mưu bành trướng của Tr. cộng:** công khai sáp nhập 2 quần đảo của VN vào huyện Tam Sa của họ, bắn giết ngư phủ VN đánh cá trong vùng biển VN, chiếm biển Đông theo hình lưỡi bò (trong đó có phần biển của VN)...

Những hành động phản đối cụ thể là: biểu tình trước sứ quán Trung cộng tại Hà Nội, biểu tình chống rước đuốc Thế vận hội Bắc Kinh, viết 6 chữ HS-TS-VN khắp nước, viết bài phản đối trên các trang blog cá nhân, đặc biệt nhất là trang blog <http://boxitvn.blogspot.com> của GS Nguyễn Huệ Chi và Nhà giáo Phạm Toàn...

IV- Các nhân tố của cuộc đấu tranh

1- Tiền tuyến quốc nội: Cuộc đấu tranh trong nước hiện nay mang một số tính chất:

a- **Quần chúng** các giới đang âm ỉ sức mạnh phản kháng, nhưng **thiếu người lãnh đạo.** Hễ CSVN truy tìm ra được người nào lãnh đạo cuộc đấu tranh thì họ lập tức khủng bố và cô lập người ấy bằng cách này hay cách khác: tra vấn nhiều ngày, nặng hơn thì bỏ tù hoặc tệ nhất là thủ tiêu.

b- **Lực lượng dân chủ** đưa ra những nhận định và những đường lối đấu tranh, nhưng **chưa vận động được quần chúng,** vì CSVN tìm đủ mọi cách ngăn cản.

c- **Giới lãnh đạo tinh thần** là những người có nhiều khả năng vận dụng sức mạnh của quần chúng, nhưng họ đang **đối tượng tha hóa và biến chất của cộng sản.**

Để có được điều kiện thuận lợi cho việc đấu tranh, quốc nội rất cần sự hỗ trợ về chính trị và tài chánh của hải ngoại và sự ủng hộ của quốc tế: Thiếu những hỗ trợ và ủng hộ này, cuộc đấu tranh trong quốc nội sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều

2- Hậu phương hải ngoại: cần vận động với quốc tế và hỗ trợ cho quốc nội. Muốn thế, cần đoàn kết để thành một lực lượng thống nhất, có thực lực để tiếng nói của Cộng đồng Người Việt Hải ngoại có thể giá và sức mạnh đối với chính giới các quốc gia.

3- Quốc tế: cần sử dụng ưu thế của mình (vốn là những nước viện trợ cho Việt Nam) để áp lực nhà cầm quyền CSVN phải tôn trọng nhân quyền, đồng thời hỗ trợ cho phong trào dân chủ Việt Nam.

Thuyết trình nhân Đại hội thứ 25 của Nghị hội người Việt 26+27-9-2010 tại Virginia, HK●●●●●

VAI TRÒ, SỨ MỆNH

của Kê sĩ, Trí thức và Sĩ phu thời đại

— Chu Tân 08-09-2010 —

(Tiếp theo và hết)

C/ Những nhà Trí thức miền Nam dưới chế độ Đệ nhất Cộng hoà :

Trong biến cố 1954, hiệp định Genève chia đôi đất nước, chí sĩ Ngô Đình Diệm đã về nước chấp chánh. Trong mấy năm đầu, ông đã dẹp tan các giáo phái, ổn định được tình thế, cũng như đã định cư thành công gần một triệu người dân bắc Việt di cư vào Nam nên uy tín của tổng thống Diệm đã lên rất cao như một vị cứu tinh dân tộc. Nhưng từ năm 1958 trở về sau, uy tín của nền Đệ nhất Cộng hoà đã ngày một suy giảm.

“Theo ghi nhận của một nhân vật chính trường quen thuộc là Bùi Diễm, tại nơi ông dạy tư, trường Phan Sào Nam, từ hiệu trưởng đến giáo sư đều bất mãn. Giờ giải lao, giáo sư phần đông thuộc các đảng phái Duy Dân, Đại Việt Quốc Dân đảng tụ tập quanh chén trà chỉ trích chính phủ. Thời điểm đó, nhiều trí thức dần thân tham gia đảng phái chọn việc giảng dạy tại các trường tư thục như giai đoạn chờ thời, chuẩn bị hành động khi cơ hội đến.

Vào thời gian này, cuộc sống người dân đã có nhiều cải tiến. Về giáo dục, các trường tiểu học, trung học được thành lập từ cấp tỉnh đến quận. Về y tế, mỗi tỉnh đều có trạm y tế và nhà thương. Vấn đề đào tạo giáo viên, y tá, cán sự y tế, giáo sư được đẩy mạnh; các trường đại học, kỹ thuật, hành chánh, các trường võ bị mỗi năm đã đào tạo một số lượng chuyên viên, sĩ quan đáp ứng đủ nhu cầu.

Thành quả này đã tạo ra một lớp trí thức trẻ thành thị tiếp nhận các trào lưu tư tưởng Tây phương, như chủ nghĩa hiện sinh, thậm chí cả chủ nghĩa Cộng sản, do khung cảnh học đường khoáng đạt. Họ cũng tiếp nhận nhiều dòng văn hóa, văn học ngoại quốc do không khí sinh hoạt tự do, nên tương đối có một trình độ

nhận thức cao và nhạy bén với các vấn đề chính trị, từ thực chất của chế độ đến thân phận con người tại các nước nhược tiểu. Lớp trí thức trẻ này về sau đã trở thành thành phần chủ lực trong các phong trào đòi hỏi dân chủ cũng như trong biến cố Phật giáo 1963.

Tình trạng bất mãn thực sự công khai vào ngày 26-4-1960 với sự kiện 18 nhân sĩ trí thức tiêu biểu của miền Nam họp tại khách sạn Caravelle phổ biến bản tuyên ngôn gửi Tổng thống Ngô Đình Diệm, ký tên trên bản tuyên ngôn gồm các nhân vật Trần Văn Văn, Phan Khắc Sửu, Nhất Linh Nguyễn Tường Tam, Trần Văn Hương, Nguyễn Lưu Viên, Huỳnh Kim Hữu, Phan Huy Quát, Trần Văn Lý, Nguyễn Tiến Hỷ, Trần Văn Đỗ, Lê Ngọc Trán, Lê Quang Luật, Lương Trọng Tường, Nguyễn Tăng Nguyên, Phạm Hữu Chương, Trần Văn Tuyên, Tạ Chương Phùng, Trần Lê Chất và linh mục Hồ Văn Vui là đại diện cho nhiều thành phần trí thức của cả 3 miền Nam Trung Bắc, của các tôn giáo, các khuynh hướng chính trị khác nhau và có nhiều người từng cộng tác với chính quyền như Lê Quang Luật, Nguyễn Tăng Nguyên, Trần Văn Đỗ v.v... Do đó có tên “Nhóm Caravelle” và sau thường được nhắc như một kháng thư đòi hỏi Tổng thống Diệm từ chức.

Dù hành động của nhóm Caravelle bị đánh giá là quá yếu, nhưng vẫn biểu hiện ý thức dân thân của giới trí thức miền Nam: trí thức không còn đứng bên lề để đàm tiếu hay bàn luận xuôi mà đã quyết định nhập cuộc với các yêu cầu cụ thể đặt ra cho người lãnh đạo đất nước, trong tinh thần sẵn sàng chia xẻ trách nhiệm. Đáng kể hơn nữa là đã có sự nối kết giữa một tập thể tuy không đồng đảo, nhưng vẫn cho thấy một bước tiến rời xa tình trạng đánh lẻ của cá nhân, từng kéo

dài qua nhiều năm tháng. Tuy nhiên việc công bố lá thư cũng cho thấy trong lãnh vực đấu tranh, giới trí thức miền Nam chưa vượt khỏi tầm nhìn chật hẹp và lạc hướng vốn có.

Nhóm Caravelle dần thân tranh đấu với ý lo toan cho cuộc sống con người, nhưng những nhân vật trí thức tiêu biểu của miền Nam lại gần như gạt hết mọi thành phần dân chúng sang một bên lề, coi đó là những người ngoại cuộc. Vì vậy hành động đấu tranh không gây được ảnh hưởng, không thu hút nổi sự hỗ trợ, thậm chí còn bị phê phán là hành vi tranh giành quyền lợi cá nhân, phe phái.

Việc lựa chọn địa điểm sang trọng để họp báo và giới hạn đối tượng vào một thiểu số chọn lọc dựa trên tiêu chuẩn học vị và địa vị xã hội đã là lý do chủ yếu cô lập hóa những người dân thân tranh đấu và mức hiệu quả đóng góp của trí thức giới vào công cuộc chung đã không thể như mong muốn dù hết thầy đều mang nặng nhiệt tình.

Từ đây một thực cảnh đã hiện đến với không ít người là quay cuồng giữa cơn lốc che mờ lối thoát. Nhiệt tình phụng sự luôn nhắc nhở phải dần thân nhưng vốn liếng kinh nghiệm đấu tranh hạn chế không thể thoát khỏi cảnh bó tay” (Trích “Hai mươi Năm miền Nam 1955-1975” của Nguyễn Văn Lục trang 89-93)

IV- Những ưu và khuyết điểm của giới Trí thức Việt Nam:

A/ Ưu điểm:

- 1- Đẳng cấp Sĩ (xưa) và Trí thức (nay) thuộc thành phần lao động trí óc nên có cuộc sống an nhàn, thường có địa vị tốt và cao trong xã hội.
- 2- Giới trí thức được coi là Nguyên khí của Quốc gia.
- 3- Kê sĩ hay giới Trí thức là những người tiên tri, tiên giác, là tinh hoa của Dân tộc, là lương tâm con người và thời đại.
- 4- Thường được quần chúng nhân dân nể vì kính trọng.
- 5- Chế độ chính trị tốt (Vương đạo) luôn luôn kính hiền đãi sĩ, trọng dụng Kê sĩ, Trí thức, Sĩ phu, chỉ có chế độ độc tài mới sợ trí thức, canh chừng trí thức và đàn áp trí thức mà thôi.

B/ Khuyết điểm:

- 1- Thiếu tinh thần mạo hiểm, thiếu óc sáng tạo.
- 2- Đa phần giới trí thức còn mang “tâm lý nhỏ quan” “thích làm lãnh tụ”...
- 3- Thiếu hay “lười nghiên cứu” các nền văn hóa văn minh trên thế giới đến nơi đến chốn.
- 4- Chưa đi sâu vào “Tâm đạo” nên chưa vượt được mình và cũng do đó chưa có sáng tạo lớn.
- 5- Thiếu viễn kiến về Văn hóa-Tôn giáo-Chính trị trên tầm vóc thế giới.
- 6- Chưa thấm nhuần triết lý “tri-hành-sống hợp nhất” nên “có lý tưởng” mà “thiếu thực dụng”.
- 7- Còn nặng về “cái ta”, thiếu tinh thần hoà hợp, chưa “get along” được với tập thể trí thức.
- 8- Thiếu óc tổ chức, chưa sáng tạo ra một hay nhiều quan niệm tổ chức đảng phái kiểu mới và liên minh kiểu mới thích hợp với nền triết lý Nhân chủ Toàn triển và Nhân chủ Toàn cầu.
- 9- Chưa đánh giá đúng tầm quan trọng của Quần chúng nên chưa biết hoà mình vào quần chúng.
- 10- Chưa đi sâu vào Đạo sống Dân tộc và Hồn tính Dân tộc.
- 11- Chưa thực sự phân tâm thâm uyên, chưa đại thức tỉnh để vượt mình.
- 12- Chưa (chuẩn bị) tập đại thành Văn hoá Việt Nam-Văn hoá Đông phương và Tây phương.

V- Sứ mệnh, vai trò của Kê sĩ, Trí thức, Sĩ phu thời đại:

A/ Bài học lịch sử:

Kinh qua 3 giai đoạn lịch sử: Thời kỳ Pháp thuộc, Chế độ CS 1954-2010 và Việt Nam Cộng hòa (1955-1975), chúng ta thấy tinh thần Kê sĩ, vai trò và sứ mệnh của giới trí thức Sĩ phu như thế nào? Giới trí thức có làm tròn trách nhiệm của mình không? Tại sao?

Để trả lời vấn nạn trên đây, căn cứ vào thực tế lịch sử, chúng ta có thể tóm tắt vào mấy điểm sau đây:

Một là: Tinh thần Kê sĩ (xưa) hay tinh thần của giới Trí thức (nay) vẫn còn, vẫn kiên cường bất khuất trước bạo lực, và vẫn bền bỉ đấu tranh, chống độc tài áp bức, đòi tự do độc lập cho đất nước, đòi Nhân quyền Dân chủ Tự do cho toàn thể

nhân dân Việt Nam.

Hai là: Tuy tinh thần Kê sĩ vẫn còn, tinh thần giới Trí thức vẫn cao, nhưng giới Trí thức đã không đóng nổi vai trò dẫn đạo lịch sử, dẫn đạo cho chính trị mà còn bị các thế lực chính trị bá đạo độc tài đẩy giới trí thức sang bên lề lịch sử, thậm chí giới trí thức còn trở thành “nạn nhân” của lịch sử (Số trí thức bị CS và các chế độ độc tài quân phiệt cầm tù giết hại hay thủ tiêu rất nhiều là những bằng chứng xác thực, chứng minh cho nhận định này.)

Ba là: Khi vai trò của Kê sĩ hay giới Trí thức bị thực tế lịch sử phủ nhận thì đương nhiên giới Trí thức đã không làm tròn trách nhiệm hay sứ mệnh cứu dân cứu nước của mình. Nói khác đi giới Trí thức đã thất bại không chu toàn được trách nhiệm hay sứ mạng của mình đối với quốc dân.

Bốn là: Vì sao giới trí thức nói riêng và phe quốc gia nói chung bị thất bại trước tà quyền Cộng sản? Về phương diện chủ quan, Ngục sĩ Nguyễn Chí Thiện đã thay chúng ta trả lời câu hỏi này:

*Vì ấu trĩ, thờ ơ, u tối,
Vì muốn an thân, vì tiếc máu xương,
Cả nước đã thu về một mối,
Một mối hận thù một mối đau
thương.*

Năm là: Về phương diện khách quan, giới Trí thức nói riêng và các đảng phái quốc gia nói chung đã thất bại trước tà quyền CS hay các chế độ độc tài quân phiệt vì các lý do sau:

- Thiếu chủ đạo Văn hóa, chưa phát huy được Nhân chủ đạo,
- Chưa thấy rõ tầm quan trọng giữa Văn hóa-Tôn giáo và Chính trị tác động vào thời đại như thế nào.
- Chưa nắm được tinh hoa của nền Dân chủ Tây phương đã được triển khai và thành tựu rực rỡ nhất tại Hoa Kỳ.
- Chưa vận động được THỂ QUỐC TẾ hậu thuẫn và có lợi nhất cho công cuộc đấu tranh giành tự do dân chủ và nhân quyền tại Việt Nam.
- Chưa phát huy được Dân tộc tính và Dân tộc đạo.
- Thiếu triết lý và quan niệm TỔ CHỨC mới.

- Chưa vận động được khối Đoàn kết toàn dân thành một sức mạnh tổng hợp.

B/ Vai trò, Sứ mệnh mới của giới Trí thức, Sĩ phu thời đại.

1- Giới Trí thức, Sĩ phu thời đại thấm nhuần Đạo tâm sẽ thấp sáng được ngọn Lửa thiêng Nhân chủ Toàn dân và Nhân chủ Toàn cầu. (Đây là chìa khoá mở tất cả các cánh cửa thời đại.)

2- Giới Trí thức Sĩ phu thời đại cần nắm vững tinh hoa của nền Dân chủ Hoa Kỳ để hình thành những nguyên lý và nguyên tắc căn bản phục hưng, kiến thiết đất nước.

3- Giới Trí thức, Sĩ phu thời đại thấm nhuần Việt tính, Đạo sống Dân tộc sẽ phát huy và sáng tạo ra những bằng giá trị mới, đưa đất nước đến giàu mạnh và làm vinh quang Việt Nam.

4- Giới Trí thức Sĩ phu thời đại cần thâm cứu, chuẩn bị tinh thần cho cuộc Đại hòa điệu Văn hóa Đông phương-Văn hóa Việt Nam và Văn hóa Tây phương.

5- Hơn bao giờ hết, giới Trí thức, Sĩ phu thời đại cần có viễn kiến Văn hóa Tôn giáo Chính trị toàn cầu mới khai phóng được lịch sử và thoát ra khỏi mê cung của thời cuộc.

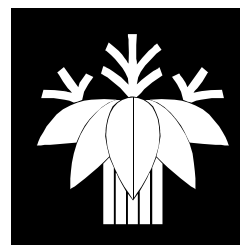
6- Giới Trí thức, Sĩ phu thời đại cần phản tỉnh thâm uyên (chữ dùng của nhà Văn hóa Lý Đông A) và đại phản tỉnh để tự vượt chính mình.

7- Giới Trí thức Sĩ phu thời đại cần có quan niệm tổ chức mới thích hợp với thời đại mới & kỷ nguyên Nhân chủ toàn cầu.

8- Giới Trí thức và Sĩ phu thời đại cần hoà mình với quần chúng quốc dân để đại đoàn kết quốc dân, kết sinh Dân tộc

9- Giới Trí thức và Sĩ phu thời đại với sứ mệnh: Cứu Quốc + Kiến Quốc, Hướng Thượng và Hướng Tha cùng thất giải Đồng Tâm./.

Chu Tấn.

VẤN NẠN "LÊN ĐỒNG TẬP THỂ" Ở VN

Việt Hoàng 25-09-2010

Thế nào là "lên đồng"? Theo Bách khoa toàn thư mở Wikipedia thì "Lên đồng hay còn gọi là hầu đồng, hầu bóng, đồng bóng là một nghi thức trong hoạt động tín ngưỡng dân gian (Saman giáo) của nhiều dân tộc, trong đó có tín ngưỡng dân gian Việt Nam. Về bản chất, đây là nghi thức giao tiếp với thần linh thông qua các tín đồ Saman giáo (ông đồng, bà đồng). Người ta tin rằng các vị thần linh có thể nhập hồn vào thân xác các ông đồng, bà đồng nhằm phán truyền, diệt trừ tà ma, chữa bệnh, ban phúc, ban lộc cho các con nhang, đệ tử. Khi thần linh nhập vào đồng thì lúc đó các ông đồng, bà đồng không còn là mình nữa mà là hiện thân của vị thần nhập vào họ".

Tôi chưa được tham dự buổi 'lên đồng' nào, nên tạm hiểu 'lên đồng' là hành động 'thoát trần', với một phương pháp đặc biệt người lên đồng tạo ra một cảm giác 'nửa hư, nửa thực' và nhập vào một thế giới huyền ảo, mục đích là thoả mãn một nhu cầu tâm linh nào đó.

Xét trên khía cạnh "tín ngưỡng dân gian" thì hành vi "lên đồng" có thể chấp nhận được vì nó có một sức sống mãnh liệt đã được minh chứng qua thời gian.

Tất nhiên tôi không có ý kiến gì về vấn đề 'tín ngưỡng' này của người Việt. Thế nhưng nếu hiểu rộng ra rằng "lên đồng" là trạng thái "hư hư, thực thực" do con người tạo ra để mê hoặc, đánh lừa bản thân mình và người khác để tránh né hiện thực và tạo ra cảm giác ảo, không thật và nhất là khi sự 'lên đồng' đó được tạo ra bởi một đám đông và được chính quyền tổ chức hay khuyến khích thì vấn đề đã trở nên nghiêm trọng.

"Lên đồng" hay còn gọi là "Hầu đồng", "Hầu bóng" rất phổ biến ở VN trong những năm qua.

Nếu một buổi 'lên đồng' của một vài cá nhân thì không nói làm gì, nhưng cả một tập thể hay thậm chí cả hàng vạn người cùng 'lên đồng' một lượt thì quả thật vấn đề rất cần được mổ xẻ. Điều đáng ngại nhất là ở chỗ: chính nhà nước Việt Nam, Đảng Cộng sản Việt Nam là những người đã tạo ra những cơn 'lên đồng tập thể'! Việc lên đồng tập thể do nhà nước đứng ra tổ chức để thấy nhất là các lễ hội lớn nhỏ được tổ chức hàng năm trên mọi miền tổ quốc. Chính

quyền đã bỏ ra một số tiền vô cùng lớn (hàng nghìn tỉ đồng) để tổ chức những lễ hội cực kỳ hoành tráng và tốn kém nhằm ru ngủ người dân Việt Nam với những cảm giác 'ảo' rằng người Việt Nam là nhất, là số một trên thế giới, cuộc sống bây giờ tại Việt Nam đang rất tốt đẹp v.v... Những bài hát có nội dung như "ta tự hào là người Việt Nam", "người Việt Nam là con rồng cháu tiên"... được khuyến khích và hát đi hát lại mãi không biết chán trong các dịp lễ hội. Những hành động phù phiếm và giả tạo này đã tạo ra một cơn 'lên đồng' tập thể cho nhiều người Việt Nam, nhất là những người ít hiểu biết. Cứ tưởng rằng Việt Nam đang là nhất trên thế giới!

Một ví dụ cho sự lên đồng tập thể này là sự ăn mừng 'chiến thắng' của VN sau các trận bóng đá ở khu vực Đông Nam Á. Chỉ cần một trận bóng thắng Xinggapo hay Thái Lan thôi thì tối đó cả đất nước như chìm trong niềm vui bất tận như thể rằng ngày mai Việt Nam sẽ khác ngày hôm nay, ngày mai Việt Nam sẽ 'hoá rồng, hoá tiên' ngay lập tức. Kết quả tốt chưa thấy đâu nhưng vài ba người chết và hàng trăm người bị thương sau mỗi lần 'ăn mừng' này thì thấy rất rõ.

Hiện tượng "lên đồng tập thể" tại VN với sự tham gia của cả chủ tịch nước?

Hiện tượng lên đồng tập thể mới nhất có sự tham gia của Chủ tịch nước, Thủ tướng và hơn 700 tờ báo cũng như toàn bộ hệ thống chính trị Việt Nam là chuyện giáo sư Ngô Bảo Châu được giải thưởng Fields về toán học. Đành rằng đây là niềm tự hào của cả đất nước Việt Nam nhưng có nên lợi dụng nó để cùng 'lên đồng' cả nước như vậy hay không? Nực cười hơn nữa là những phát biểu kiểu "cần nhân rộng mô hình Ngô bảo Châu" hay "cần có nhiều Ngô Bảo Châu hơn nữa"... Cứ làm như Ngô Bảo Châu là cái xe đạp, cố gắng là có thể sản xuất thêm vài chiếc!

Ngày đại lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long-Hà Nội sắp tới đây cũng vậy. Nếu nhà nước chỉ phát động phong trào và để người dân VN, các hội đoàn tự tổ chức thì không nói làm gì; thế nhưng đại lễ này được tổ chức với kinh phí khổng lồ 10% GDP của cả nước, có nguồn tin khoảng 2000 tỉ đồng, có nguồn tin khoảng 4 tỉ đôla, tương đương với số tiền mà tập đoàn

Vinashin đổ xuống sông xuống biển. Con số thực tế bao nhiêu và chi cho những gì thì có trời và 'đấng ta' mới biết được. Riêng việc tốn 100 tỉ đồng để 'thuê' Trung Quốc sản xuất bộ phim Lý Công Uẩn, Đường tới thành Thăng Long mà 99% là giống với phim Trung Quốc đang bị dư luận và giới học thuật kịch liệt phản đối. Bộ phim này đang có nguy cơ xếp xó. Tất cả số tiền này không phải từ trên trời rơi xuống mà là từ tiền thuế của người dân Việt Nam đóng góp, chất chiu từng đồng từ mồ hôi, nước mắt và cả máu (của những ngư dân Việt nam đổ xuống trên Biển Đông).

Nhà nước thoả mãn nhu cầu tinh thần cho người dân Việt Nam bằng: bóng đá, ăn nhậu và sex. Riêng ba thứ này thì khá thoải mái và tự do. Nhà nhà ăn nhậu, người người ăn nhậu, khắp chốn cùng què đầu đầu cũng thấy ăn nhậu. Bóng đá thì bất cứ giải ngoại hạng của Anh nào cũng được truyền hình trực tiếp dù 2-3 giờ sáng, và đi liền với nó là việc cá độ. Việc cá độ bóng đá đã trở thành 'chuyện thường ngày ở huyện', Quốc hội đã mấy lần định hợp thức hoá việc này nhưng rồi lại thôi. Chuyện yêu đương và tình dục cũng rất được thoải mái, tha hồ bàn luận và khuyến khích, các trang web khiêu dâm không hề được ngăn chặn một cách tích cực như nhà nước ngăn chặn các trang báo chính trị 'lề trái' của người Việt trong và ngoài nước. Ngoài ra còn có thêm việc đi du lịch cho những người có tiền của. Hết.

Bao nhiêu 'cái nhất' được nhà nước tuyên truyền và hỗ trợ như Lễ hội lớn nhất, có nhiều người tham gia nhất, bánh chưng to nhất, ly cà phê lớn nhất, cáp treo dài nhất...

Rồi thì các cuộc thi hoa hậu lớn nhỏ được tổ chức liên tục và khắp nơi, hết trong nước rồi quốc tế, hết hoa hậu Việt Nam đến hoa hậu người Việt thế giới, hết hoa hậu quý bà đến hoa hậu tuổi teen, hết hoa hậu đến hoa vương...

Để làm gì? Một cái nhất và là cái nhất đau lòng nhất, là thân phận bọt bèo của người Việt thì không thấy chính phủ đã động đến! Đó là thân phận của những cô gái Việt Nam phải đi lấy chồng nước ngoài cũng chỉ vì miếng cơm manh áo chứ không vì tình yêu. Đó là thân phận của những công nhân Việt Nam đi làm thuê làm mướn không ở đâu xa mà ngay cạnh hàng xóm như Malaixia, Thái Lan; họ bị bóc lột tàn tệ mà không ai can thiệp. Đó cũng là những ngư dân Việt Nam bị lính Trung Quốc sát hại trên biển Đông. Đó là thân phận của người nông dân Việt Nam 'một nắng

hai sương' làm không đủ ăn. Đó là số phận của những người công nhân đang bị vắt kiệt sức trong các khu chế xuất với bữa ăn trưa giá 5000VNĐ. Đó là những đứa trẻ không được đi học hay phải đu dây qua sông để đến trường. Đó là số phận bao nhiêu người bệnh tật không được chạy chữa vì quá nghèo. Đó là bao nhiêu người dân oan bị mất đất do đền bù không thoả đáng. Đó là bao nhiêu mảnh đời bất hạnh trên khắp mảnh đất hình chữ S này... Và đó mới là vấn đề mà một chính phủ có trách nhiệm phải giải quyết.

'Lên đồng tập thể' cũng giống như dùng ma tuý: thứ nhất là không thể dùng triền miên hay kéo dài, thứ hai là sau những cơn say ma tuý thì cuộc sống thực tế phũ phàng càng làm cho người nghiện đau khổ hơn và biện pháp tiêu cực được lựa chọn là tiếp tục say, tiếp tục 'lên đồng', tiếp tục đi tìm những cảm giác ảo và không có thật thay vì nhìn nhận vấn đề một cách tích cực để khắc phục. Một cá nhân luôn say sưa trong cảm giác ảo tưởng chỉ là tai họa cho một gia đình nào đó, nhưng nếu cả một tập thể lớn trong một đất nước hay là những người lãnh đạo đất nước cũng bị cảm giác ảo tưởng đó chi phối thì dân tộc đó chắc chắn là gần kề hố diệt vong.

Qua sự kiện Vinashin phá sản đã có nhiều bài viết mổ xẻ trong đó có nhiều bài viết về ông Phạm Thanh Bình cũng như bốn người bị bắt sau đó. Điều đáng ngại nhất là tất cả những người này và ngay cả chính phủ VN đều đổ lỗi cho nguyên nhân "khách quan", do cuộc khủng hoảng kinh tế thế giới mang lại. Họ vẫn không cho là mình sai hay làm bậy. Ở họ toát lên sự tự tin đến mù quáng rằng họ có rất nhiều hợp đồng, họ sẽ có lãi, họ 'không làm điều gì đều giả cả', ông Ng. Sinh Hùng vẫn tin rằng vài ba năm nữa Vinashin sẽ có lãi...

Sự tự tin này hoàn toàn là sự tự tin của những "con nghiện", những kẻ đang 'lên đồng' không hơn không kém. Điều đáng lo là cả chính phủ VN (tiêu biểu là ông Nguyễn Sinh Hùng) cho đến các ông quan lớn nhỏ hay các doanh nghiệp nhà nước đều có niềm tin đó. Họ tin rằng VN vẫn đi đúng hướng, VN sẽ phát triển, sẽ thành cường quốc nay mai (họ đặt mục tiêu đến năm 2020 VN sẽ trở thành nước công nghiệp). Không hiểu với 10 năm nữa họ làm kiểu gì để đạt được mục tiêu đó. Họ vẫn tin rằng họ sẽ xây dựng thành công "chủ nghĩa Cộng sản" với nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, họ vẫn trung thành với chủ nghĩa Mác-Lênin.

Cuộc khủng hoảng năm 2008 đã

tác động mạnh mẽ đến nền kinh tế thế giới nhưng dường như nó không 'hiện diện' tại Việt Nam. Các cuộc ăn chơi của những kẻ lăm tiền vẫn diễn ra thâu đêm suốt sáng, các quan chức chính phủ vẫn bình tĩnh và tự tin đến kinh ngạc. Họ vẫn đưa ra những chương trình và sáng kiến vĩ đại như làm tàu cao tốc, chuyển thủ đô lên Ba Vi, và tổ chức lễ hội 1000 năm Thăng Long vô cùng hoành tráng. Trong lễ hội này có những ý kiến 'kỳ quặc' như: làm cổng chào hết 50 tỉ đồng, xây trục đường 'tâm linh' nối Hà Nội với Ba Vi, nhưng có lẽ quái đản nhất là ý định 'bắn mây' để ngăn mưa trong những ngày đại lễ với chi phí là một tỉ đô la (khoảng hai mươi ngàn tỉ đồng). Dù rằng dự kiến này đã bị bác bỏ nhưng để nó 'xuất hiện' trên bàn nghị sự của chính quyền cũng đã là một sự xúc phạm ghê gớm đến những người dân nghèo đang phải đóng thuế để nuôi một lũ ăn hại với những 'phát minh' quái gở.

Bất cứ một cuộc thăm viếng nào của các nhà ngoại giao trên thế giới đến Việt Nam luôn được hỏi "Ông-bà thấy Việt Nam ngày nay thế nào?" Câu trả lời mà ai cũng đoán được và hoàn toàn mang tính chất ngoại giao đó là 'khen ngợi', kiểu Việt Nam đã đạt nhiều thành tích, nhiều thành công trong lĩnh vực này nọ v.v... Và thế là báo chí tha hồ tung hô, tha hồ lên đồng, tha hồ 'tự sướng'. Nhưng nếu có ai đó góp ý thẳng thắn là báo chí lập tức chỉ trích, cho là họ 'thiếu thiện chí' và 'can thiệp vào công việc nội bộ của Việt Nam'. Thật là không thể tưởng tượng được cách hành xử

của những kẻ lên đồng.

Mục tiêu lớn nhất của bất cứ nhà nước chân chính nào là làm cho cuộc sống người dân được tốt đẹp, ai cũng có công ăn việc làm, ai cũng được học hành, được chăm sóc y tế lúc ốm đau, ai cũng có được cơ hội để thăng tiến. Danh dự và nhân phẩm của con người được tôn trọng, mọi người cảm thấy gần bó và có trách nhiệm với Tổ quốc. Mỗi người dân đều tự hào là người Việt Nam, lòng tự hào thật sự về kinh tế và chính trị. Lòng tự hào chỉ có được khi tiếng nói của chính quyền có trọng lượng trên trường quốc tế và người dân nâng cao đầu khi đi ra nước ngoài.

Nhà nước VN không làm được những điều đó nên phải chọn cách 'lên đồng' để thỏa mãn 'tinh thần' cho chính mình và ru ngủ người dân VN. Điều đáng nói là cuộc vui nào rồi cũng tàn, dù tốn kém bao nhiêu đi nữa thì chẳng qua 'mua vui cũng chỉ một vài trống canh'. Cuộc sống hàng ngày mới là hiện thực cần giải quyết.

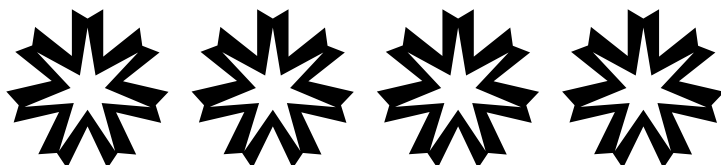
Giáo sư Ngô Bảo Châu hoàn toàn xứng đáng khi được tôn vinh vì ông là một nhà trí thức thực thụ, ông đã lên tiếng phản đối vụ bótít ở Tây Nguyên, ông cũng đề cao giá trị của tự do, và không đồng tình với hành động 'bám theo lề' như những con cừu của giới báo chí nhà nước.

Người dân VN, thành phần có hiểu biết hãy cùng lên tiếng để ngăn chặn vấn nạn này. Tám gương của giáo sư Ngô Bảo Châu rất cần được tiếp nối bởi thành phần trí thức tinh hoa của đất nước. ◆◆◆◆◆◆◆◆

ANH KHÔNG VỀ ĐẠI LỄ ĐẦU EM

Anh không về đại lễ đầu em,
 Dù Hà Nội ngàn năm hay vạn năm cũng thế,
 Khi vua Lý lại mang mão áo vua Tần!
 Khi trong phim Việt Nam chỉ thấy sắc màu Trung Quốc!
 Thà làm quỷ nước Nam còn hơn làm vương đất Bắc,
 Ông bà ta là thế!
 Nên mới còn non nước Việt hôm nay.
 Hãy gửi cho anh một gói cốm màu xanh,
 Để anh nuốt vào lòng cả mùa thu Hà Nội.
 Gửi cho anh một cành liễu Hồ Tây.
 Để hồn anh mệnh mang cùng sương khói...
 Tưởng nhớ Người xưa đốt hương trầm là đủ.
 Hãy để những tỉ đô la xây bệnh viện, công viên.
 Để ngàn năm Thăng Long không thành ngàn mụn ghẻ,
 Để không còn những bộ phim
 Ngộ độc cả ca dao, băng huyết cả tâm hồn.

Lê Phú Khải, 17-09-2010

hãy cùng **Cất** lên lời nói thẳng

.....**Bùi Tín 21-09-2010**.....

Sắp đến Đại lễ Ngàn năm Thăng Long, kỷ niệm một ngàn năm khai sáng Triều đại nhà Lý, mở ra một thời kỳ thịnh trị an hòa tự cường cho đất nước. Một điểm son đáng ghi nhớ của Triều Lý là năm 1076, nhà Vua xuống Chiếu kêu gọi thần dân hãy cất lên “lời nói thẳng” cho Vua nghe.

Đây có thể coi như bản Tuyên ngôn đầu tiên có ý nghĩa lịch sử về thực hiện tự do ngôn luận, tự do tư tưởng, tự do phản biện trong xã hội.

Lúc này Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) đang mở đại hội các cấp. Bộ chính trị kêu gọi toàn dân góp ý kiến vào các văn kiện của đại hội, nghĩa là phê bình xây dựng cho đảng, nhận xét về sự lãnh đạo của đảng cũng như kiến nghị những điều hay lẽ phải. Thật là quý hóa. Có thể coi như Bộ chính trị thời nay cũng kêu gọi toàn dân, cất lên “lời nói thẳng”.

Được lời như còi tấm lòng. Tôi xin có lời nói thẳng, rất thẳng. Nói thẳng có thể méch lòng, nhưng thuộc đảng đã tật. Và không có gì quý bằng lòng thành thật. Tôi rất quý câu nói của nhiều bạn, ý rằng: sự thật, chỉ có sự thật là cứu rỗi nổi đất nước này khỏi thảm họa và trầm luân. Tôi đã tự uốn lưỡi hơn 10 lần, để cân nhắc, lựa chọn chữ nghĩa cho chính xác, không tô hồng cũng không bôi đen, mong được các vị dự đại hội đảng các cấp lắng nghe, tùy nghi chấp nhận hay bác bỏ, cũng là để xã hội cùng nghe.

Trước hết tôi chân thành đề nghị đại hội xóa bỏ hết các khái niệm “chủ nghĩa Mác-Lênin”, khái niệm «chủ nghĩa xã hội (theo kiểu Mác-Lênin)» cũng như nội dung «xây dựng chế độ dân chủ độc đảng» ở nước ta trong mọi văn kiện, nghị quyết của đại hội. Nếu còn có ý kiến khác nhau, đề nghị tổ chức tranh luận và biểu quyết rạch ròi về các khái niệm then chốt ấy.

Lý do rất rõ ràng, đơn giản. Chủ nghĩa Mác-Lênin từng được vận

dụng trong cuộc sống xã hội ở Liên Xô, Đông Âu... đã thất bại triệt để, được kết luận rõ ràng, được Nghị viện Châu Âu cho là sai lầm của lịch sử và tội ác của nhân loại. Chưa có một chế độ độc đảng nào, mang tính chất độc quyền đảng trị, có thể thực hiện được một nền pháp trị công bằng và một nền dân chủ đích thật. Cũng chưa có một chế độ xã hội chủ nghĩa kiểu Mác-Lênin nào mang lại những phúc lợi xã hội như những chế độ xã hội dân chủ đa đảng ở Bắc Âu, cũng như những phúc lợi ở các nước tự bản bình thường khác, như ở Pháp, Đức, Anh, Mỹ, Nhật, Úc... Ai lại phát rồ, phát đại ôm chặt những của nợ cả loài người vứt bỏ.

Xin nhắc lại lời tâm huyết của đảng viên Nguyễn Trung Thành gửi Bộ chính trị và Ban chấp hành trung ương đảng mới đây, yêu cầu triệu tập một Ban viết hẳn dự thảo văn kiện mới, thay đổi hẳn nội dung, theo hướng dân chủ đa đảng, văn minh, hội nhập với thế giới hiện đại. Ông Nguyễn Trung Thành cho rằng chính bọn trùm bành trướng phương Bắc đã dở ngón chiến tranh tâm lý cực kỳ thâm hiểm – thức ăn thiêu thối, gắp bỏ cho người. Họ luôn dụ dỗ phía đảng CS Việt Nam kiên trì chủ nghĩa Mác-Lênin, kiên trì chủ nghĩa xã hội kiểu Mác-Lênin-độc đảng, trong khi trên thực tế họ lại thực hiện chủ nghĩa tư bản với kinh tế thị trường phát triển, và chuẩn bị từng bước chuyển lên chế độ đa đảng từ thí nghiệm đến hiện thực.

Hãy nghe Trung tướng Lưu Á Châu, chính ủy học viện Quốc phòng Trung Quốc –người chịu trách nhiệm chính trước Đảng cộng sản Trung Quốc rèn luyện chính trị cho tất cả tướng tá của hải lục không quân Trung Quốc– ca ngợi chế độ dân chủ tiên tiến, mẫu mực của Hoa kỳ, «một chế độ tuyệt hảo có thể làm người xấu, kém cũng làm được việc tốt», «nơi có điều kiện thật sự tuyển lựa nhân tài cho đất nước», «một mô hình xã hội

dành cho người kém cỏi cũng vận dụng được để làm nên việc tốt». Tướng Lưu kết luận như đinh đóng cột rằng nếu cứ ôm chặt chế độ độc đoán thì không tránh khỏi diệt vong, không tránh khỏi sập đổ như chế độ xô viết năm 1991.

Cái tâm địa thâm hiểm độc địa của bọn trùm bành trướng là tìm mọi cách kìm hãm nước ta trong lạc hậu, khủng hoảng, phụ thuộc, không để nước ta vươn lên trước họ, dù rằng nước ta gọn, nhẹ, dễ đồng thuận, uyển chuyển, dễ chuyển mình lên nền dân chủ đa nguyên, như phần lớn các nước, như tất cả mọi nước dân chủ giàu, mạnh, phồn vinh khác. Họ quyết kềm giữ chặt ta, không cho ta bút phá lên trước, luôn buộc ta lẻo đẹo đi theo, đi sau họ hẵn vài bước, thực hiện trò 2 mặt, nói một đằng làm một nẻo, toàn xui dại ta đủ mọi mặt.

20 năm nay, kể từ cuộc họp bí mật Việt-Trung ở Thành Đô, Bộ chính trị ĐCSVN đã đại đột, sai lầm, tự nguyện chui vào bẫy của Trung Quốc, ký những hiệp định về biên giới trên bộ và trên biển thua thiệt rõ rệt. Rồi đánh cá chung là thua to, thiệt vô kể khi đội đánh cá của họ lớn gấp 20 lần của ta. Để họ khai thác bôxít trên Cao nguyên là một đòn thua thiệt nặng nề về kinh tế-tài chính-môi trường-an ninh-văn hóa không sao tính hết, với 35 ngàn trai tráng Trung Hoa đột nhập. Để họ tán tỉnh mua rẻ việc quay phim Lý Công Uẩn tại Trung Quốc có 20 tỷ đồng VN (bằng 1 triệu đôla), có nghĩa là bán đứng cả linh hồn dân tộc tự lực tự cường, cũng là bán đứng cả giá trị tinh thần của Đại lễ Ngàn năm Thăng Long, để đến nay không chiếu phim không được nữa, mà chiếu lại càng không xong, tự dân vào ngõ cụt. Thế rồi lại còn cho thuê hàng chục vạn héc-ta rừng biên giới để họ trồng phần lớn là keo và bạch đàn, tàn phá đất màu suốt 50 năm ròng.

Ai chịu trách nhiệm về tất cả những thảm họa quốc gia chồng chất ấy? Lãnh đạo là chọn hướng đi, là đề ra chủ trương, chính sách. Vậy thì ai nhẹ dạ, xiêu lòng, theo hướng «kiên trì chủ nghĩa Mác-Lênin» đã phá sản triệt để trong thực tế, theo

hướng “kiên trì chủ nghĩa xã hội” hoang tưởng, chỉ mới có những thử nghiệm méo mó ềo ụt, trên thế giới không còn ai theo, cho đến Fidel Castro cũng phải công nhận là một mô hình không còn sức sống.

Tất cả là thuộc trách nhiệm của Bộ chính trị, của Ban chấp hành trung ương đảng khóa X, của Đại hội đảng CS khóa X. Không còn có ai khác! Mặc cho biết bao can ngăn, biết bao cảnh báo. Suốt 20 năm toàn là những sai phạm nghiêm trọng về lý thuyết, về đường lối, về chiến lược, về chủ trương. Có thể lấy Kiều rất chính xác là: “*Ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Lại tìm những chốn đoạn trường mà đi!*”

Lãnh đạo là phải nhìn xa trông rộng, lựa chọn đúng hướng đi, lấy tự do hạnh phúc toàn dân làm đích, giương cao ngọn cờ độc lập tự cường, sao lại cứ như cổ tình dân dốt cả dân tộc lao vào bãi lầy, chui vào bụi rậm?

Xin quý vị tham dự các đại hội đảng hãy biết giặt mình lấy một lần, nhìn thẳng vào sự thật đi, hãy chịu nghe những tiếng nói tâm huyết vang lên khắp nơi. Không có phản động hay đế quốc nào xúi giục đâu. Lương tâm dân tộc mách bảo đấy.

Có 2 bài học kinh nghiệm bổ ích về không chịu nghe lời nói thẳng. Từ năm 1993, khi đề án khu lọc dầu Dung Quất hình thành, chuyên gia ta, chuyên gia Nga, chuyên gia Pháp đều cho là vị trí Dung Quất không mấy may thích hợp, quá xa nguồn dầu khí, vận chuyển 2 chiều quá đắt, xa nguồn nhân lực kỹ thuật, không có cảng sâu, bất lợi đủ đường. Chuyên gia Nga, Pháp lão luyện trong nghề lắc đầu bỏ đi. Nay đã rõ. Bỏ thì thương, vương thì tội! Một cục bướu không lồ dai dẳng. Ma nào đưa lối, quỷ nào dẫn đường vậy? Một cửa nợ sừng sững giữa lòng đất nước. Cổ thủ tướng Võ Văn Kiệt trước khi chết ngậm ngùi hối hận là đã sai lầm quá lớn vì bị lừa dối trong đề án Dung Quất và cảng Tiên Sa.

Kinh nghiệm Vinashin còn sống động hơn. Khi đặt vấn đề xây dựng nền công nghiệp đóng tàu hiện đại vào bậc nhất châu Á (!), vào loại tiên tiến của thế giới (!), đã có nhiều

ý kiến phản biện, từ trong nước, rồi từ Singapore, Hồng Kông. Xin đừng ảo tưởng! Đóng tàu viễn dương đâu chỉ có hàn thép tấm với nhau rồi đặt máy lên. Nước Anh, nước Úc, Na Uy, Thụy Điển, Singapore... đi trước ta hơn nửa thế kỷ đóng tàu còn cân nhắc khi đóng tàu nửa triệu tấn, mà sao ta nói tàu 1 triệu tấn cứ ngon ơ. Mỗi con tàu lớn hơn một cỡ là những yếu tố chất lượng cao hơn hẳn một bậc, đâu phải những con số cộng! Riêng nghề nạp đỉnh, hàn thép tấm lớn, làm vỏ tàu, sơn tàu, các loại máy nổ, máy kéo, xà lan, bển tàu, cầu tàu, bảo quản, sửa chữa, ăn hàng bốc dỡ đủ thứ hàng khác nhau... phải vài chục năm mới thích ứng. Sao mà nhảy một phát thành nước đóng tàu viễn dương hàng đầu châu Á dễ dãi thế được!

Ma nào dẫn lối, quỷ nào đưa đường cho Vinashin chìm ngấm ngaoan mục đến vậy? Quảng một lúc 5 tỷ đô la xuống sông, xuống biển. Đê đến nay sống dở, chết dở, tái cơ cấu lại càng mờ mịt, tốn thêm hàng núi sức lực, tiền của, thời gian.

Kinh nghiệm lớn nhất của mọi thảm họa là lãnh đạo không ưa, không chịu, không quen nghe lời nói thẳng.

Vậy thì vì nhân dân này, vì đất nước này, yêu cầu lãnh đạo trong thời gian ngắn ngủi trước mắt trước khi bước vào đại hội đảng CS toàn quốc hãy thật sự lắng nghe lời nói thẳng của anh chị em trí thức, chuyên gia, các vị nhân sỹ lão thành, của các bạn trẻ có kiến thức và tâm huyết. Hãy nghe lời nói thẳng về lựa chọn chế độ chính trị đa nguyên, đa đảng trong trật tự, theo chế độ pháp trị công bằng bình đẳng, với một bản Hiến pháp mới tiến bộ, dân chủ, văn minh.

Xin các vị lãnh đạo chú ý cho một điều: bên Trung Quốc, 2 ông Hồ Cẩm Đào và Ôn Gia Bảo vừa mở mạng thông tin giao lưu tự do với toàn dân, ngày đầu đã có 27 ngàn ý kiến giao lưu, đối thoại, hỏi và trả lời. Vậy thì Bộ chính trị Hà Nội cấm phản biện công khai, cấm công dân, cấm tư nhân xuất bản báo chí, các báo phải chịu sự chặn dặt chặt chẽ của ngành tuyên huấn, của bộ thông tin truyền thông, liệu có phải như thế là từ chối không muốn nghe “lời nói thẳng” của nhân dân hay không? Vậy mời toàn dân góp ý vào văn kiện Đại hội XI là trở đùa ư? Biết nghe lời nói thẳng, sao mà khó thế!

NỖI CAO ÁP "ÔN ĐỊNH" ĐÃ BẬT TUNG NẮPĐình Tấn Lực 25-09-10.....

Từ ngày 01 tới 24-9-2010, tức là chỉ mới hơn 3 tuần đầu của tháng, và chỉ trên duy nhất mục Pháp luật của tờ Người Lao Động (dành cho giai cấp công nhân), đã có 210 bản tin hình sự (phụ lục tựa tin và đường dẫn ở cuối bài).

Trong đó đa phần là tin lừa đảo, ấu dâm... Nhưng đáng lưu tâm nhất là đã có tới 69 tin liên quan tới án mạng (mưu sát/cố sát/ngộ sát...), tức là chiếm non 33% tổng số tin.

Có lẽ các báo khác cũng loan tải một lượng tin có tỷ lệ tương tự (ngoại trừ loại báo giật gân CAND có thể có tỷ lệ cao hơn).

Tỷ lệ này nói lên điều gì, nếu không phải là mô tả đến chi tiết cận cảnh của một nỗi cao áp có tên là “ôn định” đã bật tung nắp đậy?

Do đâu?

Cục Đá Ném Đi

Tổ chức Quan trắc Nhân quyền Human Rights Watch (HRW) vừa lên tiếng yêu cầu chính phủ Việt Nam điều tra các vụ cáo buộc công an hành xử tàn bạo với dân. Trong bản thông cáo ngày 22-9-2010, tổ chức này cho biết rằng họ có trong tay tài liệu về 19 vụ bạo hành bởi công an VN, với 15 người chết, trong một năm qua. Ông Phil Robertson, Phó Giám đốc phụ trách Á châu của HRW, nói: “*Thông tin về các vụ bạo hành của công an đang ngày càng nhiều một cách đáng báo động ở Việt Nam, gây quan ngại nghiêm trọng rằng các sai phạm này khá phổ biến và có tính hệ thống*”. Cụm từ khóa trong nhận định này là “**có tính hệ thống**”.

Còn 19 vụ bạo hành bởi công an VN là cái giới hạn về số tài liệu mà họ có. Trên thực tế, con số này còn lớn hơn nhiều. Tạm liệt kê theo những bản tin “không thể lấp liếm, giấu diếm” vì đã có nhiều chứng nhân tại chỗ (như nhận định của đại tá CA Nguyễn Như Tuấn trên báo Nông Nghiệp):

+ 14-09-2009: công dân Phạm Ngọc Đến, chết vì CA Gia Lai rượt đuổi về tội đi xe máy không đội mũ an toàn.

+ 17-09-2010: công dân Trần Minh Sĩ, chết trong phòng tạm giữ của CA Gia Lai về tội tham gia biểu tình đòi làm sáng tỏ vụ án Phạm Ngọc Đến.

+ 21-11-2009: công dân Nguyễn Ngọc Hùng, chết trong phòng tạm giam của CA Hà Đông, Hà Nội, với thi thể thâm tím.

+ 28-11-2009: công dân Đặng Trung Trịnh, chết trong phòng tạm giam của CA huyện Tứ Kỳ, Hải Dương, với chứng nhận pháp y bị gãy xương sườn và thâm tím thi thể.

+ 17-12-2009: nhiều công dân bị trọng thương và bị bắt giam bởi CA làng Gio Thượng, Tiền Phong, Mê Linh, Hà Nội, về tội phản đối tiến trình giải phóng mặt bằng cho nhà máy ô tô Xuân Kiên.

+ 22-12-2009: công dân Nguyễn Văn Long, chết tại trụ sở CA huyện Bù Đăng, Bình Phước, với báo cáo của CA là dương sự “tự tử”.

+ 21-01-2010: tu sĩ Antôn Nguyễn Văn Tạng, bị bắt tình, và một số công dân bị trọng thương vì bị CA cùng xã hội đen hành hung, về tội viếng thăm giáo dân xứ Đồng Chiêm.

+ 22-01-2010: công dân Nguyễn Quốc Bảo, chết tại phòng tạm giữ của CA quận Hai Bà Trưng, Hà Nội, với giám định pháp y là bị thương nặng ở đầu, cổ tay, cổ chân.

+ Ngày 19-02-2010: công dân Nguyễn Ngọc Quang, sau khi mãn hạn tù chính trị, trên đường đi thăm ông Hà Sĩ Phu ở Đà Lạt thì bị ép xe vắng xuống đèo Prenn, bị thương nặng nhưng thoát chết.

+ Ngày 20-02-2010: công dân Nguyễn Văn Năm, bị CA xã Liên Hà, Lâm Hà, Lâm Đồng, công tay ra sau lưng và đánh bằng dùi cui đến bất tỉnh, về tội lên trụ sở CA hỏi thăm về người con bị tạm giữ.

+ 22-04-2010: công dân Huỳnh Tấn Nam, chết vì bị CA Khánh Hòa rượt đuổi, bắt lại và đánh trọng thương về tội đi xe máy không đội mũ an toàn, rồi bỏ mặc nạn nhân hấp hối tại lề đường.

+ 24-04-2010: công dân Phạm Tuấn Hưng, chết tại nhà, sau khi bị CA Bà Rịa-Vũng Tàu treo lên cửa sổ tại trụ sở và đánh ngất xỉu, về tội bị tình nghi

lấy cắp điện thoại di động.

+ 04-05-2010: nhiều công dân ở Cồn Dầu, Đà Nẵng, bị CA đánh trọng thương và bị bắt, về tội tham gia tang lễ của một cụ bà dân oan.

+ 07-05-2010: công dân Võ Văn Khánh, chết tại phòng tạm giam của CA huyện Điện Bàn, Quảng Nam, với xương sườn bị gãy và máu giầy trên người, về tội không mang theo đủ giấy tờ xe máy. CA tuyên bố là nạn nhân đã treo cổ “tự tử” bằng dây cộc giầy.

+ 25-05-2010: công dân Lê Thị Thanh, bị thương, và các công dân Lê Xuân Dũng (12 tuổi) và Lê Hữu Nam, chết, vì bị CA Nghi Sơn, Thanh Hóa nổ súng trực xạ, về tội tham gia phản đối tiến trình giải phóng mặt bằng cho nhà máy lọc hóa dầu Nghi Sơn.

+ 07-06-2010: công dân Nguyễn Phú Trung, chết tại hiện trường, sau khi bị CA huyện Chương Mỹ, Hà Nội, đánh bằng dùi cui điện và còng sắt rồi bỏ mặc nạn nhân hấp hối bên vệ đường.

+ 30-06-2010: công dân Vũ Văn Hiền, chết tại phòng tạm giữ của CA huyện Đại Từ, Thái Nguyên, với thi thể bầm tím, miệng đầy máu và xương sọ bị vỡ.

+ 03-07-2010: công dân Nguyễn Thành Năm, chết tại nhà, sau khi được thả về từ phòng thẩm vấn của CA Đà Nẵng, về tội tham gia trợ tang cho tang lễ của một cụ bà dân oan ở nghĩa trang Cồn Dầu ngày 04-05 kể trên.

+ 21-07-2010: công dân Nguyễn Phú Sơn, chết vì bị CA xã La Phù, Hoài Đức, Hà Nội, đánh bằng dùi cui điện, từ chỗ dừng xe về tới phòng thẩm vấn.

+ 23-07-2010: công dân Nguyễn Văn Khương, chết tại phòng tạm giam của CA huyện Tân Yên, Bắc Giang, về tội không đội mũ an toàn khi đi xe máy.

+ 30-07-2010: công dân Nguyễn Văn Trung, chết tại phòng tạm giữ của CA Bình Thuận, về tội cãi vã với một CA xã trong nhà hàng.

+ 06-08-2010: công dân Hoàng Thị Trà, bị CA Thái Nguyên bắn thủng đùi xuyên xương chậu, về tội đi xe máy không đội mũ an toàn.

+ 08-08-2010: công dân Trần Duy Hải, chết tại phòng thẩm vấn của CA Hậu Giang, về tội bị tình nghi cướp giật một sợi dây chuyền. CA tuyên bố nạn nhân treo cổ “tự tử”.

+ 01-09-2010: công dân Trần Trung Tính (xã Hòa Tân, TP Cà Mau), trong lúc lên trụ sở CA xã để lập biên bản vi phạm trật tự, bị Trung tá CA Phạm Thanh Tùng đi nhận say về dùng gậy đánh đập đến gãy gậy và bị bóp cổ dọa không được “hó hé”.

+ 09-09-2010: công dân Trần Ngọc Đường, chết tại phòng tạm giữ của CA xã Thanh Bình, Trảng Bom, Đồng Nai, về tội cãi vã với hàng xóm. CA tuyên bố nạn nhân treo cổ “tự tử”.

+ 18-09-2010: công dân Nguyễn Ngọc Quang, lần thứ tư bị ép xe (lần này bị cán trọng thương), khi di chuyển bằng xe máy có chở theo người con trai phía sau.

...

Những vụ việc hỗn loạn hỗn loạn vừa kể có chung mấy điểm đặc thù:

- 1) xảy ra theo một nhịp độ bạo liệt/tàn khốc ngày càng nhạt;
- 2) làm nổi bật tính chất côn đồ/phi nhân/dã man/ngu trung/hoàng loạn/tùy tiện/vô nghì của những kẻ mệnh danh là “thi hành công vụ”;
- 3) tô đậm tình hình vô luật pháp, thông qua phản ứng buồn lòng/không kiểm soát/không trừng trị/thậm chí còn được hiểu là có ẩn ý khuyến khích của nhà nước đối với các cán bộ càn quấy...

Ngược lại, về phía quần chúng nhân dân, cũng có một số đặc điểm khác với trước đây, có thể ghi nhận khái lược:

- 1) không trông chờ gì ở nhà nước, mà đã tự bênh vực cho nhau;
- 2) không tin vào hành tung của CA cho dù đang mặc sắc phục;
- 3) không tin vào lời phản trần/báo cáo của CA, ngay tại hiện trường hay tại trụ sở;
- 4) sử dụng các phương tiện hiện đại phổ biến (camera phone, camcorder...) để thu âm, ghi hình ngay tại chỗ làm bằng, cả nạn nhân lẫn hung thủ, cả trước lẫn sau sự cố;
- 5) tìm hiểu hoàn cảnh của nạn nhân và lai lịch của hung thủ;
- 6) thông tin tức khắc cho các hệ thống truyền thông ngoài luồng;
- 7) sẵn sàng trả lời phỏng vấn để kể lại những điều chính mắt mình nhìn thấy;
- 8) tạo áp lực tại chỗ bằng số đông để buộc nhà nước phải làm sáng tỏ vụ việc...

Hòn Chi Ném Lại

Thử tìm cụm từ “chống người thi hành công vụ”, Google cho biết có khoảng 259.000 kết quả.

Tất nhiên, có nhiều kết quả trùng lặp, lặp lại. Dù vậy, con số gần 26 vạn đó cũng phản ánh một thực trạng khó chối cãi là nhân dân phản ứng lại công an/giám đốc/bí thư ủy, và ngay cả với trộm cướp, ở nhiều cấp độ và bằng nhiều phương thức có thể nghĩ ra:

+ 05-10-2006: công an viên Hoàng Văn Đông (xã Liêm Hải, Trực Ninh), bị một nhóm thanh niên đánh chết bằng ống nước.

+ 18-12-2007: thiếu tá công an Lê Văn Thanh, quân giáo trại giam số 3 (V26, huyện Tân Kỳ, Nghệ An), bị 1 thanh niên đâm chết.

+ 24-03-2009: Martha Ann Overland viết trên báo Time về tình hình "Nhân dân VN chống trả lại CA tham nhũng".

+ 17-08-2009: công an viên Nguyễn Quốc Ngân (xã Nghi Kim, TP Vinh) bị đánh/dâm chết trong lúc nghỉ trưa.

+ 04-10-2009: một giám đốc Cty vận tải ở Hải Phòng bị nghi ngờ có dan díu tình cảm với nữ nhân viên, bị người chồng của bà này, cũng là nhân viên của hãng, đâm chết.

+ 07-10-2009: trong phiên tòa phúc thẩm xét xử một băng đảng xã hội đen ở Nha Trang, hai nghi can bị CA nặng lời, đã đánh trả khiến phiên tòa bị náo loạn.

+ 10-03-2010: công an viên Lê Quốc Huy (xã Vĩnh Mỹ A, huyện Hòa Bình, Bạc Liêu) bị các tay trộm chó dùng súng tự chế bắn bị thương.

+ 17-04-2010: hai công an viên Cường và Toàn (huyện Đa Tề, Lâm Đồng) bị 1 thanh niên đánh trả.

+ 14-05-2010: con buôn đánh CA Vĩnh Xương, Tân Châu, để giết lại hàng lậu.

+ 07-06-2010: một kẻ câu trộm chó bị đốt cháy xác cùng chiếc xe máy tại cánh đồng Trung Thuận, xã Hưng Đông, TP Vinh.

+ 11-08-2010: công an phường 6, quận 3, Sài Gòn, chặn xét xe, bị một thanh niên đánh trả, ngay tại lề đường và cả khi về tới trụ sở CA phường.

+ 29-08-2010: hai kẻ câu trộm chó ở xã Nghi Thịnh, huyện Nghi Lộc, Thanh Hóa, bị dân phát hiện và bị đánh tới chết.

+ 31-08-2010: công an Đình Minh Trọng (Đông Lê, Tuyên Hóa), bị một nhóm thanh niên xông vào nhà chém trọng thương.

+ 05-09-2010: công an Quách Anh Tuấn chặn phạt xe tải, bị lái xe húc thẳng, người bị bật tung lên ca-pô, phải bám tay vào cần gạt nước, đến 300m xe mới dừng.

+ 07-09-2010: công an Trương Công Cư (tổ trưởng tuần tra CA Đà Nẵng, hàm trung tá), chặn xe máy, bị một thanh niên viện cớ về nhà lấy tiền nộp phạt đã quay trở lại hiện trường chém rách vai trái, chém đứt thêm 4 ngón tay trái một người khác và gây thương tích cho trung úy CA Dương Đình Quốc.

+ 08-09-2010: công an Lê Đình Tâm (xã La Kly, Chư Prông, Gia Lai), bị mất tích, bốn ngày sau thì được dân phát hiện thi thể (có vết đánh) nổi trên hồ thủy điện Chư Prông.

+ 10-09-2010: công an khu vực

(phường Gia Sàng, Thái Nguyên) Dương Công Huấn, hàm trung úy, bị một thanh niên đâm chết trong một vụ xô xát lúc 3 giờ sáng.

+ 20-09-2010: Phó bí thư quận ủy Phú Nhuận (Sài Gòn) Đặng Thu Hồng và Trưởng phòng Tài nguyên Môi trường Bùi Ngô Thị Mỹ cùng con gái bị hai thanh niên vào nhà cắt cổ.

+ 21-09-2010: hai sĩ quan công an cơ động Vũ Sơn Tùng và Trần Ngọc Hà (PC65, Nam Định) bị một thanh niên rượt chém bằng dao bầu.

Có lẽ sẽ không có ai đành đoạn cổ võ cho nguyên nhân/tiến trình/hệ quả của loại phản ứng đầy cảm tính đó. Người ta chỉ có thể cảm nào cảm thông cho hoàn cảnh tức nước vỡ bờ của quần chúng tay trắng và tay không bị dồn vào đường cùng ở đây.

Xã Hội Giang Hồ

Hệ quả, khắp nơi, trên cả nước, là một xã hội sinh hoạt theo lối giang hồ.

Phía nhà nước tùy tiện hành xử áp chế dân lành (chiếu theo và nhân danh lệnh trên) tới mức có thể thực hiện được, miễn sao cho có lợi cho đảng và cho bản thân. Đồng thời, không màng tới nhiệm vụ tất yếu và chính yếu của kẻ mang danh "chức trách/trí an" đối với sự hỗn loạn trầm trọng của xã hội.

Phía quần chúng chọn phản ứng mặc kệ/khinh thường/bất chấp, thậm chí, chống lại từng cá nhân "chức trách" chuyên hà hiếp nhân dân, và tự xử với nhau trong mọi tình huống, từ các mâu thuẫn nhỏ trong gia đình/hàng xóm... cho tới việc đối phó với trộm cướp/lừa đảo... Và thường là những ứng xử nặng chát cảm tính, từ trách thức/mắng chửi cho tới ẩu đả/giết người.

"Hiệp sĩ bất cướp" là một phiên bản khác của xã hội giang hồ, phát xuất từ các yếu tố tự vệ, bất bình, và thối ủy nhiệm vào lực lượng "hữu trách", cho dù nhiều lúc các "hiệp sĩ đường phố" này bị thất cơ lỡ vận trước đám đông xã hội đen thứ thiệt. Hiện tượng Lương Sơn Bạc này lẽ ra không thể xảy ra trong thế kỷ 21. Nhưng tiếc thay, nó đã hình thành và được quần chúng chấp nhận.

Còn những mâu thuẫn lớn, nhân dân giải quyết ra sao?

Nhân dân không có chức năng/vị thế/phương tiện giải quyết những mâu thuẫn lớn, đặc biệt là những mâu thuẫn do đảng tạo ra. Tuy nhiên, một khi mà Quốc hội tự coi nhẹ vai trò đại biểu nhân dân, hay khi nhà nước chẳng những coi thường mọi ý kiến/phản biện/kiến nghị mà còn ra tay trừ dập các bậc trí thức ở trong và ngoài đảng/trong và ngoài nước... thì nhân dân không có cách nào khác

hơn là phải tự biểu hiện sức mạnh của đám đông.

Hình ảnh cánh cổng dinh tỉnh ủy Bắc Giang bị đập đổ bằng sự phấn uất như lò xo nén của nhân dân ở đây là một biểu tượng của xu thế/trào lưu khai dụng sức mạnh của số đông đang trên đà phổ biến, như người ta vẫn thấy ở đoạn gần kết thúc của các cuốn phim tài liệu về các cuộc cách mạng màu.

Nước Vô Chính Phủ

Chưa cần kể tới các lãnh vực kinh tế, tài chính, đối ngoại, quốc phòng... Chỉ xét riêng mặt xã hội không thôi, thì hiện tượng "*Hiệp sĩ bất cướp*" vừa nói còn là một thước đo về trách nhiệm của nhà cầm quyền, và là một định vị chính xác về hiện trạng của một nhà nước vô chính phủ. Nhất là thông qua bài viết "Tủi phận 'hiệp sĩ': bất trắc, đơn độc" (tức là một hình thái ủy nhiệm người của nhà nước), mọi người đều thấy rõ vai trò/vị trí/và cả sự hiện diện của nhà nước ở đâu, chưa nói là chống tàu lạ đâm chìm tàu cá của ngư dân ta trên Biển Đông, mà là ngay cả việc chống cướp vặt ngay trên đường phố VN.

Mức độ vô trách nhiệm/vô chính phủ của nhà cầm quyền càng tỏ rõ, khi nhà nước ra sức khuyến khích/cổ võ, đến mức có thể cực kỳ vô ý thức mà đề nghị "*nên hợp pháp hóa hoạt động các hiệp sĩ*", hay "*mua bảo hiểm cho hiệp sĩ bất cướp*".

Cùng lúc đó, nguyên cả một hệ thống tham nhũng, ăn cắp và lãng phí tiền thuế của dân hoặc tiền vay từ nước ngoài, thì lại được bảo kê bằng chính tuyên bố hùng hồn của 2 kẻ đứng đầu chính phủ: "*Không kỷ luật một ai*", và "*Bắt hết thì bầu sao kíp?*".

Đó là chất nhờn bôi trơn tốt nhất, không phải để chính phủ chạy việc nhịp nhàng, mà để nuôi dưỡng/phát triển một guồng máy mạnh ai nấy quyết định theo ý riêng, bất chấp lệnh lạc hàng ngang hay hàng dọc (chủ tịch tỉnh Hà Giang là một điển hình phổ biến). Qua đó, các chính sách sai quấy từ trung ương càng bức tử nhân dân khi về tới địa phương xã ấp, khiến nhân dân phải tự xử lý vì không tìm đâu ra công lý. Cũng bởi đó, ở tâm vĩ mô và mặt tiền của chế độ, các hệ quả đen tối xảy ra liên tục, từ Dung Quất tới Vinashin, từ thành nhà Mạc tới "*Đường Về Thăng Long*"...

Ở một góc nhìn khác, tình trạng vô chính phủ còn hiển hiện qua cách ứng xử của nhà nước đối với công dân hạng hai ở nông thôn, vùng sâu, vùng xa; và với loại công dân hạng bét đang "sống lâu/chết chui" ngay trên quê hương đất nước mình, qua loạt bài 3 kỳ "Công dân không quốc

tịch” trên báo Thanh Niên.

Vậy, thử hỏi, cái đảng và nhà nước vô chính phủ đó không lo cho dân thì đang lo điều gì?

Câu trả lời chém gió là lo “chia phần canh giữ hòa bình thế giới”. Câu trả lời chém nông dân là lo giữ vững “nền an ninh lương thực thế giới”.

Câu trả lời thuộc diện “bí mật quốc gia” là tốc độ tẩu tán tài sản của các đại gia tư bản đồ, song song với nỗ lực dân nhân khủng bố và bắt bớ thành viên của các đảng phái khác (vì “an ninh kết sắt thủ đờ” chăng?).

Còn câu trả lời chính thức/công khai nằm trong loạt bài chủ đạo 13 kỳ “Những bài học từ sự sụp đổ của Liên Xô” trên báo Nhân Dân, cùng loạt bài chưa biết bao giờ dứt “Quyết tâm chống diễn biến hòa bình” trên báo QĐND.

Không khác gì nỗi lo cuối trào của Milosevic ở Serbia hay Pinochet ở Chile, trước những lá phiếu bằng nắm tay của quần chúng.

Chốt Lại

Hiện trạng vô chính phủ của VN ngày nay, với một nỗi cao áp “ổn định” đã bật tung nắp đậy, nhắc nhở cho nhiều người về tình hình của Ba Lan thời 1987-1988, hay của Liên Xô 1989-1990.

Nó là đêm trước của đổi mới bởi nhân dân.

Quả thật, đảng đã đẩy dân ngày càng xích gần lại hơn nữa, với nhau, và với khát vọng tự quyết/tự cường.

25-09-2010

Blogger Đinh Tấn Lực

nhân của 3 người này để xem tình trạng của họ bây giờ ra sao và gửi đến quý thánh giả bài tường trình sau đây.

Sau khi các cơ quan truyền thông và các tổ chức nhân quyền Quốc tế lên tiếng về việc bắt giữ Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đỗ Thị Minh Hạnh và Đoàn Huy Chương, cho tới nay, cơ quan hữu trách tại Việt Nam vẫn hoàn toàn im lặng.

Chị Minh Hạnh, 26 tuổi là 1 sinh viên Kinh tế, bị bắt ngày 23-2-2010. Trước khi bị giam giữ, chị Minh Hạnh đã có những dấu tích cho thấy là đã bị đánh đập trong khi thẩm tra.

Không biết tội gì

Họ bị bắt vì tội gì? Cụ Lê Quang Liêm, hội trưởng hội Phật giáo Hòa hảo Việt Nam, cũng là cha nuôi của anh Hùng và chị Hạnh cho biết:

“Tôi xin nói rõ: Đỗ Thị Minh Hạnh và Nguyễn Hoàng Quốc Hùng là con nuôi của tôi. Chúng bị bắt từ cuối tháng 2 năm 2010, tới nay là gần trên 7-8 tháng chưa xét xử. Trong lúc bắt 2 đứa này thì không có bằng cứ gì hết, có thể nói rằng một cuộc bắt bớ vô cơ.”

Đứng trên luật pháp, việc này là một việc vi phạm nghiêm trọng quyền làm người của con người. Đoàn Huy Chương cũng bị bắt vô cơ và giam giữ mãi cho đến bây giờ vẫn chưa được xét xử, đó cũng là

phong vận của chúng tôi. Ông nghẹn ngào nói lên tâm tình của người cha, sự đau xót, nỗi bất lực của mình khi không nhìn được mặt con:

“Tình trạng của Hùng hôm bị bắt đến nay, từ ra Tết tới giờ có đi thăm, gửi tiền nó thôi. Hôm trước, khoảng 4 tháng tôi có hỏi rồi, họ nói khi nào thăm được thì cho hay. Rồi mấy tháng sau, tới ngày nay cũng chưa thăm được, chưa gặp mặt được.

Con tôi có tội tình gì không tôi cũng không biết, cũng không có bản cáo trạng gì để kêu coi nó có tội gì. Tôi chỉ mong pháp luật Việt Nam, công an phải công bằng cho thăm nuôi như những người khác. Tôi thấy người khác thăm được mà sao con tôi đã 7-8 tháng rồi mà sao không thăm được. Tôi rất lấy làm buồn. Cha mẹ nào cũng muốn gặp mặt con, nhưng mà đi không được.”

Quý thánh giả đài Á châu Tự do chắc không xa lạ gì với cái tên Nguyễn Tấn Hoàn, tức Đoàn Huy Chương, chủ tịch Hiệp hội Đoàn kết Công nông. Anh Đoàn Huy Chương đã bị bắt giam nhiều lần kể từ năm 2006. Lần bị bắt giam cuối cùng là ngày 11-2-2010. Chị Hạnh, người phụ nữ chất phác đã theo chồng từ quê lên tỉnh, hết khám nhỏ đến khám lớn. Sau bao ngày vất vả, ngày 10 tháng 9 vừa qua, lần đầu tiên chị được nhìn thấy mặt chồng sau hơn 7 tháng biệt giam. Chị cho biết:

“Tháng nào đi thăm con cũng hỏi thăm hết: ‘Ừ, sao chồng tôi bị nhốt lâu quá mà chưa cho gặp mặt?’ Họ nói là chừng nào gặp mặt họ báo cho biết trước. Hồi sáng này mới được gặp mặt, 7 tháng rồi mới được gặp mặt ảnh. Ba người nhà ngồi, rồi 3 người công an ngồi, cứ hỏi thăm qua lại gia đình, con cái ra sao, làm ăn ra sao, khỏe không, vậy thôi. Công an nó ngồi kể bên!”

Nhà nghèo, chồng bị bắt, phải đi làm nuôi hai con nhỏ, tài sản cuối cùng cũng bị tịch thu, người đàn bà thiệt thà chơn chất chỉ biết van xin, nhưng tiếng kêu của chị cũng chìm trong vô vọng:

“Của anh Chương thì 1 chiếc xe, 1 cái di động. Con có xuống tận đồn

GIÚP ĐỠ DÂN AN CÔNG HAY TỘI ?

—Tường An, RFA, 25-09-2010—

Cách đây hai tháng, chúng tôi có loan tin về việc 3 người trẻ tuổi: Đoàn Huy Chương (tức Nguyễn Tấn Hoàn, chủ tịch Hiệp hội Đoàn kết Công nông), Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đỗ Thị Minh Hạnh là 2 sinh viên; họ bị công an bắt giam từ tháng 2 năm 2010.

Cho đến hôm nay đã hơn 7 tháng qua mà họ vẫn chưa được đem ra xét xử xem họ bị bắt vì tội gì. Đánh dấu 226 ngày họ bị giam giữ, thông tin viên Tường An liên hệ với thân

một sự vi phạm mà tôi mới vừa trình bày.”

Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, 29 tuổi là một sinh viên kỹ thuật công nghệ bị bắt ngày 24-2-2010. Sau khi ra trường, nhìn thấy những bất công trong đời sống, thương những người dân thấp cổ bé miệng nên anh đã giúp đỡ cho họ về mặt giấy tờ, đơn từ. Cha mẹ anh bàng hoàng khi nghe tin anh bị bắt. Phải sau một thời gian dài, Cha anh Hùng, ông Nguyễn Kim Hoàng mới vượt qua được nỗi sợ hãi và nhận trả lời

công an xin lại chiếc xe mà họ nói là tịch thu tài sản không trả. Con nói: 'Chú ơi, giờ con nghèo khổ, cho con xin lại chiếc xe để con bán nuôi con.' Họ trả lời rằng: 'Tịch thu, dù ai đứng tên cũng vậy! Tịch thu tài sản!'"

Nhân đạo là một cái tội?

Họ có tội hay không có tội? Nếu giúp đỡ những người dân thấp cổ bé miệng, và những người dân oan mất đất đai là một cái tội thì tương lai đất nước sẽ ra sao, đó là lời trần tình của cụ Lê Quang Liêm:

"Nó giúp đỡ người khó khăn, đó là lòng từ bi trong tình người và người. Đó là một điều rất tốt. Trong một xã hội mà mọi người đều như vậy thì xã hội đó khỏi kiến thiết, khỏi gì hết. Còn nếu mà những chuyện giúp người khó khăn, giúp người nghèo khổ, giúp người gặp rắc rối thì tôi xin thưa thật chắc là không ai dám nói hết mà biết đâu máy ông cán bộ ông trả lời được."

Theo cụ Liêm, việc giúp đỡ dân oan, người nghèo của Hùng và Hạnh chỉ xuất phát từ lòng nhân đạo. Những người trẻ này chỉ có tấm lòng yêu thương và muốn chia sẻ những khó khăn của những người không được may mắn đến trường như họ mà không hề nghĩ rằng đó là 1 tội phạm, cụ Liêm tiếp:

"Thật sự nếu biểu nó khai báo thì nó biết gì đâu mà khai báo? Nó chỉ là những sinh viên đang đi học, với tinh thần nhiệt huyết của 1 đứa trẻ, thấy trong xã hội có vài sự bất công thì nó giúp đỡ vậy thôi chứ nó đâu có làm gì? Mà bây giờ có đập nó nát xương, băm nó ra làm chả nó cũng không có gì để khai, mà nói về các tổ chức chính trị trong nước nó cũng không biết tổ chức gì mà nó cũng không biết của ai. Mà nếu nói Phật giáo Hòa hảo thì nó biết vì bởi vì nó là con nuôi của tôi mà. Máy anh Cộng sản muốn điều tra nó về Phật giáo Hòa hảo thì hỏi tôi, đời của tôi, tôi chống Cộng sản, tôi chống công khai."

Vi phạm nhân quyền

Ông Trần Ngọc Thành, chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Người Lao động cũng cho biết Ủy ban Bảo vệ đã có rất nhiều cố gắng để đem vụ việc này ra công luận thế giới. Quyết

tâm đấu tranh đòi hỏi công lý cho những người bạn trẻ này, ông nói:

"Tôi thấy rằng trường hợp của 3 người: chị Đỗ Thị Minh Hạnh, anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, anh Đoàn Huy Chương là những người yêu nước thương dân; chỉ vì giúp đỡ những người dân lành mà bị giam giữ 7 tháng, rồi không thông báo tội trạng cho gia đình, không có chứng cứ buộc tội mà vẫn giam giữ là hoàn toàn không thể chấp nhận được."

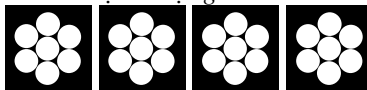
Với trách nhiệm của mình thì chúng tôi đã liên tục lên tiếng với nhà cầm quyền phải trả tự do cho chị Hạnh, anh Hùng, anh Chương và nhiều người yêu nước khác hiện nay đang bị giam giữ tại Việt Nam. Chúng tôi cũng báo động và kêu gọi các tổ chức Nhân quyền Quốc tế, tổ chức Ân xá Quốc tế và chính phủ các nước tạo áp lực lên nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam hãy trả tự do ngay cho những người yêu nước bị giam giữ.

Chúng tôi không bao giờ bỏ rơi những người bạn của mình đang bị tù đầy tại Việt Nam. Chúng tôi tìm mọi cách để cứu giúp họ để làm sao họ được sớm trả tự do."

Việc bắt giữ những người trẻ tuổi này là đúng hay sai? Tôn trọng hay vi phạm luật pháp quốc tế? Có một tòa án nào sẽ đem tất cả vụ án này ra ánh sáng công lý? Chúng tôi xin mượn câu trả lời của Cụ Lê Quang Liêm năm nay 91 tuổi, một đời đấu tranh cho công lý để kết thúc bài phỏng vấn này:

"Đây là một sự vi phạm nghiêm trọng đối với điều 9 của bản Công ước Quốc tế Nhân quyền về quyền chính trị và dân sự mà nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa là 1 thành viên gia nhập vào ngày 24-9-1982."

Một quốc gia gia nhập vào Công ước Quốc tế, tức là sống với Cộng đồng nhơn loại thì phải tôn trọng những gì luật pháp đã ban hành, ký kết. Chúng ta cần phải lên tiếng và kêu gọi thế giới tiếp tay giúp đỡ nhân dân Việt Nam được sống trong một đất nước Tự do, Dân chủ, Hòa bình và Thịnh vượng."

VIỆT NAM - CÁC KỶ LỤC

- Vợ rẻ nhất thế giới.
- Sửa đất nhất thế giới.
- Xăng cao nhất thế giới.
- Xe hơi đắt nhất thế giới.
- Thuốc tây đắt nhất thế giới.
- Uống rượu nhiều nhất thế giới.
- Đánh bạc, số đề nhiều nhất thế giới.
- Bất động sản có giá cao nhất thế giới.
- Tỷ lệ xe gắn máy trong thành phố cao nhất thế giới.
- Tai nạn giao thông nhiều nhất thế giới.
- Học sinh thất học, bỏ học nhiều nhất thế giới.
- Trẻ em có lòng cầu tiến nhất thế giới, vào lớp 1 đã phải tranh nhau thi, đậu mới vào
- Nhiều học sinh đu dây giỏi nhất thế giới, vì phải đu dây đi học mỗi ngày.
- Người dân chạy xe giỏi nhất thế giới. Có lần Michael Schumacher, vô địch Formule 1 nhiều phen, qua VN còn phải thú nhận "tôi không dám chạy xe tại đất nước này".
- Bác sĩ giỏi nhất thế giới về môn... phá thai. Có người phá "thành công" ngày mấy chục vụ, khoảng 10 ngàn/năm, 500 ngàn cho cả cuộc đời. Ai không tin, ra khu phá thai Từ Dũ mà xem : một 8g30 sáng mà số thứ tự đã là 300 !
- Tiến sĩ nhiều nhất vùng và lại học rất giỏi. Người Mỹ kém thông minh nên phải học ít nhất 4 năm sau đại học, chứ tại VN có khi chỉ cần... vài tháng.
- Nhân viên hành chính có bằng tiến sĩ thực sĩ nhiều nhất thế giới. Nhất là tại Hà Nội có chương trình tiến sĩ hóa mọi viên chức lớn nhỏ.
- Có số phụ nữ góp phần truyền "gen" VN ra khắp năm châu nhiều nhất thế giới, nhờ lấy chồng nước ngoài.
- Dân chúng lạc quan nhất thế giới, vì dù thuộc hạng nghèo nhất hoàn vũ vẫn áp ủ xây dựng đường sắt 'cao tốc' bằng Pháp bằng Nhật, đóng tàu đại dương vượt cả Mỹ cả Anh.

Theo Tin Hamburg, 26-09-2010

